

DZIENNIK ZARZĄDU MIEJSKIEGO w ŁODZI

WYCHODZI 15 KAŻDEGO MIESIĄCA

WYDAWCA: ZARZĄD MIEJSKI w ŁODZI

REDAKCJA I ADMINISTRACJA:

ŁÓDŹ, PLAC WOLNOŚCI NR. 14, POKÓJ NR. 14, TELEFON 218-03

PRENUMERATA:	
kwartalnie	Zł. 3.—
półrocznie	" 6.—
rocznie	" 12.—
pojedynczy zeszyt	" 1.—

CENY OGŁOSZEŃ:	
1 strona przed tekstem .	Zł. 150.—
¹ / ₂ " " " .	" 80.—
1 " za tekstem . .	" 100.—
¹ / ₂ " " " . . .	" 60.—
drobne po 10 groszy za wyraz.	

Treść zeszytu 4-go z dnia 15 kwietnia 1935 r.

1. U źródła oszczędności — Józef Zalewski	179
2. Doniosła rola nowego systemu ewidencji ludności — Adam Wysocki	198
3. Przegląd ustawodawstwa, rozporządzeń i wyjaśnień władz	202
4. Protokoły Rady Miejskiej z dnia 14, 20 i 23 marca 1935 r.	204—228
5. Regulaminy: 1) o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi opłaty, zastępującej świadczenia drogowe w naturze	229
2) Regulamin Komisji Rewizyjnej Rady Miejskiej w Łodzi	255
3) Regulamin Miejskiej Komisji Opieki Społecznej	246
4) Statut o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk	277
5) Regulamin targowy dla targów małych, odbywających się na terenie m. Łodzi	251
6) Statut nagrody m. Łodzi dla polskiej Nauki, Literatury i Sztuk Plastycznych	262
6. Kronika: I. Z życia samorządu miejskiego w Łodzi. II. Różne	265
7. Sprawozdanie finansowe Zarządu Miejskiego za czas od 1 kwietnia 1934 r. do 31 marca 1935 r.	268
8. Nekrologi	269
9. Ruch służbowy pracowników etatowych za miesiąc marzec 1935 r.	269
10. Okólniki	271
11. Obwieszczenia, ogłoszenia	276

U ŹRÓDEŁ OSZCZĘDNOŚCI. Z ZAGADNIEŃ GOSPODARKI MATERJAŁOWEJ w ZARZĄDZIE MIEJSKIM w ŁODZI

Od kilku lat dokoła gospodarki związków komunalnych rozbrzmiewa głośnie hasło oszczędności. Rzucenie tego hasła zbiega się z okresem najgłębszej depresji gospodarczej w Polsce, kiedy to spadek dochodu społecznego przybrał tak wielkie rozmiary, że oparte o niego budżety związków komunalnych poczęły się załamywać.

Nie odrazu obrano właściwą drogę naprawy. Przez pewien czas uważano spadek konjunktury za przejściowy i usiłowano utrzymać się przy wysokich budżetach samorządowych. We wpływach utrzymywano wysokie pozycje danin komunalnych, które w żaden sposób wpłynąć nie mogły. A wtedy dopisywano do wpływów lat następnych wysokie sumy zaległości, które niejako kredytowano obywatelom na czas depresji. Ale ani zaległości, ani bieżące daniny nie wpływały, preliminarze dochodów okazywały się fikcyjne, trzeba więc było ciążyć na obywatelach zaległości wraz z niesłychaną nadbudową narosłych — jak grzyb na schorzałym pniu gospodarstwa społecznego — odsetek za zwłokę — poprostu i bezapelacyjnie skreślać.

A wtedy zjawil się inny środek ratowania budżetów samorządowych: pożyczki. Bylejakie, z jakiegokolwiek źródła, z jakimkolwiek oprocentowaniem, bez różnicy terminu: nawet najbardziej samobójcze — krótkoterminowe. Byle tylko załatwić dziury w budżetach, byle utrzymać wysoki ich poziom. Częstokroć przeznaczenie tych pożyczek pokrywano pozornymi tytułami inwestycyjnymi, względnie po zaciągnięciu zmieniano wprost przeznaczenie — na potrzeby konsumpcyjne.

Ale te chwilowe ulgi, jakie przynosiło zaciągnięcie pożyczek na bieżące potrzeby, sprawiały w latach następnych spiętrzone trudności. Przyszła bowiem obsługa pożyczek. Jeżeli przytem były to pożyczki krótkoterminowe, sytuacja stawała się groźną. W dochodach tak obdłużonych związków komunalnych nie było żadnych wpływów na oprocentowanie oraz amortyzację pożyczek, ponieważ nie były one zainwestowane w jakichś rentownych przedsiębiorstwach miejskich, lecz poprostu zjedzone. Cały zatem ciężar obsługi pożyczek musiał spowodować tylko skurezenie wydatków na obsługę innych potrzeb publicznych.

Nadeszła wówczas faza wzmożonej akcji interwencyjnej za odra-
czaniem obsługi pożyczek. Było to prostem przerzucaniem skumulowa-
nych ciężarów na lata następne bez troski o to, czy można je będzie
udźwignąć. Interwencje te były w większości skuteczne dzięki po-
mocy instytucyj kredytu publicznego. Dochodziło zatem do odroczeń,
kapitalizacji zaległych procentów, konwersji zobowiązań krótkotermi-
nowych na długoterminowe, kredytów droższych na tańsze i t. p. Gdy
zaś interwencje pozostawały bez skutku, wówczas powstrzymywano
wprost obsługę pożyczek, lub też ograniczano ją do spłaty jakiejś nie-
znacznej części przypadających na dany rok należności.

Szybko postępujący ten proces wytworzył w wielu związkach ko-
munalnych sytuację katastrofalną, a całości życia samorządu teryto-
rialnego poczęło zagrażać pograżenie się w bagno bez wyjścia.

Wówczas z inicjatywy Rządu oraz grup społecznych, z rządem
współpracujących, wysunięto dwa katagoryczne nakazy: 1) równo-
wagi budżetów związków komunalnych, 2) zastosowanie najdalej
idących oszczędności w gospodarce komunalnej. Równocześnie wysu-
nięto moment trzeci, jako postulat wielkiej wagi: **o d d ł u ż e n i e**
z w i ą z k ó w k o m u n a l n y c h.

Moment pierwszy — równowagi budżetowej związków komunalnych
— jest celem sam w sobie i skierowany jest na nieprzeciążanie obywa-
teli daninami komunalnymi. Oczywiście, równanie budżetu w tych
warunkach zaczyna się od strony wpływów i jest odwróceniem kla-
sycznej zasady skarbowości, polegającej na preeliminowaniu dochodów
według stanu potrzeb publicznych obywateli oraz środków, potrzeb-
nych na ich zaspokojenie. Ale zasada ta w dobie powojennej nigdzie,
zdaje się, nie powróciła jeszcze do życia. Przejściowo słyszeliśmy o ob-
niżeniu w którymś roku „prosperity“ Stanów Zjednoczonych A. P. nie-
których danin państwowych, nakładanych na obywateli, gdyż potrzeby
publiczne nie wymagały tak wysokich z ich strony świadczeń. Coś
podobnego zaszło i w Anglii przed paru laty. Ale kleszcze świato-
wego kryzysu gospodarczego zdławiły te przejawy powrotu klasycz-
nych zasad.

Oczywiście, takie równanie budżetu — od strony dochodów — jest
równaniem mechanicznem i dlatego z nakazu władzy jest możliwem
do przeprowadzenia. Musi się ono przejawiać również w mechanicznem
obcięciu wydatków. Tedy dwa pozostałe z wymienionych momentów:
oddłużenie związków komunalnych i oszczędności w ich gospodarce
służyć mają temu celowi głównemu: wyrównaniu budżetów po stronie
wydatków.

Jeżeli chodzi o zmniejszenie zadłużenia związków komunalnych, to ze strony Rządu jest to również czynnością mechaniczną i odbyć się może z nakazu jego władzy. Państwo, jako związek prawa publicznego suwerenny, może zarządzić wyrównania, lub skreślenia zadłużeń pomiędzy wszystkimi związkami publiczno-prawnymi, na jego terenie działającymi, a więc: pomiędzy sobą, samorządem terytorjalnym, korporacyjnym, ubezpieczeniowym i t. p. Państwo jest dysponentem kredytów publicznych, może zatem nakazać przejęcie zobowiązań związków komunalnych instytucjom kredytu publicznego, a potem zarządzić ulgi, bonifikaty, częściowe lub całkowite nawet skreślenia długów i t. p. Po tej linii idzie rozporządzenie oddłużeniowe Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. i akcja rządu w tym kierunku już jest rozpoczęta.

Odmiennie zgoła przedstawia się akcja oszczędnościowa i możliwości osiągnięcia na jej drodze poważniejszych wyników. Z nakazu Rządu, jako organu wykonawczego Państwa, niewiele da się tu osiągnąć. Władza rządowa nieliczne tylko wydatki może wskazać jako nadające się do skreślenia lub zmniejszenia, względnie do powstrzymania. Poza-tem mechaniczny proces oszczędnościowy się kończy. Rozporządzenie oszczędnościowe Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. nie dało pożądanych wyników, a w wielu wypadkach zahamowało normalną działalność związków komunalnych. Również zupełnym fiaskiem zakończyła się działalność powołanych temże rozporządzeniem Prezydenta komisij oszczędnościowych. Słowem, sztywne i mechaniczne działanie norm prawnych w dziedzinie oszczędności zawodzi całkowicie.

Pozostaje wobec tego jedynie nakaz władzy państwowej do utrzymywania budżetu w stanie równowagi — z równoczesnym wskazaniem wymogów dla strony dochodów — oraz wezwanie do stosowania oszczędności po stronie wydatków. Oczywiście charakter tych oszczędności pozostawiony być musi własnej twórczości administracyjnej związków komunalnych.

Najbardziej prymitywną metodą czynienia oszczędności będzie oczywiście ograniczanie działalności związków samorządowych, kucie świadczeń gmin na rzecz obywateli. Cechuje tę metodę powierzchowność i brak zmysłu analitycznego w wymierzaniu świadczeń gminy na różnych terenach jej działalności. Jej zewnętrznym przejawem jest skreślanie czy to pewnych świadczeń wogóle, czy też obcinanie ilości jednostek świadczeniowych. Ale właśnie gwoli uniknięcia takich mechanicznych oszczędności władza państwowa ogranicza swoje zarządzenia, jak to powiedziałem wyżej, do wskazania tylko nielicznych

wydatków, nadających się do skreślenia lub zmniejszenia. Są to przeważnie pewne przerosty w wydatkach. Gdy jednak te przerosty lub wybujałości, niewspółmiernie ze stanem zubożenia społeczeństwa, zostają usunięte, wówczas nasuwa się konieczność szukania innych metod oszczędności. Kurczenie świadczeń gminy powinno zjawiać się, jako ostateczność, gdy już wszystkie inne metody zastosowane zostały, wszystkie inne możliwości — wyczerpane.

Tymczasem konieczność czynienia oszczędności przeważnie jest rozumiana właśnie w ten prymitywny sposób. A przecież spadek dochodów związków komunalnych jest skutkiem spadku dochodu społecznego, skutkiem zubożenia ludności. Wzmózone potrzeby publiczne zubożonej i bezrobotnej ludności spadają tem większym ciężarem na samorząd właśnie w dobie kryzysu. Wynika stąd, że świadczenia publiczne gminy na rzecz ludności powinny być rozszerzane, a nie zwężane. I dlatego, wychodząc z tego prymitywnego punktu widzenia, dochodzi się do wniosku, że właściwie oszczędności w związkach samorządowych czynić nie można. Taką motywację słyszy się bardzo często. I właściwie nieby jej zarzucić nie można było, gdyby istniała pewność, że gospodarka związków komunalnych w dziale świadczeń na rzecz ludności jest prowadzona racjonalnie.

Bliższe jednak przyjrzenie się gospodarce związków komunalnych wykazuje, że wielokroć jest ona prowadzona nadzwyczaj prymitywnie, że nie stosuje się żadnych metod gospodarczych, że sposoby jej wytwarzają się same przez się, drogą dostosowywania się do narastających warunków i sytuacji. Żadnego opanowania powstających warunków niema i nie widać w tym kierunku usiłowań. Całe obszary zagadnień gospodarczych w związkach komunalnych leżą odlogiem.

W tych warunkach dla racjonalizacji otwarte jest szerokie pole działania i na jej drodze osiągać można bardzo wiele z wielkimi, nie dającymi się obliczyć z pierwszego rzutu oka, oszczędnościami dla związków komunalnych.

W łonie Zarządu Miejskiego w Łodzi praca ta pod auspicjami p. Komisarza Rządowego została podjęta wielostronnie. Ześrodkowuje się głównie w Urzędzie Kontroli Miejskiej.

Profesor Jaroszyński w motywach do utworzenia Związku Rewizyjnego Samorządu Terytorjalnego zaznacza, że ograniczenie czynności kontrolnych do roli konstataowania pewnego stanu rzeczy w rewidowanej instytucji nie wyczerpuje zadania kontroli. Stwierdzeniu pewnych niedomagań i braków, osiągniętemu na drodze analizy istniejącego stanu rzeczy podczas rewizji, towarzyszyć powinno opracowanie

i wskazanie dróg i środków naprawy. Wtedy dopiero działalność kontroli będzie zupełna.

Taką rolę w Zarządzie Miejskim w Łodzi spełnia Urząd Kontroli, idąc po linii racjonalizacji badanych działów gospodarki miejskiej. Większość tych prac jest w toku realizacji, niektóre są już zrealizowane i wprowadzone w życie, inne znajdują się w fazie przygotowań.

W podłożu omawianej tu metody racjonalizacji leży naczelną zasadą ekonomiki, zmierzająca do osiągnięcia największych wyników działalności kosztem najmniejszych wysiłków i nakładów. Wszechstronne zastosowanie tej zasady prowadzi z konieczności do analizy zagadnień poszczególnych i to zarówno po stronie wyników, jak i potrzebnych do ich osiągnięcia nakładów. Analiza wyników prowadzi do zbadania, czy poziom ich jest odpowiedni do stopnia naszej zamożności, czy stawiane im wymagania nie są zbyt wygórowane. Zaspakajanie potrzeb publicznych powinno stać na poziomie życia naszego społeczeństwa, będącego przecież na dorobku i w dodatku silnie zubożalego. Zastosowanie tutaj koniecznych wyrównań prowadzi do zniesienia zbędnych przerostów, a to już da w konsekwencji obniżenie nakładów.

Przechodząc skolei do analizy tych ostatnich, należy w każdym poszczególnym wypadku rozpatrzyć, czy zamierzonych wyników nie da się osiągnąć nakładem znacznie mniejszym. Racjonalizacja dotykać będzie przeważających w każdej instytucji miejskiej wydatków. Przy klasyfikacji wszystkich instytucyj zarządu miejskiego trzymać się będziemy klasycznego podziału na urzędy i zakłady. W urzędach przeważają wydatki personalne, w zakładach natomiast — wydatki rzeczowe.

Na wysokość wydatków personalnych, przeważających w urzędach, wpływają: liczba personelu, jego kwalifikacje i uposażenia. Stawki uposażenia personelu administracyjnego są sztywne, ściśle określone ustawami. Oddziaływanie organów związków komunalnych na wysokość stawek jest niewielkie i ogranicza się tylko do pewnych dodatków. Na liczbę personelu oddziaływać będą jego kwalifikacje i organizacja pracy w urzędach. Dobra organizacja pracy jest warunkiem celowości i wydajności pracy całego personelu, a w związku z tem i zmniejszenia wydatków personalnych. Przychodzi tu z pomocą rozwijająca się silnie w czasach ostatnich naukowa organizacja pracy. Sprawa ta, którą zajmuje się również nasz Zarząd Miejski, wymaga jednak specjalnego odrębnego traktowania.

Świadczeń gminy na rzecz ludności dokonywa Zarząd Miejski przeważnie (nie wyłącznie) za pośrednictwem swoich zakładów. Przeważają tu wydatki rzeczowe. Ogół świadczeń składa się z jednostek

świadczeniowych, pomnożonych przez liczbę świadczeń. Zarówno kalkulacja jednostki świadczeniowej, jak i liczba świadczeń musi podlegać skrupulatnej analizie. Uznając, że liczba świadczeń Zarządu Miejskiego w Łodzi prawie we wszystkich dziedzinach jest niewystarczająca, badania idą po linii uszeregowania świadczeń najpilniejszych i najbardziej koniecznych z punktu widzenia racjonalnej polityki komunalnej lub też po linii oszacowania uprawnień i potrzeb obywateli, korzystających ze świadczeń. Odbywa się to z dwu punktów widzenia: formalnego — czy obywatelowi przysługuje świadczenie na podstawie obowiązujących przepisów prawnych i rzeczowego — czy stan materialny obywatela, upoważnia go do korzystania ze świadczenia. Działalność Zarządu Miejskiego w tej dziedzinie doznała w roku ubiegłym gruntownej reorganizacji i dziś stoi na należytych poziomach. Niezależnie od tego podlega ustawicznej kontroli.

Na każdą jednostkę świadczeniową skolei składa się szereg zaopatrzeń, jak: pomieszczenia, opał, światło, środki żywności, środki lekarskie, bielizna, odzież, obuwie, pościel, środki utrzymania czystości, materiały kancelaryjne, techniczne, budowlane, materiały pędne, narzędzia pracy i t. p. W tych zaopatrzeniach znów wchodzi w rachubę: ilość, jakość i cena. Dopiero dotarcie do tych elementów daje należyte wyniki.

Ustalanie ilości materiałów, potrzebnych do wyposażenia każdej jednostki świadczeniowej, z reguły w Zarządzie Miejskim należy do fachowców z odpowiednich dziedzin gospodarki. Tak więc — ilość materiałów do budowy dróg na wyprodukowanie każdego rodzaju bruku czy chodnika ustalają inżynierowie drogowi; ilość środków żywności na wyżywienie normalne czy dietetyczne pensjonariuszy miejskich zakładów ustalają lekarze; inżynierowie elektrycy ustalają ilość energii elektrycznej, potrzebnej do racjonalnego oświetlenia biur, zakładów, ulic i placów miejskich; w podobny sposób odpowiedni fachowcy ustalają ilość materiałów pędnych do poruszania motorów, ilości materiałów opałowych do ogrzewania pomieszczeń, ilości materiałów włókienniczych do wyprodukowania odzieży i t. p. Wszystkie te ilości ustalone są w postaci norm na pewną jednostkę, a z postępem wiedzy i osiąganego doświadczenia poddawane są rewizji i coraz bardziej i ściślej są precyzowane.

Przez tych samych fachowców ustalane są wymogi co do jakości materiałów. Według tak ustalonych ilości i jakości materiałów odbywa się zakup, którego należyta organizacja dać musi właściwą i racjonalną cenę.

Organizacja zakupów.

Zakup odbywa się centralistycznie. Ten system zapewnia wielkie korzyści. Przedewszystkiem umożliwia łączenie zakupów, któreby w innych warunkach mogły odbywać się w rozproszeniu i w różnych okresach czasu, a więc z konieczności w drobniejszych partjach materiałów. Przez ściągnięcia zakupów z różnych instytucyj do jednej centralnej i na jeden termin otrzymuje się takie partje zakupywanych czy zakontraktowanych materiałów, przy których zakup zamiast detalicznego staje się hurtowym. Umożliwia to dokonywanie zakupów u dużych producentów względnie u hurtowników i oczywiście według cen hurtowych.

Następnie centralizacja zakupów daje zakupującej instytucji poznanie rynku i cen, orjentowanie się w konjunkturach rynkowych dla poszczególnych materiałów. Stałe konjunktury sezonowe będą wpływały na ustalenie terminu zakupu czy kontraktu. Konjunktury przypadkowe będą decydowały o ilości zakupu względnie o odroczeniu lub o ustaleniu cen ruchomych.

Dalej centralizacja zakupów wyrabia specjalizację w technice przeprowadzenia przetargów i zawierania kontraktów. Istniejące w Zarządzie Miejskim przepisy w tym względzie muszą z konieczności zakreślać tylko ramy ogólnikowe, sztywne, pozwalające na odstępstwa tylko w wyjątkowych warunkach. Otóż stosowanie tych przepisów we wszystkich wypadkach konkretnych wymaga dużego doświadczenia, które wyrobić się może przy stałej i różnorodnej praktyce, co w rozproszeniu zupełnie nie jest możliwe.

I wreszcie tylko przy systemie centralizacji jest możliwe poznanie najszerszych kół dostawców i przedsiębiorców oraz dotarcie możliwie do producentów z wyeliminowaniem zbędnego pośrednictwa.

Kontrola nad zakupem idzie przedewszystkiem w tym kierunku, aby tylko drobne ilości materiałów, w ramach dozwolonych przepisami, zakupywane były z wolnej ręki i aby większe zakupy nie były rozdrabniane tak dalece, aby dozwalały zakup z wolnej ręki. Właściwą formą zakupu w Zarządzie Miejskim jest przetarg — publiczny lub ograniczony — w zależności od wartości dostawcy. Warunki przetargu podlegają kontroli wstępnej, której celem jest dopilnowanie należytego układu całego szeregu wstępnych wymogów. W skrócie ogólnym będziemy tu mieli:

- 1) Określenie ilości materiałów czy robót, jakie mają być zakupione czy zakontraktowane; należy tu ustalenie, czy zakup, dostawa lub robota jest przewidziana planem gospodarczym i finansowym za-

mawiającego organu, czy istnieje zezwolenie na uruchomienie kredytu w ramach budżetu; czy ilość, przeznaczona do zakupu, jest usprawiedliwiona konjunkturą, czy termin zakupu lub dostawy jest usprawiedliwiony konjunkturą sezonową.

- 2) Zapewnienie należytego obeślania przetargu przez oferentów; należy tu ustalenie, czy zostały obrane właściwe organy ogłoszeniowe przy przetargach publicznych, czy do składania ofert przy przetargach ograniczonych zostali powołani właściwi, dostatecznie poważni, dostawcy. Do sprawy tej Urząd Kontroli Miejskiej przywiązuje szczególną wagę i dlatego w wyborze oferentów nie ogranicza się do koła dostawców, znanych już Zarządowi Miejskiemu, lecz w różnych wypadkach zwraca się do organizacji samorządu gospodarczego o wskazanie dostawców, których zaproszenie do przetargu byłoby wskazane i celowe. W ten sposób za pośrednictwem Izby Handlowo-Przemysłowej, Rolniczej, Rzemieślniczej i innych organizacji gospodarczych Urząd Kontroli poznaje szerokie koła dostawców — głównie producentów.
- 3) Ustalenie terminów dla składania ofert; należy tu mieć na uwadze, aby oferenci mieli czas dostateczny na przekalkulowanie cen wzgl. skosztorysowanie robót i to w zależności od charakteru wielkości dostawy.
- 4) Ustalenie terminów dostawy; ma to szczególne znaczenie przy jednorazowych dostawach materiałów lub przy dostawach wykonanych robót, aby dostawca w normalnych warunkach mógł wywiązać się z umownych zobowiązań; przy dostawach częściowych — należy tu ustalenie minimalnych ilości, przeznaczonych do odbiorów, aby nie były one zbyt częste, a przez to uciążliwe i powierchowne.
- 5) Żądanie podania ceny — czy to ryczałtowej czy za jednostkę, sztywnej, bądź ruchomej i od czego zależnej; przy cenach ruchomych należy tu ściśle określenie podstawy, przyjętej dla ustalenia każdorazowo obowiązującej ceny.
- 6) Żądanie dostarczenia prób i ustalenie ich ilości; tylko przy nielicznych zakupach jest konieczne dostarczenie prób, które następnie przed rozstrzygnięciem przetargu muszą być poddane badaniu przez rzeczoznawców; w większości wypadków wymogi dla jakości materiałów i wykonywanych robót są podawane opisowo w „warunkach technicznych“ dostawy. Spowodu wielkiej uciążliwości i kosztów badania prób jest ogólną tendencją Zarządu Miejskiego ustalanie w miarę możliwości dla większości dostaw warun-

ków technicznych, przepisanych z góry; wymaga to jednorazowej fachowej pracy nad znormalizowaniem materiałów i przepisaniem wymogów. Ostatnio przeprowadzono takie prace dla dostaw nabiału, materiałów piśmiennych, druków i materiałów włókienniczych, ale o tem mowa niżej.

- 7) Wymóg złożenia wadium dla zapewnienia solidnego traktowania oferty; przy obecnej ciasnocie gotówkowej sprawa ta powoduje niekiedy trudności i dlatego wymaga specjalnego traktowania.
- 8) Dopilnowanie racjonalnego układu umowy o dostawę i zabezpieczenia interesów Zarządu Miejskiego przez zamieszczenie niezbędnych rygorów.

Od zasady centralizacji w Zarządzie Miejskim są pozostawione wyjątki tylko dla branż bardzo specjalnych: budowlanej i lekarskiej, które jednak narówni z innymi kontrolowane są przez Urząd Kontroli Miejskiej. Natomiast w niektórych największych w Polsce związkach komunalnych centrala zakupów obejmuje wszystkie bez wyjątku materiały i niekiedy bywa połączona z organem kontroli w zarządzie miejskim. Daje to znów dalsze korzyści. Przedewszystkiem pogłębia specjalizację w dokonywaniu zakupów, znajomość cen, rynku i koniunktur rynkowych, jakoteż znajomość najszerszych kół dostawców miejscowych i zamiejscowych, co prowadzi w konsekwencji do stworzenia wykazów czy kartotek dostawców według najdalej posuniętych specjalności. Nadto połączenie w organie kontroli zakupu i kontroli odbioru daje jeszcze jeden ważny plus przy ocenie oferty w momencie rozstrzygnięcia przetargu. Organ zakupu, pozbawiony wglądu, jak dostawca wywiązał się z zawartej umowy, nie ma możliwości tej oceny. Gdy jednak organ zakupujący zna z doświadczenia dostawcę na podstawie kontroli odbioru, wówczas ma możliwość krytycznego ustosunkowania się do oferty, choćby najbardziej zachęcająco i korzystnie sformułowanej. Zarząd Miejski w Łodzi nie wypowiedział jeszcze ostatniego słowa w odniesieniu do tej organizacji. Wymagałaby ona przebudowy strukturalnej pewnych urzędów, co w okresie rządów tymczasowych Komisarza Rządowego napotyka na pewne trudności.

Dalszą kwestję w zakupach i dostawach stanowią odbiory. Zakupiony materiał względnie wykonana robota musi odpowiadać bądź załączonej do oferty próbie, bądź przepisany z góry warunkom technicznym. W większości wypadków Zarząd Miejski posiada pośród swych funkcjonariuszy rzeczoznawców dla oceny zarówno prób, jak i dostaw. W tych wypadkach Urząd Kontroli przyjmuje za podstawę ocenę własnych Zarządu Miejskiego fachowców, chyba, że powstają rozbieżności w ocenie, bądź różnice są widoczne z rzutu oka. Wówczas dokonywane są analizy w specjalnych zakładach technicznych, dają-

cych pewność bezstronnej opinii, na której podstawie stosowane są rygory, zawarte w umowach. Ale są wypadki, kiedy z rzutu oka nie można ocenić jakości materiału względnie wykonanej roboty, lub też niema w Zarządzie Miejskim odpowiedniego fachowca dla należytej oceny. Wówczas zachodzi potrzeba badania laboratoryjnego i to niekiedy zarówno próby, co jest potrzebne dla rozstrzygnięcia przetargu na podstawie jakości materiału, jak też i dostarczonego już w dostawie materiału czy roboty. Dlatego też, jak powiedziałem wyżej, jest tendencją ogólną Zarządu Miejskiego ustalanie zgóry warunków technicznych dla dostarczanego materiału.

Gdy dostawa jest jednorazowa i w dodatku zlokalizowana w jednym miejscu, odbiór zarówno co do jakości, jako też ilości nie przedstawia wielkiego trudu. Bardziej skomplikowany jest odbiór, jeżeli dostawa odbywa się częstkowo i to w różnych miejscach. Centralizowanie dostawy, które umożliwiłoby odbiór z równoczesnym sprawdzeniem jakości i ilości dostawy, jest niekiedy bardzo trudne lub zupełnie niewykonalne. Naprzykład, przy dostawach druków, materiałów piśmiennych, pieczywa, nabiału, środków żywności. Przed niedawnym czasem Zarząd Miejski prowadził dla niektórych materiałów własne składnice: opałowe, materiałów piśmiennych i powszechnie używanych druków, środków utrzymania czystości, drobnych narzędzi i t. p. Były wówczas zakupywane wielkie partie tych materiałów na skład, a stąd rozdzielane według zapotrzebowań do poszczególnych instytucyj miejskich. Ale wymagało to lokowania dużych funduszków w towary, przynosiło częstokroć poważne straty na spadku cen rynkowych, wymagało kosztownej administracji składowej, podobnej bardzo do kupieckiej, do czego Zarząd Miejski niema ani kwalifikacyj, ani powołania. W rezultacie administracja składowa podrażała koszty materiałów niekiedy o kilkadziesiąt procentów. To też wszystkie te składnice jeszcze na schyłku poprzedniego Zarządu Miejskiego zostały zlikwidowane.

Zatem drobne ilości materiałów, dostarczanych na podstawie zawartych umów w wyniku przetargów, jako też nabiał, pieczywo i inne środki żywności muszą być dostarczane bezpośrednio do instytucyj miejskich. Wtedy przeważnie kontrola ilości dostaw może się odbywać natychmiast — wstępnie — przez odbierające instytucje. Natomiast kontrola jakości może się odbywać tylko następczo, ponieważ liczne instytucje miejskie nie mogą posiadać prób, na podstawie których sprawdzałyby tożsamość dostarczanych materiałów. Takich kontroli dokonywa Urząd Kontroli Miejskiej sporadycznie, objazdowo, zabierając z centrali zakupów próby, dostarczone przez oferenta do przetargu. Jeżeli przytem się zważy, że próby te przy częstych, np. mie-

sięcznych, zakupach zmieniają się, łatwo wyobrazić sobie, że takie odbiory są uciążliwe i niedostateczne. Toteż ostatnio zastosowano w niektórych dostępnych wypadkach, np. przy dostawach środków żywności, centralizację odbioru. Wszystkie materiały w partjach, wymierzonych dla poszczególnych instytucyj, dostarczane są w jedno miejsce; tu są kontrolowane, co do jakości i ilości i niezwłocznie dostarczane do miejsc przeznaczenia. Nie wyklucza to obowiązku dalszej kontroli ze strony samych odbierających instytucyj, gdyż mogą okazać się wady materiałów ukryte, niewidoczne przy masowym odbiorze, np. w głębi naczyń, worków, beczek, pudeł i t. p., lub wady, ujawniające się dopiero przy spożyciu. Dla innych znów materiałów opracowano warunki techniczne, niekiedy przy nakładzie poważnych prac z udziałem fachowców.

Metodą wstępną przy podjęciu tych prac jest standaryzacja materiałów lub też spożycia. Pod tym względem Zarząd Miejski korzysta w wielu dziedzinach z prac i ustaleń instytucyj państwowych.

N a b i a ł.

Doniedawna dostawy nabiału dla Zarządu Miejskiego wykazywały olbrzymie braki. Pomimo wysokich cen otrzymywano produkty zafałszowane wzgl. zanieczyszczone, co ujawniały analizy Państwowego Zakładu Badania Żywności. Dla przecięcia tego stanu rzeczy Urząd Kontroli Miejskiej zwrócił się do Izby Rolniczej o wskazanie najpoważniejszych producentów nabiału, od których mógłby otrzymywać produkty bezpośrednio. Dalej spowodował opracowanie przez Urząd Sanitarny przepisów dla nadzoru nad mlekiem, dostarczaniem Zarządowi Miejskiemu, a nadto wymogów dla jaj, masła i innych produktów nabiałowych. Na tak ustalonej podstawie rozpisuje się przetarg. Zakłady produkcji poddaje się oględzinom sanitarnym i dopiero w wyniku oględzin i oferowanych cen rozstrzyga się przetarg. Wymogi dla mleka są identyczne z przepisami państwowymi o obrocie mlekiem, a kontrola, czy jakość odpowiada wymogom, odbywa się drogą perjodycznych i sporadycznych analiz laboratoryjnych. Sprawa nabiałowa jest obecnie uregulowana. Zarząd Miejski płaci najniższe w Łodzi ceny za mleko przy najwyższej jakości.

Ś r o d k i ż y w n o ś c i, z i e m i o p ł o d y.

Dostawców wskazują: Izba Handlowo-Przemysłowa i Izba Rolnicza. Producentów — w miarę możliwości, w odniesieniu do ziemiopłodów — bezwzględnie. Zaproszeni według tych wskazówek do przetargów dostawcy dostarczają prób we wskazanych ilościach. Badania prób dokonywują rzeczoznawcy, desygnowani przez Izbę Rolniczą, i kucharze

z największych zakładów miejskich. Niektóre próby poddaje się gotowaniu w dwóch — trzech instytucjach miejskich, które dostarczają opinii na piśmie. Na podstawie tych ekspertyz, które przy ziemiopłodach orzekać mają również o trwałości przez okres zimowy, oraz na podstawie oferowanych cen rozstrzyga się przetargi. Odbiorów dokonuje się wagowo i jakościowo w instytucjach miejskich na podstawie zgodności dostarczanych materiałów z próbami.

Materiały pisarskie, druki.

Szeroka skala gatunkowa materiałów pisarskich i w związku z tem wielka rozpiętość cen sprawiła w Zarządzie Miejskim po zlikwidowaniu składnicy wielkie powikłania. Preliminowane w budżetach normy na urzędnika, zajętego czynnościami pisarskimi, i na maszynę do pisania okazywały się złudnemi. Ażeby położyć kres temu stanowi rzeczy, Urząd Kontroli Miejskiej dokonał standaryzacji materiałów pisarskich, używanych w całym Zarządzie Miejskim. Zostały ustalone typy poszczególnych materiałów, wyłącznie krajowej produkcji w odpowiednio dobrych gatunkach i tak ustalony katalog został wyłącznie dopuszczony do użytku. W odniesieniu do papieru z pomocą Zarządowi Miejskiemu przyszły prace komitetu normalizacyjnego przy Prezydjum Rady Ministrów. Owocem tych prac jest normalizacja gatunków oraz formatów papieru do wszelakiego użytku: pisarskiego, do tek i obwolut, kopert, plakatów i t. p. Gatunek papieru jest oznaczony klasą i wagą jednego metra kwadratowego. Rozmiar arkusza jest ustalony w milimetrach długości i szerokości, przyczem wszystkie formaty w poszczególnych grupach, np. papieru pisarskiego, obwolutowego i teczkowego, kopertowego, powstają od największego rozmiaru do najmniejszego przez przełamanie na pół. Usuwa to zupełnie powstawanie skrawków, które jako odpadki podrażają koszt papieru. Dopiero po tak daleko posuniętem znormalizowaniu wszelkich materiałów pisarskich, wykluczającym wszelkie dowolności zarówno po stronie dostawcy, jak i zamawiającego, rozpisuje się przetarg. Wobec znormalizowania jakości decyduje tylko cena ofertowa. Ponieważ katalog materiałów obejmuje kilkadziesiąt pozycji, przeto wszystkie materiały zostają podzielone na trzy grupy: masowego, średniego i rzadkiego użytku. Największa ilość najniższych cen jednostkowych na artykuły masowego użytku, względnie masowego i średniego — decyduje o utrzymaniu się przy dostawie.

Jeszcze większe ulawienie dają prace komitetu normalizacyjnego Prezydjum Rady Ministrów przy dostawach druków. Wobec znormalizowania jakości i rozmiarów papieru, oznaczonego klasą, wagą na

1 m² i cyfrą formatu, decyduje tylko cena robocizny drukarza. Ale normalizacja druków daje jeszcze dalsze korzyści. Mianowicie, normalizacja rozmiarów papieru pociąga za sobą dalszą normalizację pomieszczeń na przechowywanie druków, a więc tek, szuflad, szaf, kartotek i t. d. Z poprzednich lat przed normalizacją istnieją w Zarządzie Miejskim szafy, kartoteki po zlikwidowanych urządzeniach, które nie znajdują gdzieindziej zastosowania wobec rozbieżności formatów papieru. Nikt ich nie potrzebuje. Obecnie urządzenia zbędne w jednej instytucji znajdują zastosowanie w innych wskutek identyczności formatów druków.

Przetargi na druki odbywają się co tydzień. Wszystkie zamówienia z całego tygodnia rozpatrywane są kolegjalnie celem przejrzania tekstu druku, ustalenia liczby, gatunku papieru i formatu. Aprobata tekstu ma na celu ujednoczenie wszystkich druków w Zarządzie Miejskim pod względem wymogów ogólnej administracji miejskiej; ustalanie liczby ma na celu osiągnięcie oszczędności przez wyzyskanie nakładu z jednej strony, jakoteż uniknięcia przeholowania — z drugiej. Zwyczaj wyzyskuje się nakład do wysokości rocznego zużycia w zamawiającej instytucji. W wyjątkowych wypadkach — kosztownego tabelarycznego układu druku — zakreśla się okresy dłuższe. Powszechnie używane druki zostają unifikowane i łączone w jedno zamówienie, co znacznie obniża koszty. Gatunek papieru i format dostosowują się do niezbędnej potrzeby, unikając wszelkiego zbytku. Normalizacja papieru i druków została ujęta w opracowanych przez Urząd Kontroli przepisach.

Odbioru druków i materiałów pisarskich dokonywują same zamawiające instytucje; Urząd Kontroli Miejskiej dokonywa kontroli jakości następczo i sporadycznie. Wyłączone z pod normalizacji są materiały rysunkowe i kreślarskie.

Materiały włókiennicze.

Zarząd Miejski jest poważnym konsumentem materiałów włókienniczych. Pościel w szpitalach i zakładach opieki społecznej, bielizna i odzież pensjonariuszy zakładów, odzież zawodowo-ochronna i umundurowanie niższych funkcjonariuszów miejskich pochłaniają dziesiątki tysięcy metrów materiałów włókienniczych rocznie. I znów na wstępie rozwiązania tej sprawy zjawia się metoda standaryzacji. Z pomocą w tej sprawie przychodzą nam prace intendentury Ministerstwa Spraw Wojskowych, które, jak wiadomo, w dziedzinie zaopatrzenia wojska osiągnęły znakomite wyniki. Prace jej stoją na bardzo wysokim poziomie. Standaryzacja w zaopatrywaniu instytucyj miejskich w materiały włókiennicze obejmuje: ujednostajnienie potrzeb,

ujednostajnienie rodzajów sztuk bielizny i odzieży, znormalizowanie tkanin, z których poszczególne rodzaje sztuk bielizny i odzieży mają być wykonane, ustalenie ilości tkanin, potrzebnych do wyprodukowania każdej sztuki.

Ujednostajnienie potrzeb doprowadzić musi do ustalenia, jakie sztuki bielizny i odzieży niezbędne są do zaspokojenia danej potrzeby. A więc, jak ma być wyposażone łóżko szpitalne, łóżko w domu opiekuńczym, jak ma być ubrany pensjonariusz szpitala, domu starców, wychowaniec miejskiego domu wychowawczego, woźny miejski, dozorca i t. d. Prowadzi to do ustalenia normalnych sztuk bielizny i odzieży, a więc: koc, podpinka, prześcieradło, poszewka, podkład, kitel, ręcznik, koszula, kalessony, spodnie, spódnica, bluza, kurtka, czapka, beret, płaszcz i t. p. Następną czynnością jest ustalenie z jakiej rodzajowo tkaniny ma być dana sztuka wyprodukowana w każdej kategorii jednolicie, a więc np.: prześcieradło na łóżko — we wszystkich instytucjach miejskich, prześcieradło kąpielowe, ubranko wychowanka miejskiego domu wychowawczego, mundur woźnego, płaszcz wychowanka, płaszcz woźnego, ręcznik i t. p. I wreszcie po ustaleniu rodzaju tkaniny następuje ustalenie warunków technicznych dla jej wykonania. Przy wielkiej różnorodności surowców włókienniczych, a następnie fabrykacji i wykończenia — oznaczenie rodzajowe materiału dla dokonania zakupu jest zupełnie niewystarczające. Przy oznaczeniu rodzajowem np. surówki, metkalu, sukna, szewiotu i t. p. otrzymamy przy ofertach tak dalece rozbieżne próby, że wybór spośród nich najbardziej odpowiednich i najtańszych jest niesłychanie trudny. Nie obejdzie się bez laboratoryjnego badania prób, co nie usunie znów takiegoż badania dostawy na zgodność z próbą. Wszelkie bowiem zakupy na podstawie badania z rzutu oka przy materiałach włókienniczych są wysoce niebezpieczne.

Dla uregulowania tej sprawy Urząd Kontroli Miejskiej, posilkując się wzorami intendentury M. S. Wojsk., opracował przepisy, w których ustalił normalne sztuki bielizny i odzieży, używane w Zarządzie Miejskim, oraz ustalił warunki techniczne dla tkanin, z których te sztuki mają być wyprodukowane. Zapotrzebowania z instytucji miejskich opiewają tylko na pewne ilości sztuk bielizny i odzieży, a już na tej podstawie w centrali zakupów zostają ustalone rodzaje tkanin, które zakupić należy, oraz ich ilość. Przetarg jest rozpisywany na ilości i rodzaje materiałów ze wskazaniem, że warunki techniczne dla każdej tkaniny są przepisane zgóry. Prób przy ofertach nie żąda się. Spowodu znormalizowania jakości o przyjęciu oferty decyduje tylko cena. Natomiast przy odbiorze pobiera się z dostarczonej partji próby każdej tkaniny i oddaje do zbadania laboratoryj-

nego na zgodność z warunkami technicznymi. Otrzymanie znormalizowanych tkanin ułatwia jeszcze ta okoliczność, że intendentura M. S. Wojsk. zakupuje identycznie także, jak Zarząd Miejski tkaniny, są więc one zakładom przemysłowym znane.

Dalszą czynnością na tej drodze, jeszcze nie dokonaną, będzie ustalenie kroju każdej sztuki bielizny czy odzieży, co umożliwi precyzyjne obliczenie ilości materiału, potrzebnego do ich wytwarzania. Ma to skolei wielkie znaczenie dla skrupulatnego zużycia tkanin przez krawców i szwaczki, którym Zarząd Miejski powierza szycie odzieży i bielizny.

O p a ł.

Wielka ilość pomieszczeń, zajmowanych przez urzędy i zakłady miejskie, sprawia, że pozycje opałowe zajmują poważne miejsca w budżecie Zarządu Miejskiego. Nieznaczna tylko część tych lokali posiada centralne ogrzewanie, które pozwala na dokładne oznaczenie ilości zużywanych środków opałowych. Zakładanie bowiem centralnego ogrzewania poprzedzają zawsze pomiary ogrzewanej przestrzeni, badania innych warunków, wpływających na utrzymanie ciepła, jak wielkości otworów, grubość murów, wystawa słoneczna i t. p. Rozmiary urządzeń centralnego ogrzewania są ściśle do tych warunków i obliczeń dostosowane, a zatem i zużycie opału uregulowane. Nie można tego powiedzieć o piecach, których ustawianie odbywa się bez należytych obliczeń i ustaleń warunków utrzymania ciepła w lokalach. Pozatem i wielkość pieców nie jest częstokroć potrzebą warunkowaną. Dlatego ogrzewanie lokali piecami dozwala na wielkie dowolności, a wyliczanie w tych warunkach ilości potrzebnego opału jest bardzo trudne. Ustalenie ilości opału według normy na jeden piec jest z reguły zawodne. Albo będzie niedostateczne, albo zbyt-kowne, a w ten sposób wymierzanie opału i planowanie całej akcji opałowej jest złudne. Zazwyczaj kończyć się to musi tem, że braki w okresie sezonu opałowego trzeba uzupełniać, a nadmiary giną dla Zarządu Miejskiego bezpowrotnie. Konieczne jest wobec tego wymierzanie opału i planowanie akcji opałowej na innej podstawie. Z pomocą przychodzą tu prace dawnego Ministerstwa Robót Publicznych, które wymiar opału stosują do ogrzewanej przestrzeni w lokalach i do innych warunków, zmniejszających utrzymanie ciepła. Za temi wzorami idąc, Urząd Kontroli Miejskiej rozpoczął pracę nad ustaleniem podstaw dla wymiaru opału dla wszystkich lokali. Podstawą jest przede wszystkim wymiar kubaturowy ogrzewanych pomieszczeń. Następnie zostaje ustalona ilość kilogramów węgla, potrzebna do ogrzewania jednego metra sześciennego przestrzeni ogrzewalnej przez cały sezon opałowy w naszych warunkach klimatycz-

nych. Waga jest ustalona dla węgla dąbrowieckiego I-go gatunku; dla węgla górnośląskiego waga ulega redukcji w pewnym procencie. Przestrzeń ogrzewalna jest brana w rachubę w lokalu na piętrze śródzielnym; parter i najwyższe piętro, podlegające większemu wychłodzeniu, otrzymują procentowy dodatek. Nadto lokale, znajdujące się w wyjątkowych warunkach, np. wystawione na stronę północną i otwarte dla wiatrów lub o bardzo cienkich murach, podlegające wyjątkowemu wychłodzeniu spowodu licznego ruchu publiczności, wchodzącej bezpośrednio ze dworu i t. p., otrzymują specjalne wzmocnienie normy. Wszystkie te pomiary i warunki ujęte będą w specjalnej kartotece opalowej, na której podstawie z zupełną ścisłością będą obliczone ilości opału. Umożliwi to racjonalne planowanie akcji opalowej, od której odchylenia w praktyce muszą być badane i wyjaśniane.

Ważnym w akcji opalowej jest korzystny zakup materiałów opalowych. Gatunek węgla, jego wydajność kaloryczna i warunki spalania się odgrywają pierwszorzędną rolę. Dalej — solidość dostawcy, któryby zapewnił bezwarunkowe dostarczenie zakontraktowanego, a nie innego gatunku. Całkowitą pewnością daje taki dostawca, który prowadzi tylko jeden gatunek. Wreszcie solidność co do wagi. Wobec braku wag w większości zaopatrywanych w opał instytucyj miejskich kontrola jest możliwa tylko wrywkowo. Stwierdzenie niesolidności w wadze w takim wrywkowym wypadku usposobić może negatywnie Zarząd Miejski do dostawcy i wpłynąć na zerwanie stosunków, co niezawsze będzie możliwe, np. w pełni sezonu, w okresie najwyższych cen. Natomiast w żadnym wypadku nie da podstawy do ustalenia wysokości odszkodowania spowodu nierzetelności wagi. Dlatego wybór dostawcy węgla, a odnosi się to również i do innych materiałów opalowych, powinien mieć na widoku przede wszystkim jego solidność i dobrą kupiecką reputację.

Oświe t l e n i e.

Podobnie, jak przy opale, wielka ilość pomieszczeń, zajmowanych przez instytucje miejskie, sprawia, że Zarząd Miejski jest wielkim konsumentem prądu elektrycznego. Jako taki, powinien zaprowadzić racjonalną oszczędną gospodarkę oświetleniową, bowiem wydatek na opłacenie energii elektrycznej stanowi wysoką pozycję w budżecie. Doniedawna jednak gospodarka ta pozostawiała zbyt wiele do życzenia. Już samo zakładanie instalacyj odbywało się bez planu, prosto według nawyknień, według pewnych szablonów, nie wspólnego z racjonalizacją oświetlenia nie mających. Gdy instalacja następnie wykazywała i braki i nieprzydatność do zamierzonych celów, prowada-

działo się uzupełnienia i dodatki, które dopiero właściwą potrzebę zaspakajały, a instalacja pierwotna, nieraz bardzo kosztowna w eksploatacji, służyła do oświetlenia w godzinach uprzątnięcia biur. Dalej, nie było żadnych norm dla siły światła w poszczególnych punktach, a założenie żarówek tej czy innej siły światła było kwestją przypadku lub upodobania. I wreszcie nie było żadnej kontroli zużycia prądu oraz funkcjonowania instalacji, nie było badań, czy wysokie spożycie prądu nie jest skutkiem bezpośredniej ucieczki do ziemi. Nie było również norm dla czasokresów zużycia żarówek, co mogło być źródłem złej woli. Wady gospodarki oświetleniowej były widoczne z rzutu oka, lecz usunięcie ich rzeczą niełatwą. Chodzi o to, że przecież gospodarka elektryczna jest rzeczą bardzo specjalną, wymagającą gruntownej wiedzy technicznej. I nie wystarczy jednorazowe przekontrolowanie czy przebadanie istniejącego stanu rzeczy oraz wskazanie dróg wyjścia. Bo przedewszystkiem ruch lokalowy w Zarządzie Miejskim odbywa się nieustannie, konieczna jest zatem fachowa ręka przy każdorazowym obejmowaniu czy zmianie przeznaczenia lokalu, aby urządzić instalację fachowo, stosownie do potrzeb i przeznaczenia lokalu. Następnie przerobienie czy zrationalizowanie istniejących instalacji jest rzeczą nie jednorazową, potrwać musi czas dłuższy wobec wielkiej ilości lokali miejskich. A wreszcie kontrola spożycia energii elektrycznej powinna się odbywać nieustannie, jak również kontrola funkcjonowania instalacji, które przecież podlegają zużyciu.

Z tych wszystkich względów z inicjatywy Urzędu Kontroli Miejskiej powstał w Zarządzie Miejskim instytut gospodarki świetlnej, w którym badane są przez inżyniera-elektryka o wykształceniu nowoczesnym wszystkie instalacje elektrycznego oświetlenia. Kontrola instytutu rozpoczyna się od projektowania instalacji, które muszą tam uzyskać aprobatę. Instalacje istniejące podlegają racjonalizacji względnie modernizacji, a potem odbywa się kontrola zużycia prądu i żarówek oraz kontrola funkcjonowania istniejących instalacji. Nadto do zadań instytutu należy preliminarowanie wydatków na oświetlenie wszystkich bez wyjątku agend miejskich. Prace instytutu są w pełni i, jakkolwiek rozpoczęte zostały względnie niedawno, dały już Zarządowi Miejskiemu poważne oszczędności. Głównego wyniku prac instytutu, wyniku oszczędnościowego, należy oczekiwać w niedalekiej przyszłości.

Gospodarka lokalowa.

Zarząd Miejski w Łodzi w okresie zaboru rosyjskiego nie posiadał żadnych gmachów własnych, wyjąwszy dwa zupełnie niewystarczające budynki na pomieszczenia niektórych urzędów. Niewielka ilość

gmachów własnych została wzniesiona już w okresie niepodległości. Z tego powodu olbrzymia większość instytucyj miejskich mieści się w budynkach wynajętych. Urasta stąd dla Zarządu Miejskiego wielka sprawa lokalowa. Wydatki na komorne pochłaniają 5% zwyczajnego budżetu Zarządu Miejskiego, przeto muszą ściągnąć na siebie uwagę. Dopóki jednak panował w naszym mieście głód mieszkaniowy, Zarząd Miejski znajdował się w sytuacji przymusowej: wynajmował lokale, które były mu ofiarowywane i płacić musiał żądane ceny, o ile nie broniła go ustawa o ochronie lokatorów. Z chwilą atoli zmiany stosunków, gdy podaż większych lokali, a o takich głównie może być mowa, przewyższa popyt, staje się aktualną kwestja ustalenia zasad polityki lokalowej i racjonalizacji gospodarki w tej dziedzinie. Pracę tę podjął Urząd Kontroli Miejskiej, skoro tylko otworzyły się widoki dla pomyślnych wyników akcji. Przedewszystkiem stworzona została dokładna ewidencja lokali i na jej podstawie specyfikacji zajmowanych pomieszczeń według grup. Jednocześnie zgromadzone zostały dane pomiarowe oraz ceny poszczególnych lokali, dzięki czemu ustalono wydatek ogólny na komorne, wydatek dla każdej grupy pomieszczeń i ceny jednostkowe za 1 m² powierzchni użytkowej dla wszystkich lokali. Stąd otrzymano ceny przeciętne dla ogółu lokali i dla każdej grupy lokali: urzędów administracyjnych i wszystkich grup zakładów. Z porównania cen jednostkowych przeciętnych z cenami poszczególnymi ujawniają się już wszystkie wybujałości, które należy zlikwidować, czy to w drodze obniżki komornego, czy też pozbycia się lokalu drogiego na rzecz innego tańszego. Przedewszystkiem likwidacji powinny ulec lokale drogie i niedogodne, karłowate, do których wynajęcia Zarząd Miejski był zmuszony kiedyś nawet kosztem rozdrobnienia lub rozczłonkowania instytucyj miejskich. Otrzymane z obliczeń całości ceny jednostkowe powinny następnie służyć jako wskazówka dla cen wynajmu nowych lokali.

Ale racjonalizacja gospodarki lokalowej powinna sięgnąć głębiej. Niezawsze drogim jest lokal, za który płaci się wysokie komorne. Niejednokrotnie lokal o tańszym komornem okaże się droższym, gdy obliczy się wszystkie koszty z utrzymaniem jego związane. Jest czasem zimny, a wobec tego wymaga wzmożonego ogrzewania; jest ciemny, a wskutek tego wymaga nadmiernego sztucznego oświetlenia; jest zniszczony, a zatem trzeba go częściej remontować. Dopiero przy uwzględnieniu wydatku na opał w przeliczeniu na 1 m³ przestrzeni, wydatku na światło — w odniesieniu do 1 m² powierzchni użytkowej, częstotliwości remontów i wydatków z tem związanych — również w odniesieniu do 1 m² powierzchni, można powziąć zdanie o przydatności lokalu.

Wysoka pozycja komornego w Zarządzie Miejskim musi ulec obniżeniu, a przytem wymiana lokali powinna uwzględnić maksimum dogodności i zaspokojenia potrzeb miejskich. Do prac tych już przystąpiono, przyczem etap pierwszy już jest dokonany. Obecnie sporządzana jest kartoteka lokali miejskich, która wymaga pomiarów kubaturowych (powierzchnie już są) i opisów lokali według ustalonego schematu.

Oto w ogólnym zarysie krótki przegląd dokonanych lub najbardziej zaawansowanych prac Zarządu Miejskiego w Łodzi z dziedziny racjonalizacji gospodarki miejskiej. Nie obejmuje on wszystkich dziedzin, które objęte zostały zamierzeniami racjonalizacyjnymi, względnie które poddano analizie dla ustalenia metod racjonalizacji. Nie obejmuje on zresztą, jak powiedziałem na początku, olbrzymiej dziedziny organizacji pracy w urzędach miejskich, dla której poczyniono już pewne przygotowania, a która dać musi miastu ogromne wyniki, zarówno pod względem oszczędnościowym, jak i sprawności. Ale ważnem i doniosłem jest, że prace Zarządu Miejskiego weszły na właściwą drogę, którą wskazuje myślenie analityczne nad zagadnieniami związków komunalnych. Że wynikiem ich — obok sprawności, ładu i harmonji — są poważne oszczędności i to oszczędności właściwe, nie da się zaprzeczyć.

DONIOSŁA ROLA NOWEGO SYSTEMU EWIDENCJI LUDNOŚCI.

Nową agendą administracji samorządowej m. Łodzi w zakresie poruczonego działania gminy jest czynna obecnie ewidencja ludności.

W ciągu szeregu lat, od chwili odzyskania niepodległości, istniały na obszarze Państwa różne i jak dalece niezupełne „systemy“ ewidencji ludności, otrzymane w spuściźnie po zaborcach. Każdy z tych systemów oparty był na szeregu zgola obcych dla interesów Państwa Polskiego założeń, urągał współczesnym potrzebom administracji państwowej i samorządowej, przyczem był niesłychanie ciężką udręką dla szerokich rzesz zainteresowanych obywateli. Widomym znakiem życia tych systemów były w różnej i bardzo chaotycznej formie pomyślane te wędrujące od obywateli do urzędów wyciągi z ksiąg stanowych, z ksiąg ludności stałej, wszelkiego rodzaju świadectwa swojszczyzny i certyfikaty przynależności gminnej.

W ciężkiej sytuacji był ten obywatel, który w wypadku potrzeby uzyskania takiego dokumentu, miejsca swej przynależności gminnej nie pamiętał, względnie wogóle nie znalazł przypisu do dawnej gminy swych ojców. Należy bowiem wziąć pod uwagę, że fakt urodzenia np. w Łodzi i stałego zamieszkania w naszym mieście chociażby od lat 50-ciu niezawsze pociągał za sobą przypis obywatela do tutejszych ksiąg ludności stałej. Przypis w pewnym odsetku był dokonywany w księgach ludności stałej wsi czy miasta takiego, którego dzisiejszy obywatel wcale nie znał i żadne stosunki rodzinne, ani też gospodarcze, z tą miejscowością go nie łączyły. Prostu figurował on w liczbie papierowych mieszkańców stałych z tego jedynie względu, iż jego ojciec od pradziada był tam zapisany.

O rozmiarze tej kłębki świadczyć może taki stosunek: na ogólną ilość 607.000 mieszkańców Łodzi zapisanych było do ksiąg ludności stałej zaledwie 35% tutaj zamieszkałych osób, a reszta 65% figurowała w księgach tysiąca innych gmin na obszarze całego Państwa. W tej ostatniej liczbie około 10% mieszkańców zgola żadnego przypisu nie miało. Wogóle zaniedbane były formy aktualizacji, nadto nieprzestrzegano zasad notowania ruchu ludności. W licznych wypadkach nie docierały do właściwych gmin metryki urodzenia, świa-

dectwa ślubu i zgonu. Wreszcie nie były uwzględniane zmiany adresu wewnątrz gminy oraz nowe miejsca zamieszkania.

Ten smutny stan rzeczy, dotkliwie fałszujący rzeczywiste stosunki populacyjne, gruntownie usuwa nowy, jednolity dla całego Państwa, system ewidencji i kontroli ruchu ludności. Do realizacji tego systemu na terenie m. Łodzi jest powołane Biuro Ewidencji Ludności.

Zasadnicze założenie tego systemu zawarte jest w definicji zamieszkania. Otóż przez zamieszkanie w gminie rozumie się fakt zajmowania w obrębie gminy mieszkania wśród okoliczności, wskazujących na ześrodkowanie tam stosunków osobistych i gospodarczych. Natomiast pojęcie czasowego pobytu obejmuje stan przebywania w jakimkolwiek domu bez zamiaru obrania sobie tam miejsca zamieszkania.

Od należytego pojmowania przez ludność m. Łodzi warunków zamieszkania względnie czasowego pobytu, od dokładnego przestrzegania obowiązku i charakteru meldunku, rozwija się właściwa procedura ewidencji i kontroli ruchu ludności, poczynając od zameldunków lub wymeldunków, a kończąc na zapisaniu do rejestru mieszkańców, względnie na skreśleniu z tegoż rejestru.

Procedura ewidencji i kontroli ruchu ludności polega na tem, że każdy stały mieszkaniec Łodzi, zameldowany na karcie koloru białego w danym domu, przy przeprowadzce wewnątrz miasta do drugiego domu, powinien wymeldować się na karcie koloru białego z niebieskim paskiem, poczem niezwłocznie zameldować się w nowym domu znowu na karcie koloru białego. Nowoprzybyły z zamiarem stałego zamieszkania w Łodzi powinien w gminie, którą opuścił, wymeldować się na karcie koloru białego z niebieskim paskiem, poczem niezwłocznie zameldować się w Łodzi na karcie koloru białego. Ci zaś nowoprzybyli, którzy nie mają zamiaru stałego zamieszkania w Łodzi, nie powinni wymeldowywać się w swej gminie stałego zamieszkania na karcie koloru białego z niebieskim paskiem, ani też nie powinni meldować się na karcie koloru białego, lecz tylko na karcie koloru zielonego dla czasowo przebywających w gminie.

Jeżeli więc każdy mieszkaniec m. Łodzi (stały i nowoprzybyły) spełni ten skromny i wcale nieuciążliwy obowiązek meldowania się w terminie, przyczem zachowa właściwy charakter zameldowania względnie wymeldowania — wówczas osiągnie stuprocentową gwarancję, że będzie on zapisany do rejestru mieszkańców, że będą w nim dokonywane wszelkie adnotacje z tytułu zmian, powstających w jego stosunkach rodzinnych.

Gdy mieszkaniec m. Łodzi nie zaniedba tego prostego obowiązku, lecz dokładnie zawsze go wykona — cały mechanizm przesiedleniowy,

który stanowił niegdyś dla zainteresowanych obywateli bardzo ciężką i bezpośrednią udrękę, obecnie należy już wyłącznie do obowiązków specjalnego aparatu miejskiego.

Już wtedy bez udziału obywateli i bez żadnych ich starań, Biuro Ewidencji Ludności przeprowadza korespondencję z poszczególnymi gminami na terenie całego Państwa, sygnalizuje przybycie nowego mieszkańca na stałe zamieszkanie do Łodzi, żąda skreślenia go z tamtejszego rejestru mieszkańców i zapisuje go do rejestru mieszkańców m. Łodzi.

W ten sposób urzeczywistnia się zupełnie nowoczesna i zgodna z faktycznym stanem rzeczy kardynalna zasada, że ten obywatel, który zadeklarował się w Łodzi na stałe zamieszkanie, tutaj też jest zapisany do rejestru mieszkańców. Odtąd z całą skrupulatnością notowane są w rejestrze mieszkańców wszelkie zmiany, zachodzące w układzie stosunków rodzinnych mieszkańców, zapisywane są w karcie rodzinnej dane, dotyczące urodzenia, ślubu i zgonu, wreszcie uwzględniane są wszystkie inne okoliczności, aż do adresów włącznie.

Oczywiście, że ta zasadnicza strona dodatnia tego nowego systemu ewidencji ludności pociąga za sobą szereg dalszych udogodnień, z jakich obywatele m. Łodzi w okresie istnienia starych systemów wogóle korzystać nie mogli.

Spośród wielu masowych świadczeń, dokonywanych w liczbie kilkuset dziennie, wymienić dla przykładu narazie należy tylko trzy kategorie usług Biura Ewidencji Ludności na rzecz zainteresowanych obywateli. Tu zaznaczyć należy, iż mówić będę o takich usługach, których obywatel m. Łodzi w dobie starego porządku rzeczy często w żaden sposób nie mógł w pełni uzyskać na miejscu, lecz tylko otrzymał je w drodze bardzo mozolnych starań w kilku, a niekiedy nawet w kilkunastu miejscowościach, położonych w różnych stronach Państwa Polskiego.

A więc obywatel m. Łodzi może otrzymać na miejscu wyciąg z rejestru mieszkańców dla całej rodziny, o ile oczywiście wszyscy członkowie tej rodziny zamieszkują w Łodzi. Dalej istnieje możliwość wydania odpisów różnych dowodów metrykalnych, uzyskanych naszkutek masowej korespondencji Biura z miejsc poprzedniej przynależności gminnej obywateli. Wreszcie może być też wydane na miejscu zaświadczenie (wyciąg) z zamkniętych ksiąg ludności stałej tej gminy, w której obywatel był dawniej zapisany. Tu wypada nadmienić, że dokumenty, należące do tych dwóch ostatnich kategorii, są wydawane oczywiście w miarę ich posiadania. Dla pewnej bowiem liczby mieszkańców takich dokumentów Biuro jeszcze nie po-

siada z przyczyn od niego niezależnych. Niestety, ta grupa mieszkańców „bezdowodowych“ w części zbagatelizowała sobie apel Biura w chwili rozpisania ankiety w 1951 roku i nie wskazała miejsca swej przynależności gminnej, w części zaś nie pamiętała względnie wogóle nie była w możności podania swego miejsca przypisu do ksiąg ludności stałej. Obecnie jednak Biuro przy okazji wydawania tym mieszkańcom różnego rodzaju dokumentów stopniowo likwiduje ten stan rzeczy i przy zastosowaniu nieraz bardzo dużego wysiłku uzyskuje w drodze długotrwałej korespondencji z różnymi urzędami niezbędne dla tej grupy mieszkańców dokumenty.

Poza wymienionymi kategorjami świadczeń Biura jest jeszcze wiele innych, opartych na czynnym rejestrze mieszkańców, jak poświadczenia zamieszkania z uwzględnieniem wszystkich adresów, dowody osobiste, informacje adresowe, wreszcie olbrzymi kompleks różnego rodzaju innych zaświadczeń, niezbędnych mieszkańcom m. Łodzi w ich często najżywotniejszych sprawach, prowadzonych na terenie poszczególnych instytucyj i urzędów.

Całokształt zatem wszelkiego rodzaju świadczeń Zarządu Miejskiego z dziedziny ewidencji ludności na rzecz mieszkańców m. Łodzi daje właśnie nowy system. Że ten nowy system ewidencji ludności był wprost palącą potrzebą społeczną — kwestja ta nie wymaga żadnego uzasadnienia. W każdym dobrze ugruntowanym przedsiębiorstwie była prowadzona ścisła ewidencja pracowników, każde niemal stowarzyszenie posiada należycie zaprowadzoną ewidencję swych członków, co jest zawsze miarą dobrej organizacji danej instytucji — tylko nie było właściwej ewidencji ogółu ludności — tej ludności, która przecież jest głównym warunkiem istnienia Państwa.

PRZEGLĄD USTAWODAWSTWA, ROZPORZĄDZEŃ I WYJAŚNIEŃ WŁADZ

ODJĘCIE UPRAWNIEŃ ORGANOM SAMORZĄDU TERYTORJALNEGO W ZAKRESIE NADZORU POLICYJNO-BUDOWLANEGO.

W Nr. 19/1955 r. „Dz. U. Rz. P.” pod poz. 106 ukazało się rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 marca 1955 roku o odjęciu uprawnień organom samorządu terytorjalnego w zakresie nadzoru policyjno-budowlanego i podziale tych uprawnień pomiędzy władze administracji ogólnej a wydziały powiatowe w powiatach: brzezińskim, łaskim, łódzkim, sieradzkim w województwie łódzkim.

WEWNĘTRZNA POŻYCZKA INWESTYCYJNA.

W Nr. 21 „Dz. U. Rz. P.” pod poz. 122 ukazała się podpisana przez Prezydenta Rzeczypospolitej I. Mościckiego ustawa z dnia 26 marca 1955 roku w sprawie upoważnienia Ministra Skarbu do wypuszczenia wewnętrznej pożyczki inwestycyjnej.

Pożyczka ta, wypuszczona w obligacjach na okaziciela do wysokości łącznej kwoty imiennej 200.000.000 złotych w złocie, przeznaczona będzie na rozbudowę sieci komunikacyjnej, roboty wodne i popieranie ruchu budowlanego oraz na inne inwestycje gospodarcze o znaczeniu ogólnopaństwowym, tudzież na częściową spłatę lub konwersję innych tytułów długu wewnętrznego Skarbu Państwa.

Pożyczka ta wypuszczona będzie odrębnymi emisjami.

ZMIANA USTAWY O KRYZYSOWYM DODATKU DO PAŃSTWOWEGO PODATKU DOCHODOWEGO.

W Nr. 22 „Dz. U. Rz. P.” pod poz. 128 ukazała się podpisana przez Prezydenta Rzeczypospolitej I. Mościckiego ustawa z dnia 26 marca 1955 roku o zmianie ustawy z dnia 22 października 1951 roku o kryzysowym dodatku do państwowego podatku dochodowego.

O POBIERANIU ODSETEK OD ZALEGŁOŚCI W PODATKACH PAŃSTWOWYCH I INNYCH DANINACH PUBLICZNYCH.

W Nr. 22 „Dz. U. Rz. P.” pod poz. 129 ukazała się podpisana przez Prezydenta Rzeczypospolitej I. Mościckiego ustawa o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych.

W SPRAWIE ULG W SPŁACIE ZALEGŁOŚCI PODATKOWYCH.

W Nr. 22 „Dz. U. Rz. P.” pod poz. 135 ukazało się rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1935 roku o ulgach w spłacie zaległości podatkowych.

W myśl tego rozporządzenia umarzaniu podlegają zaległości bez względu na ich wysokość, pochodzące z przypisów dokonanych przed 1 kwietnia 1935 roku, a figurujące w księgach bierczych w dniu 31 marca 1935 roku w następujących państwowych podatkach:

1) gruntowym, pobieranym od jednostek zbiorowych, 2) gruntowym, wymierzonym indywidualnie, przypadające od tych płatników, dla których wymiar tego podatku za rok 1934 nie przekracza sumy zł. 20.—, 3) od nieruchomości, od lokali i od placów budowlanych — przypadające od płatników, dla których wymiar za rok podatkowy 1934 w każdym z tych podatków nie przekracza sumy złotych 100.—.

PROTOKUŁ

6 (I SESJI) POSIEDZENIA RADY MIEJSKIEJ.

Łódź, dnia 14 marca 1935 r.

Komplet radnych 72.

Obecnych radnych 69.

I. Członkowie Rady Miejskiej:

a) obecni: 1. Adamiec Franciszek, 2. Baranowski Eugenjusz, 3. Belka Antoni, 4. Bialer Izaak Majer, 5. Borucki Bronisław, 6. Bugaj Stanisław, 7. Ciechański Stanisław, 8. Czernik Antoni, 9. Czyżewski Stanisław, 10. Dembiński Józef, 11. Dobranicki Stanisław, 12. Fein Marek, 13. Gałazka Jan, 14. Goliński Stanisław, 15. Gonera Stanisław, 16. Grzegorzak Leon, 17. Holenderski Lew, 18. Joel Eljasz, 19. Kahlert Oskar, 20. Kapczyński Wacław, 21. Kolejwa Leon, 22. Kowalski Bronisław, 23. Kowalski Kazimierz, 24. Kożuchowski Wincenty, 25. Krajewski Karol, 26. Krausz Juljusz, 27. Królikowski Walenty, 28. Kruczkowski Bronisław, 29. Kwiatkowski Józef, 30. Liberman Fiszel, 31. Margulies Józef, 32. Miller Juljan, 33. Milman Szmul, 34. Miłoch Franciszek, 35. Minberg Lejb Jakób, 36. Mucha Stanisław, 37. Najder Stanisław, 38. Nawrocki Józef, 39. Nutkiewicz Szlama, 40. Orłowski Zygmunt, 41. Ostrowski Ignacy, 42. Pawlak Michał, 43. Pawlicki Jan, 44. Peterman Stanisław, 45. Piotrowski Edmund, 46. Plac Zygmunt, 47. Podgórska Marja, 48. Podgórski Zygmunt, 49. Potapczuk Marjan, 50. Rajchman Szymon Majer, 51. Rakowski Michał, 52. Rostkowski Czesław, 53. Russ Benjamin, 54. Siedlanowski Roman, 55. Skierniewski Franciszek, 56. Solczyński Edmund, 57. Sośnicki Walenty, 58. Stolarek Aleksander, 59. Sznajder Adam, 60. Sztajnsznajder Abram Chuna, 61. Szwajdler Jan, 62. Trawkowski Józef, 63. Urbach Janusz Konrad, 64. Wajcman Józef, 65. Waleczak Adam, 66. Wolczyński Józef, 67. Zajaczkiewicz Józef Zenobjusz, 68. Zajde Majer, 69. Zerbe Emil.

b) spóźnieni: 1. Fein Marek, 2. Joel Eljasz, 3. Minberg Lejb Jakób, 4. Plac Zygmunt, 5. Stolarek Aleksander, 6. Sztajnsznajder Abram Chuna, 7. Wajcman Józef, 8. Zajde Majer.

c) nieobecni — usprawiedliwieni: 1. Kapłan Abram Majer, 2. Marczyńska Kazimiera, 3. Piątkowski Hipolit Ludwik.

II. Urzędnicy miejscy:

Obecni: M. Kalinowski, J. Zalewski, L. Chwalbiński, dr. A. Grabowski, W. Graliński, A. Wysocki, St. Kempner, St. Rogowicz, J. Waltratus, J. Stępowski, inż. S. Gundlach, T. Wislawski, H. Konopka, W. Jaworski.

Przewodniczący: Komisarz Rządowy inż. Wacław Wojewódzki.

Sekretarz: Jan Barczewski, kierownik Oddziału Ogólnego Wydziału Prezydjalnego.

Porządek obrad.

I. Zagajenie.

II. Sprawozdania Komisji Radzieckich:

a) Komisji Finansowo-Budżetowej w przedmiocie:

1. zaciągnięcia na rzecz Gminy m. Łodzi z Funduszu Pracy pożyczek długoterminowych na cele inwestycyjne (wniosek Komisarza Rządowego Nr. 1454 z dnia 4 marca 1955 roku) — I uchwalenie

— referat r. L. Grzegorzaka —

2. zatwierdzenia statutu o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi opłaty, zastępującej świadczenia drogowe w naturze (wniosek Komisarza Rządowego Nr. 1382 z dnia 30 stycznia 1955 roku)

— referat r. W. Kapczyńskiego —

3. ustalenia wysokości dodatku komunalnego do państwowego podatku od nieruchomości na rok 1955 (wniosek Frakcji Radnych Obozu Narodowego)

— referat r. W. Kapczyńskiego —

4. obniżenia wysokości komornego w Osiedlu Miejskim im. Montwilli-Mireckiego (wniosek nagły Frakcji Radnych Jedności Socjalistycznej: P. P. S., Bund i N. S. P. P.)

— referat r. L. Grzegorzaka —

b) Komisji do Spraw Ogólnych w przedmiocie:

1. uruchomienia w jak najkrótszym czasie robót publicznych w celu zatrudnienia bezrobotnych (wniosek nagły Frakcji Radnych Jedności Socjalistycznej: P. P. S., Bund i N. S. P. P.)

— referat Komisarza Rządowego inż. W. Wojewódzkiego —

2. wstrzymania eksmisji bezrobotnych z małych mieszkań do dnia 31 października 1955 roku (wniosek nagły Frakcji Radnych Jedności Socjalistycznej: P. P. S., Bund i N. S. P. P.)

— referat Komisarza Rządowego inż. W. Wojewódzkiego —

3. obniżenia komornego, umorzenia zaległego komornego bezrobotnym oraz rekwizycji wolnych mieszkań i pomieszczeń fabrycznych na rzecz bezrobotnych (wniosek nagły Frakcji Radnych Jedności Socjalistycznej: P. P. S., Bund i N. S. P. P.)
— referat Komisarza Rządowego inż. W. Wojewódzkiego —
4. uposażenia emerytalnego byłych członków Magistratu
— referat r. L. Grzegorzaka —
- c) Komisji Regulaminowo-Prawnej w przedmiocie:
 1. zatwierdzenia Regulaminu Komisji Rewizyjnej
— referat r. Z. Podgórskiego —
 2. zatwierdzenia Regulaminu Miejskiej Komisji Opieki Społecznej (wniosek Komisarza Rządowego Nr. 1455 z dnia 4 marca 1935 r.)
— referat r. Z. Podgórskiego —
 3. zatwierdzenia Statutu o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk (wniosek Komisarza Rządowego Nr. 1568 z dnia 15 stycznia 1935 roku)
— referat r. B. Kowalskiego —
 4. zatwierdzenia Regulaminu targowego dla targów małych, odbywających się na terenie Łodzi (wniosek Komisarza Rządowego Nr. 1445 z dnia 26 lutego 1935 roku)
— referat r. J. Gałązki —
 5. zmiany Statutu Nagrody m. Łodzi dla Polskiej Nauki, Literatury Pięknej i Sztuk Plastycznych (wniosek Komisarza Rządowego Nr. 1458 z dnia 7 marca 1935 roku)
— referat r. Z. Podgórskiego —

III. Krótkie zapytania, wnioski nagłe i interpelacje.

I. Zagajenie.

Posiedzenie otwiera o godz. 20 min. 25 Komisarz Rządowy, inż. Waclaw Wojewódzki, oświadczając, iż jest ono prawomocne. Na 72 radnych obecnych jest 61 radnych, nieobecnych 11; w trakcie posiedzenia przybywa 8 radnych, wymienionych powyżej w rubryce „spóźnieni”.

Radni A. M. Kapłan, K. Marczyńska i H. L. Piątkowski nieobecność swą usprawiedliwili.

Radny H. L. Piątkowski usprawiedliwił również nieobecność swą na 3, 4 i 5 (I sesji) posiedzeniach Rady Miejskiej w dn. 24 i 31 stycznia, oraz w dn. 21 lutego 1935 roku.

Protokół 5 (I sesji) posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 21 lutego 1935 roku uważa się za przyjęty wobec niezgłoszenia poprawek mimo wyłożenia go do przeglądu przez radnych.

Porządek obrad uważa się za przyjęty wobec niezgłoszenia przez obecnych żadnych wniosków w sprawie jego zmiany.

Przyjęto do wiadomości:

1. pismo p. Tadeusza Czajewskiego, skierowane do Rady Miejskiej w dniu 2 marca 1935 roku, dotyczące nakazania Urzędowi Przemysłowemu I-szej Instancji odpieczętowania drukarni „Rozwój”, mieszczącej się przy Al. Kościuszki Nr. 41, oraz wyjaśnienie Przewodniczącego, iż zarządzenia w sprawie zamknięcia tej drukarni są prawomocne i nie mogą być przez Radę Miejską w myśl obowiązujących ustaw uchylone;
2. zawiadomienie Przewodniczącego, iż Frakcja Radnych Obozu Narodowego zgłosiła 4 wnioski nagłe w sprawie:
 - a) zwolnienia ze służby miejskiej wszystkich pracowników żydów,
 - b) wysokości wynagrodzenia robotników sezonowych, zatrudnionych na robotach miejskich,
 - c) ubezpieczenia przez Zarząd Miejski pracowników miejskich na wypadek choroby we własnym zakresie,
 - d) poprawienia stanu sanitarnego posesji, położonej w Łodzi przy ulicy Pułaskiego.

II. W sprawie zaciągnięcia na rzecz Gminy m. Łodzi z Funduszu Pracy pożyczek długoterminowych na cele inwestycyjne:

Po referacie r. L. Grzegorzaka, sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, powzięto jednomyślnie bez dyskusji uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 32.

Rada Miejska, w związku z wnioskiem Komisarza Rządowego Nr. 1454 z dnia 4 marca 1935 roku, postanawia: (I uchwalenie)

1. skonwertować pożyczkę krótkoterminową w wysokości zł. 1.960.000.— (zł. 750.000.— na budowę wodociągów i zł. 1.210.000.— na budowę kanalizacji), zaciągniętą na rzecz Gminy Miejskiej Łódź z Funduszu Pracy na zasadzie decyzji Komisarza Rządowego Nr. 629 z dnia 5 kwietnia 1934 roku, zatwierdzonej reskryptem Urzędu Wojewódzkiego Łódzkiego L. SF. I. 5/6/34 z dnia 16 kwietnia 1934 roku — na pożyczkę długoterminową,

- oprocentowaną na 2% w stosunku rocznym, zwrotną w 80 ratach kwartalnych, poczynając od dnia 1 kwietnia 1959 roku, a zabezpieczoną na wpływach brutto z eksploatacji Przedsiębiorstwa Miejskiego p. n. „Kanalizacja i Wodociągi w Łodzi“;
2. skonwertować krótkoterminową pożyczkę w wysokości zł. 500.000.— na budowę pierwszej studni artezyjskiej, mającej związek z budową wodociągu w Łodzi, zaciągniętą na rzecz Gminy Miejskiej Łódź z Funduszu Pracy na zasadzie decyzji Komisarza Rządowego Nr. 460 z dnia 20 stycznia 1954 roku, zatwierdzonej reskryptem Urzędu Wojewódzkiego Łódzkiego L. SF. I. 5/1/54 z dnia 27 stycznia 1954 roku — na pożyczkę długoterminową, oprocentowaną na 2% w stosunku rocznym, a zwrotną w 15 równych ratach rocznych, poczynając od dnia 30 czerwca 1958 roku;
 3. skonwertować krótkoterminową pożyczkę w wysokości zł. 400.000.— na wykończenie drogi Łódź—Łagiewniki i dróg w osiedlu „Miasto-Las Łagiewniki“, zaciągniętą na rzecz Gminy Miejskiej Łódź z Funduszu Pracy na zasadzie decyzji Komisarza Rządowego Nr. 705 z dnia 15 maja 1954 roku, zatwierdzonej reskryptem Urzędu Wojewódzkiego Łódzkiego L. S. F. I. 5/10/54 z dnia 17 maja 1954 roku, — na pożyczkę długoterminową, oprocentowaną na 2% w stosunku rocznym, zwrotną w 80 ratach kwartalnych, poczynając od dnia 1 kwietnia 1955 roku, a zabezpieczoną przede wszystkim na wpływach ze sprzedaży parcel w majątku miejskim Łagiewniki lit. A;
 4. skonwertować krótkoterminową pożyczkę w wysokości zł. 80.000.— na wykonanie przez Gazownię Miejską w Łodzi robót, związanych z ułożeniem nowych i uporządkowaniem starych przewodów gazowych, zaciągniętą na rzecz Gminy Miejskiej Łódź z Funduszu Pracy na zasadzie decyzji Komisarza Rządowego Nr. 611 z dnia 29 marca 1954 roku, zatwierdzonej reskryptem Urzędu Wojewódzkiego Łódzkiego L. SF. I. 5/5/54 z dnia 16 kwietnia 1954 roku — na pożyczkę długoterminową, oprocentowaną na 2% w stosunku rocznym, zwrotną w 40 ratach kwartalnych, poczynając od dnia 1 kwietnia 1955 roku, a zabezpieczoną na wpływach brutto Gazowni Miejskiej w Łodzi.

III. W sprawie zatwierdzenia Statutu o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi, opłaty, zastępującej świadczenia drogowe w naturze:

Po wysłuchaniu referatu r. W. Kapczyńskiego, sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, oraz przeprowadzeniu dyskusji, w której zabierali głos radni: Sz. Milman, J. Wajcman, L. Holenderski

i W. Kapczyński, powzięto większością głosów uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 52.

Rada Miejska, w związku z wnioskiem Komisarza Rządowego Nr. 1382 z dnia 30 stycznia 1935 roku, postanawia:

1. rozesłanie radnym projektu statutu o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi opłaty, zastępującej świadczenia drogowe w naturze, uznać za I czytanie;
2. przyjąć w drugim i trzecim czytaniu większością głosów Statut o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi opłaty, zastępującej świadczenia drogowe w naturze w następującym brzmieniu: (p. str. 229).

IV. W sprawie ustalenia wysokości dodatku komunalnego do państwowego podatku od nieruchomości na rok 1935:

Po wysłuchaniu referatu r. W. Kapczyńskiego, sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, oraz przeprowadzeniu dyskusji, w której głos zabierali radni: J. K. Urbach, M. Potapczuk, R. Siedlanowski, Fr. Miłoch, W. Kożuchowski, Sz. Milman, J. Wolczyński, K. Kowalski i W. Kapczyński, powzięto uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 53.

Rada Miejska, w związku z decyzją Komisarza Rządowego Nr. 1026 z dnia 6 września 1934 roku, zatwierdzoną reskryptem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. SF. 49/2/18 z dnia 5 listopada 1934 roku, postanawia pobierać w roku 1935 o 50 % niższe stawki dodatku komunalnego na rzecz m. Łodzi do państwowego podatku od nieruchomości, położonych na obszarze miasta Łodzi od 2 pierwszych grup (a i b) I-ej kategorii nieruchomości, t. j. tych, w których conajmniej 50 % ogólnej sumy czynszów komornianych względnie wartości czynszowej przypada na mieszkania 1-o i 2-izbowe, a mianowicie:

- a) od nieruchomości, w których dochód (ogólna suma komornego) nie przekracza zł. 2.000.— rocznie — 15 % (zamiast 30 %) należności państwowego podatku od nieruchomości;
- b) od nieruchomości, w których dochód (ogólna suma komornego) wynosi od zł. 2.000.— do zł. 4.000.— rocznie — 25 % (zamiast 50 %) należności państwowego podatku od nieruchomości.

Uchwała, dotycząca nieruchomości, z których dochód nie przekracza zł. 2.000.— rocznie, podjęta została znaczną większością głosów na wniosek Frakcji Radnych Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rzą-

dem, cała zaś uchwała na wniosek Frakcji Radnych Obozu Narodowego, zaakceptowany przez Komisję Finansowo-Budżetową, 55 głosami za przy 55 głosów przeciw.

V. W sprawie obniżenia wysokości komornego w Osiedlu Miejskim im. Montwiłła-Mireckiego:

Po referacie r. L. Grzegorzaka, sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej oraz dyskusji, w której zabierali głos radni: J. K. Urbach, K. Kowalski, Sz. Milman, A. Czernik i L. Grzegorzak, powzięto uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 54.

Rada Miejska postanawia przejść nad wnioskiem nagłym Frakcji Radnych Jedności Socjalistycznej: P. P. S., Bund i N. S. P. P. do porządku dziennego.

Przewodniczący o godz. 22 min. 50 zarządza przerwę, wznawiając obrady o godz. 25 min. 5.

VI. W sprawie uruchomienia w jak najkrótszym czasie robót publicznych w celu zatrudnienia bezrobotnych:

Po referacie przewodniczącego, jako sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, wywiązała się dyskusja, w której głos zabierali radni: St. Goliński, Sz. Milman, M. Pawlak, J. Wolczyński, A. Belka i K. Kowalski.

W związku z zakłóceniem spokoju na sali obrad tak przez radnych, jak i przez galerję, przewodniczący o godz. 23 min. 40 zarządza przerwę, wznawiając obrady o godz. 25 min. 55 i zwracając się do obecnych z apelem o zachowanie spokoju.

Po dalszej dyskusji, w której głos zabierali radni: K. Kowalski, L. Holenderski, St. Peterman, Fr. Miłoch, J. Wolczyński, A. Walczak i A. Czernik, powzięto jednomyślnie następującą uchwałę:

Uchwała Nr. 55.

Rada Miejska postanawia wezwać Zarząd Miejski:

- a) do zatrudnienia wszystkich tych robotników sezonowych bez różnicy przekonań politycznych i narodowości, którzy w latach 1950—1954 pracowali na robotach sezonowych;
- b) do prowadzenia robót sezonowych w roku 1955 w ten sposób, aby wszyscy robotnicy na nich zatrudnieni przepracowali 26 tygodni i 156 dni.

Wniosek w sprawie zaniechania powierzania wykonywania robót miejskich przedsiębiorcom prywatnym upadł. (18 głosów za 35 przeciw, 16 wstrzymało się od głosowania).

Wniosek Frakcji Radnych Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem w sprawie upoważnienia Zarządu Miejskiego do pokrywania w miarę potrzeby weksłami własnymi rachunków dostawców i przedsiębiorców na ogólną sumę zł. 600.000.—, a to w celu umożliwienia Komisarzowi Rządowemu prowadzenia robót sezonowych i zatrudnienia bezrobotnych — nie uzyskał większości. (54 głosy za wnioskiem i 35 głosów przeciw).

Wniosku w sprawie podwyższenia na rok 1935 robotnikom sezonowym zatrudnionym na robotach, prowadzonych przez Zarząd Miejski, stawek wynagrodzenia z roku 1934 o 25 0/0, przewodniczący nie poddał pod głosowanie, gdyż: a) ustalanie wysokości tych stawek należy do kompetencji Zarządu Miejskiego; b) brak jest dotychczas danych o wysokości pożyczek, przyznanych Zarządowi Miejskiemu na prowadzenie robót sezonowych przez Fundusz Pracy; c) nie został opracowany dotychczas budżet inwestycyjny Zarządu Miejskiego w Łodzi na rok administracyjny 1935/36.

VII. W sprawie wstrzymania eksmisji bezrobotnych z małych mieszkań do dnia 31 października 1935 roku:

Po wysłuchaniu referatu przewodniczącego, jako sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, oraz przeprowadzeniu dyskusji, w której głos zabierali radni: J. K. Urbach i A. Sznajder, powzięto uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 36.

Rada Miejska postanawia:

1. uchylić wniosek nagły Frakcji Radnych Jedności Socjalistycznej: P. P. S., Bund i N. S. P. P.;
2. wezwać Zarząd Miejski do wszczęcia energicznych kroków u czynników miarodajnych w sprawie przyspieszenia wprowadzenia w życie uchwały Rady Ministrów, traktującej o przedłużeniu prawa wstrzymania eksmisji z mieszkań 1-o i 2-pokojowych na okres miesięcy letnich.

Punkt 2 uchwały podjęto na wniosek Frakcji Radnych Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem.

VIII. W sprawie obniżenia komornego, umorzenia zaległego komornego bezrobotnym oraz rekwizycji wolnych mieszkań i pomieszczeń fabrycznych na rzecz bezrobotnych:

Po referacie przewodniczącego, jako sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, oraz wyjaśnieniach radnego J. K. Urbacha, powzięto następującą uchwałę:

Uchwała Nr. 37.

Rada Miejska postanawia uchylić wniosek nagły Frakcji Radnych Jedności Socjalistycznej: P. P. S., Bund i N. S. P. P.

IX. W sprawie uposażenia emerytalnego byłych członków Magistratu:

Po referacie radnego L. Grzegorzaka, sprawozdawcy Komisji do Spraw Ogólnych, wyjaśnieniach przewodniczącego, oraz przeprowadzeniu dyskusji, w której głos zabierali radni: E. Zerbe, A. Czernik, A. Walczak, J. K. Urbach, M. Potapczuk, St. Bugaj, J. Wolczyński, St. Goliński, W. Kozuchowski i A. Belka, powzięto na wniosek Frakcji Radnych Obozu Narodowego uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 38.

Rada Miejska, po wysłuchaniu opinii Komisji do Spraw Ogólnych, postanawia przekazać rozpatrzenie sprawy emerytur b. członków Magistratu Komisji Regulaminowo-Prawnej.

Frakcja Radnych Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem prosi o zamieszczenie w protokole oświadczenia treści następującej:

„Zważywszy, że praca niepodległościowa na terenie naszego miasta, jako miasta robotniczego, specjalnie była tropiona i prześladowana przez zaborców, co spowodowało konieczność kontynuowania jej nie tylko w zakonspirowanych organizacjach politycznych, lecz również w związkach zawodowych, kulturalnych i społecznych, że pobierający uposażenie emerytalne b. członkowie Magistratu w tych właśnie organizacjach położyli dla niepodległości poważne zasługi, głosować będziemy za zaliczeniem udowodnionych lat pracy w tej dziedzinie do uprawnień emerytalnych”.

Wobec braku quorum (na sali pozostało 35 radnych z Obozu Narodowego) przewodniczący o godz. 2 min. 15 posiedzenie zamyka.

Sekretarz

(-) Jan Barczewski

Kierownik Oddziału Ogólnego
Wydziału Prezydyjnego

Przewodniczący

Komisarz Rządowy m. Łodzi

(-) W. Wojewódzki

(inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

PROTOKUŁ

7 (I SESJI) POSIEDZENIA RADY MIEJSKIEJ.

Łódź, dnia 20 marca 1955 roku.

Komplet radnych 72.

Obecnych radnych 69.

I. Członkowie Rady Miejskiej:

a) obecni: 1. Adamiec Franciszek, 2. Baranowski Eugenjusz, 3. Belka Antoni, 4. Bialer Izaak Majer, 5. Borucki Bronisław, 6. Bugaj Stanisław, 7. Ciechański Stanisław, 8. Czernik Antoni, 9. Czyżewski Stanisław, 10. Dembiński Józef, 11. Dobranicki Stanisław, 12. Fein Marek, 13. Gałązka Jan, 14. Goliński Stanisław, 15. Gonera Stanisław, 16. Grzegorzak Leon, 17. Holenderski Lew, 18. Joel Eljasz, 19. Kahlert Oskar, 20. Kapczyński Wacław, 21. Kapłan Abram Majer, 22. Kolejwa Leon, 23. Kowalski Bronisław, 24. Kowalski Kazimierz, 25. Kożuchowski Wincenty, 26. Krajewski Karol, 27. Krausz Juljusz, 28. Królikowski Walenty, 29. Kruczkowski Bronisław, 30. Kwiatkowski Józef, 31. Liberman Fiszel, 32. Margulies Józef, 33. Miller Juljan, 34. Milman Szmul, 35. Miłoch Franciszek, 36. Minberg Lejb Jakób, 37. Mucha Stanisław, 38. Nawrocki Józef, 39. Nutkiewicz Szlama, 40. Orłowski Zygmunt, 41. Ostrowski Ignacy, 42. Pawlak Michał, 43. Pawlicki Jan, 44. Peterman Stanisław, 45. Piotrowski Edmund, 46. Plac Zygmunt, 47. Podgórska Marja, 48. Podgórski Zygmunt, 49. Potapczuk Marjan, 50. Rajchman Szymon Majer, 51. Rakowski Michał, 52. Rostkowski Czesław, 53. Russ Benjamin, 54. Siedlanowski Roman, 55. Skierniewski Franciszek, 56. Solczyński Edmund, 57. Sośnicki Walenty, 58. Stolarek Aleksander, 59. Sznajder Adam, 60. Sztajnsznajder Abram Chuna, 61. Sz wajdler Jan, 62. Trawkowski Józef, 63. Urbach Janusz Konrad, 64. Wajcman Józef, 65. Walczak Adam, 66. Wolczyński Józef, 67. Zajczkiewicz Józef Zenobjusz, 68. Zajde Majer, 69. Zerbe Emil.

b) nieobecni usprawiedliwieni: 1. Marczyńska Kazimiera, 2. Najder Stanisław, 3. Piątkowski Hipolit Ludwik.

II. Urzędnicy miejscy:

Obecni: M. Kalinowski, L. Chwalbiński, St. Sztromajer, J. Zalewski, J. Rybołowicz, J. Brzozowski, H. Konopka, J. Stulkowski, T. Wisławski, A. Wysocki, J. Waltratus, St. Kempner, J. Stępowski, S. Gundlach, H. Illinicz, W. Jaworski.

Przewodniczący: Komisarz Rządowy inż. Wacław Wojewódzki.

Sekretarz: Jan Barczewski, kierownik Oddziału Ogólnego Wydziału Prezydjalnego.

Porządek obrad.

- I. Zagajenie, przyjęcie porządku obrad, przyjęcie protokołu poprzedniego posiedzenia, komunikaty Komisarza Rządowego.
- II. Zaciągnięcie na rzecz Gminy m. Łodzi z Funduszu Pracy pożyczek długoterminowych na cele inwestycyjne (wniosek Komisarza Rządowego Nr. 1454 z dnia 4 marca 1955 roku) — II uchwalenie.
- III. Sprawozdania Komisji Radzieckich:
 - a) Komisji Finansowo-Budżetowej w przedmiocie:
 1. zaciągnięcia na rzecz Gminy m. Łodzi z Funduszu Pracy pożyczek długoterminowych na cele inwestycyjne 1955 roku (wniosek Komisarza Rządowego Nr. 1485 z dnia 16 marca 1955 roku) — I uchwalenie
— referat r. L. Grzegorzaka —
 - b) Komisji Regulaminowo-Prawnej w przedmiocie:
 1. zatwierdzenia Regulaminu Komisji Rewizyjnej
— referat r. Z. Podgórskiego —
 2. zatwierdzenia Regulaminu Miejskiej Komisji Opieki Społecznej (wniosek Komisarza Rządowego Nr. 1455 z dnia 4-go marca 1955 roku)
— referat r. Z. Podgórskiego —
 3. zatwierdzenia Statutu o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk (wniosek Komisarza Rządowego Nr. 1368 z dnia 13 stycznia 1955 roku)
— referat r. Br. Kowalskiego —
 4. zatwierdzenia Regulaminu targowego dla targów małych, odbywających się na terenie Łodzi (wniosek Komisarza Rządowego Nr. 1445 z dnia 26 lutego 1955 roku)
— referat r. J. Gałązki —
 5. zmiany Statutu Nagrody m. Łodzi dla Polskiej Nauki, Literatury Pięknej i Sztuk Plastycznych (wniosek Komisarza Rządowego Nr. 1458 z dnia 7 marca 1955 roku)
— referat r. Z. Podgórskiego —
 - c) Komisji do Spraw Ogólnych w przedmiocie:
 1. obniżenia taryfy za energję elektryczną (wniosek nagły Frakcji Radnych Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem).
- IV. Krótkie zapytania, wnioski nagłe i interpelacje.

I. Zagajenie.

Posiedzenie otwiera o godz. 21 Komisarz Rządowy inż. Wacław Wojewódzki oświadczając, iż jest ono prawomocne. Na 72 radnych obecnych jest 69 radnych, nieobecnych usprawiedliwionych — 5.

Protokół 6 (I sesji) posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 14 marca 1955 roku uważa się za przyjęty wobec niezgłoszenia poprawek mimo wyłożenia go do przeglądu przez radnych.

Z porządku obrad zdejmuje się punkt III c) 1. obniżenie taryfy za energję elektryczną — zgodnie z decyzją Komisji do Spraw Ogólnych.

Przyjęto do wiadomości zawiadomienie przewodniczącego, iż:

1. wniosek nagły w sprawie wysokości wynagrodzenia robotników sezonowych, zatrudnionych na robotach miejskich, złożony na poprzednim posiedzeniu Rady Miejskiej, został przez Frakcję Radnych Obozu Narodowego wycofany,
2. Frakcja Radnych Obozu Narodowego zgłosiła wniosek nagły w sprawie powołania przez Radę Miejską Komisji, złożonej z 7 radnych, a mającej na celu uregulowanie sprawy przyjmowania robotników na roboty miejskie.

II. W sprawie zaciągnięcia na rzecz Gminy m. Łodzi z Funduszu Pracy pożyczek długoterminowych na cele inwestycyjne:

Na wniosek przewodniczącego przyjęto jednomyślnie i bez dyskusji — w związku z uchwałą Rady Miejskiej Nr. 31 z dnia 14 marca 1955 roku — uchwałą treści następującej:

Uchwała Nr. 59.

Rada Miejska, zgodnie z wnioskiem Komisarza Rządowego Nr. 1454 z dnia 4 marca 1955 roku, postanawia: (II uchwalenie)

1. skonwertować pożyczkę krótkoterminową w wysokości zł. 1.960.000.— (zł. 750.000.— na budowę wodociągów i zł. 1.210.000.— na budowę kanalizacji), zaciągniętą na rzecz Gminy Miejskiej Łódź z Funduszu Pracy na zasadzie decyzji Komisarza Rządowego Nr. 629 z dnia 5 kwietnia 1954 roku, zatwierdzonej reskryptem Urzędu Wojewódzkiego Łódzkiego L. SF. I. 5/6/54 z dnia 16 kwietnia 1954 roku — na pożyczkę długoterminową, oprocentowaną na 2% w stosunku rocznym, zwrotną w 80 ratach kwartalnych, poczynając od dnia 1-go kwietnia 1959 roku, a zabezpieczoną na wpływach brutto z eksploatacji przedsiębiorstwa miejskiego p. n. „Kanalizacja i Wodociągi w Łodzi“;
2. skonwertować krótkoterminową pożyczkę w wysokości zł. 300.000.— na budowę pierwszej studni artezyjskiej, mającej

związek z budową wodociągu w Łodzi, zaciągniętą na rzecz Gminy Miejskiej Łódź z Funduszu Pracy na zasadzie decyzji Komisarza Rządowego Nr. 460 z dnia 20 stycznia 1954 roku, zatwierdzonej reskryptem Urzędu Wojewódzkiego Łódzkiego L. SF. I. 5/I/54 z dnia 27 stycznia 1954 roku — na pożyczkę długoterminową, oprocentowaną na 2°/_o w stosunku rocznym, a zwrotną w 15 równych ratach rocznych, poczynając od dnia 30 czerwca 1958 roku;

3. skonwertować krótkoterminową pożyczkę w wysokości zł. 400.000.— na wykończenie drogi Łódź—Łagiewniki i dróg w osiedlu „Miasto-Las Łagiewniki”, zaciągniętą na rzecz Gminy Miejskiej Łódź z Funduszu Pracy na zasadzie decyzji Komisarza Rządowego Nr. 705 z dnia 15 maja 1954 roku, zatwierdzonej reskryptem Urzędu Wojewódzkiego Łódzkiego L. SF. I. 5/10/54 z dnia 17 maja 1954 roku — na pożyczkę długoterminową, oprocentowaną na 2°/_o w stosunku rocznym, zwrotną w 80 ratach kwartalnych, poczynając od dnia 1-go kwietnia 1955 roku, a zabezpieczoną przede wszystkim na wpływach ze sprzedaży parcel w majątku miejskim Łagiewniki lit. A;
4. skonwertować krótkoterminową pożyczkę w wysokości zł. 80.000.— na wykonanie przez Gazownię Miejską w Łodzi robót, związanych z ułożeniem nowych i uporządkowaniem starych przewodów gazowych, zaciągniętą na rzecz Gminy Miejskiej Łódź z Funduszu Pracy na zasadzie decyzji Komisarza Rządowego Nr. 611 z dnia 29 marca 1954 roku, zatwierdzonej reskryptem Urzędu Wojewódzkiego Łódzkiego L. SF. I. 5/5/54 z dnia 16 kwietnia 1954 roku — na pożyczkę długoterminową, oprocentowaną na 2°/_o w stosunku rocznym, zwrotną w 40 ratach kwartalnych, poczynając od dnia 1 kwietnia 1955 roku, a zabezpieczoną na wpływach brutto Gazowni Miejskiej w Łodzi.

III. W sprawie zaciągnięcia na rzecz Gminy m. Łodzi z Funduszu Pracy pożyczek długoterminowych na cele inwestycyjne 1955 r.:

Po wysłuchaniu referatu r. L. Grzegorzaka, sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej, powzięto jednogłośnie i bez dyskusji uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 40.

Rada Miejska — zgodnie z wnioskiem Komisarza Rządowego Nr. 1485 z dnia 16 marca 1955 roku — postanawia (I uchwalenie):

1. zaciągnąć na rzecz Gminy Miejskiej Łódź z Funduszu Pracy na warunkach, przez tenże Fundusz ustalonych, trzy długotermi-

nowe pożyczki, oprocentowane na 2% w stosunku rocznym, a mianowicie:

- a) w kwocie zł. 115.615.— na budowę urządzeń kanalizacyjnych,
 - b) w kwocie zł. 884.385.— na budowę wodociągów,
 - c) w kwocie zł. 150.000.— na budowę drogi Łódź—Łagiewniki;
2. przyjąć w imieniu Gminy Miejskiej Łódź dotację w wysokości zł. 750.000.—, przyznaną przez Fundusz Pracy pismem Nr. III/1/5/II K. P. z dnia 13 marca 1935 roku na regulację rzeczek Jasieni i Łódki.

IV. W sprawie zatwierdzenia Regulaminu Komisji Rewizyjnej Rady Miejskiej w Łodzi:

Po wysłuchaniu referatu r. Z. Podgórskiego, sprawozdawcy Komisji Regulaminowo-Prawnej, powzięto jednogłośnie i bez dyskusji uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 41.

Rada Miejska, w związku z uchwałą swą Nr. 7 z dnia 24 stycznia 1935 roku, postanawia:

1. rozesłanie radnym projektu Regulaminu Komisji Rewizyjnej Rady Miejskiej w Łodzi uznać za 1-sze czytanie;
2. przyjąć w 2-gim i 3-cim czytaniu Regulamin Komisji Rewizyjnej Rady Miejskiej w Łodzi w następującem brzmieniu (patrz str. 235).

V. W sprawie zatwierdzenia Regulaminu Miejskiej Komisji Opieki Społecznej.

Po referacie r. Z. Podgórskiego, sprawozdawcy Komisji Regulaminowo-Prawnej oraz po przeprowadzeniu dyskusji, w której zabierali głos radni: Br. Kruczkowski, L. Holenderski i Z. Podgórski, postanowiono większością głosów powziąć uchwałę następującą:

Uchwała Nr. 42.

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Komisarza Rządowego Nr. 1455 z dnia 4 marca 1935 roku, postanawia:

1. rozesłanie radnym projektu Regulaminu Miejskiej Komisji Opieki Społecznej uznać za 1-sze czytanie;
2. uchwalić w 2-gim i 3-cim czytaniu — na zasadzie art. 12 część II rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6-go marca 1928 roku o opiekunach społecznych i Komisjach Opieki

Spolecznej (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 267) — następujący Regulamin Miejskiej Komisji Opieki Społecznej (patrz str. 246).

VI. W sprawie zatwierdzenia Statutu o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk:

Po wysłuchaniu referatu r. Br. Kowalskiego, sprawozdawcy Komisji Regulaminowo-Prawnej, postanowiono powziąć jednomyślnie i bez dyskusji następującą uchwałę:

Uchwała Nr. 45.

Rada Miejska, zgodnie z wnioskiem Komisarza Rządowego Nr. 1368 z dnia 15 stycznia 1935 roku, postanawia:

1. rozesłanie radnym projektu Statutu o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk uznać za 1-sze czytanie;
2. zatwierdzić w 2-gim i 3-cim czytaniu Statut o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk w następującem brzmieniu: (patrz str. 276).

VII. W sprawie zatwierdzenia Regulaminu targowego dla targów małych, odbywających się na terenie Łodzi:

Po wysłuchaniu referatu r. J. Gałązki, sprawozdawcy Komisji Regulaminowo-Prawnej, postanowiono jednomyślnie i bez dyskusji powziąć następującą uchwałę:

Uchwała Nr. 44.

Rada Miejska, zgodnie z wnioskiem Komisarza Rządowego Nr. 1445 z dnia 26 lutego 1935 roku, postanawia:

1. rozesłanie radnym projektu Regulaminu targowego dla targów małych, odbywających się na terenie Łodzi, uznać za 1-sze czytanie;
2. uchwalić w 2-gim i 3-cim czytaniu — na zasadzie art. 68 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 roku o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 17 marca 1934 roku (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350) następujący Regulamin targowy dla targów małych, odbywających się na terenie Łodzi (patrz str. 251).

VIII. W sprawie zmian w Statucie Nagrody m. Łodzi dla Polskiej Nauki, Literatury Pięknej i Sztuk Plastycznych:

Po zreferowaniu sprawy przez r. Z. Podgórskiego w imieniu Komisji Regulaminowo-Prawnej, po przeprowadzeniu dyskusji, w któ-

rej zabierali głos radni: St. Dobranicki, L. Holenderski i Sz. Nutkiewicz, oraz po przemówieniu radnych: W. Królikowskiego, J. Wolczyńskiego, J. Wajmana, Sz. M. Rajchmana, E. Zerbedo, i Z. Podgórskiego w sprawach formalnych, dyskusję nad sprawą tą większością 1 głosu (35 za i 54 przeciw) przerwano.

W trakcie dyskusji przewodniczący przywołał do porządku z zapisaniami do protokołu radnych J. K. Urbacha i E. Zerbedo za zakłócanie spokoju na sali obrad.

W wyniku zarządzonego przez przewodniczącego głosowania nad zgłoszonymi wnioskami powzięto uchwałę treści następującej:

Uchwała Nr. 45.

Rada Miejska, w związku z wnioskiem Komisarza Rządowego Nr. 1458 z dnia 7 marca 1955 roku, postanawia:

1. rozesłanie projektu Statutu Nagrody m. Łodzi dla Polskiej Nauki, Literatury Pięknej i Sztuk Plastycznych uznać za 1-sze czytanie;
2. zatwierdzić w 2-gim i 3-cim czytaniu Statut Nagrody m. Łodzi dla Polskiej Nauki, Literatury Pięknej i Sztuk Plastycznych w następującem brzmieniu (patrz str. 262):
3. stwierdzić, że w związku z tem traci moc obowiązującą Statut Nagrody m. Łodzi dla Polskiej Nauki, Literatury Pięknej i Sztuk Plastycznych, uchwalony przez Radę Miejską w dniu 12 listopada 1931 roku.

Wnioski, złożone przez radnych L. Holenderskiego i J. K. Urbacha, upadły. Wniosku radnego Krausza przewodniczący pod głosowanie nie poddał, uważając go za nierzeczowy. Wniosek radnego J. Wolczyńskiego o pozostawienie w dotychczasowem brzmieniu art. 2 Statutu upadł (za wnioskiem głosowało 29, przeciwko 35 radnych, 5 radnych wstrzymało się od głosowania).

Całość Statutu została przyjęta w 3-cim czytaniu 36 głosami za, przy 22 głosach przeciw (11 radnych wstrzymało się od głosowania).

Fracja Radnych Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem składa oświadczenie treści następującej:

„Fracja nasza, wychodząc z założenia, że wszelkiego rodzaju waśnienia społeczeństwa, czy będzie ono stanowo klasowe, czy narodowościowe, obniża poziom kulturalny narodu, niszczy częstokroć jego dorobek społeczny i gospodarczy, że zgłoszony wniosek z tych właśnie przesłanek wypływając, sprzeczny jest zarazem z duchem naszej Konstytucji, głosowaliśmy przeciw art. 2“.

Fracja Radnych Zjednoczenia Bloku Żydowskiego składa oświadczenie treści następującej:

„Uważając przyjętą do art. 2 Statutu nagrody m. Łodzi poprawkę za sprzeczną z obowiązującymi prawami Rzeczypospolitej, zabezpieczającymi również prawa wszystkich obywateli, zgłaszamy niniejszem protest przeciwko powzięciu uchwały, sprzecznej z prawem i prosimy o wciągnięcie tego oświadczenia do protokołu“.

Przewodniczący oświadcza, iż jako prełożony Gminy zastrzega sobie prawo zajęcia w tej sprawie odpowiedniego stanowiska, z uwagi na to, iż postanowienia art. 2 Statutu są sprzeczne z Konstytucją Rzeczypospolitej, zaś Gmina Miejska Łódź, jako obejmująca ogół obywateli, w myśl postanowień tejże Konstytucji, nie może ustanawiać przepisów, pozbawiających prawa części jej obywateli.

IX. Krótkie zapytania, wnioski nagłe i interpelacje:

A. Krótkie zapytania:

Przyjęto do wiadomości:

1. a) Zapytanie r. L. Grzegorzaka: Dlaczego w protokole 5 (I sesji) posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 21 lutego 1935 roku podano, iż Fracja Radnych Obozu Narodowego zgłosiła wniosek nagły w sprawie usunięcia na stałe z sali obrad Rady Miejskiej przedstawicieli prasy, podczas, gdy wniosek ten dotyczył jedynie recenzentów pism „Republika“, „Głos Paranny“ i „Najer Volkszeitung“.
- b) Odpowiedź Przewodniczącego, iż protokół 5 (I sesji) posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 21 lutego 1935 roku został przyjęty bez zmian na 6 (I sesji) posiedzenia Rady Miejskiej, odbytem w dniu 14 marca 1935 roku, że wniosek Fracji Radnych Obozu Narodowego nie był przedmiotem obrad, a tytuł jego został skrócony.
2. a) Zapytanie r. L. Holenderskiego: Czy wiadomem jest Komisarzowi Rządowemu, iż w dniu 25 lutego 1935 roku odmówiono w Przychodni Miejskiej przy ul. Suwalskiej Nr. 1 pomocy lekarskiej uczenicy szkoły powszechnej Nr. 128, Adeli Ferenbach, na mocy rozporządzenia Wydziału Zdrowotności Publicznej, iż porady lekarskie udzielane są tylko dzieciom, których rodzice posiadają legitymacje bezrobocia, a jeśli powyższe mu jest wiadome, to czy nie uważa za konieczne unieważnienie podobnego krzywdzącego dzieci szkolne rozporządzenia Wydziału Zdrowotności Publicznej.

- b) **Zawiadomienie Przewodniczącego**, iż odpowiedzi w tej sprawie udzieli na następnym posiedzeniu.
3. a) **Zapytanie r. L. J. Mincberga**: Czy i w jaki sposób Komisarz Rządowy zareagował na postępowanie jednego z radnych Obozu Narodowego, który, opuszczając salę obrad, wygrażał pięścią radnym z mniejszości narodowej.
- b) **Odpowiedź Przewodniczącego**, iż radny ten został przywołany przez niego do porządku.
4. a) **Zapytanie r. Sz. Nutkiewicza**: Czy i jakie kroki poczynił Zarząd Miejski w sprawie przyjęcia z pomocą 12 rodzinom, które zostały pozbawione mieszkań na skutek pożaru domu przy ul. Wspólnej 9.
- b) **Odpowiedź Przewodniczącego**, iż Wydział Opieki Społecznej Zarządu Miejskiego roztoczył już opiekę nad rodzinami, które ucierpiały wskutek tego pożaru.

B. Wolne wnioski:

Przewodniczący zawiadamia, iż na poprzednim oraz na dzisiejszym posiedzeniu Rady Miejskiej zostały zgłoszone przez Frakcję Radnych Obozu Narodowego 4 wnioski nagłe:

- a) **W sprawie powołania przez Radę Miejską Komisji, złożonej z 7-miu radnych, mającej na celu uregulowanie sprawy przyjmowania robotników na roboty miejskie:**

Wniosku tego Przewodniczący pod obrady nie poddaje, gdyż sprawa zatrudnienia w roku 1955 na robotach miejskich wszystkich robotników sezonowych, którzy pracowali w roku ubiegłym, została już załatwiona uchwałą Rady Miejskiej Nr. 55 z dnia 14 marca 1955 roku, zaś sprawa przyjmowania robotników należy do kompetencji Zarządu Miejskiego oraz Biura Pośrednictwa Funduszu Pracy, wobec czego powołanie komisji radzieckiej, mającej na celu uregulowanie sprawy przyjmowania robotników, jest nieaktualne.

- b) **W sprawie poprawienia stanu sanitarnego posesyj, położonych przy ul. Pułaskiego:**

Po uzasadnieniu nagłości przez r. W. Królikowskiego, przemawiającego w imieniu Frakcji Radnych Obozu Narodowego, nagłość wniosku została przyjęta.

Po wyjaśnieniach inż. J. Rybołowicza, naczelnika Wydziału Budownictwa Zarządu Miejskiego w Łodzi, Rada Miejska przyjęła do wiadomości oświadczenie Przewodniczącego, iż Zarząd Miejski poczyni wszystko, aby stan sanitarny ul. Pułaskiego polepszyć.

c) **W sprawie ubezpieczenia przez Zarząd Miejski pracowników miejskich na wypadek choroby we własnym zakresie:**

Rada Miejska przyjęła do wiadomości oświadczenie Przewodniczącego, iż Zarząd Miejski poczynił już kroki, mające na celu wyłączenie pracowników miejskich z pod ubezpieczenia na wypadek choroby z Ubezpieczalni Społecznej oraz zorganizowania dla pracowników miejskich pomocy lekarskiej we własnym zakresie.

d) **W sprawie zwolnienia ze służby miejskiej wszystkich pracowników żydów:**

Wniosku tego przewodniczący pod obrady nie poddaje, jako niezgodnego z postanowieniami Konstytucji Rzeczypospolitej (równość wobec prawa wszystkich obywateli) oraz postanowieniami Ustawy Samorządowej (angażowanie i zwalnianie pracowników należy do wyłącznej kompetencji przełożonego gminy).

Wobec wyczerpania porządku obrad Przewodniczący o godzinie 11 min. 40 posiedzenie zamyka.

Sekretarz

(—) *Jan Barczewski*

Kierownik Wydziału Ogólnego
Wydziału Prezydjalnego.

Przewodniczący

Komisarz Rządowy m. Łodzi

(—) *W. Wojewódzki*

(inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

PROTOKUŁ

8 (I-EJ SESJI) POSIEDZENIA RADY MIEJSKIEJ

Łódź, dnia 21 marca 1955 roku.

Komplet radnych 72.

Obecnych radnych 67.

I. Członkowie Rady Miejskiej:

a) obecni: 1. Adamiec Franciszek, 2. Baranowski Eugenjusz, 3. Belka Antoni, 4. Bialer Izaak Majer, 5. Borucki Bronisław, 6. Bugaj Stanisław, 7. Ciechański Stanisław, 8. Czernik Antoni, 9. Czyżewski Stanisław, 10. Dembiński Józef, 11. Dobranicki Stanisław, 12. Fein Marek, 13. Gałązka Jan, 14. Goliński Stanisław, 15. Gonera Stanisław, 16. Grzegorzak Leon, 17. Holenderski Lew, 18. Joel Eljasz, 19. Kahlert Oskar, 20. Kapczyński Wacław, 21. Kolejwa Leon, 22. Kowalski Bronisław, 23. Kowalski Kazimierz, 24. Kożuchowski Wincenty, 25. Krajewski Karol, 26. Krausz Juljusz, 27. Królikowski Walenty, 28. Kruczkowski Bronisław, 29. Kwiatkowski Józef, 30. Liberman Fiszel, 31. Margulies Józef, 32. Miller Juljan, 33. Milman Szmul, 34. Miłoch Franciszek, 35. Mincberg Lejb Jakób, 36. Mucha Stanisław, 37. Nawrocki Józef, 38. Nutkiewicz Szlama, 39. Ostrowski Ignacy, 40. Pawlak Michał, 41. Pawlicki Jan, 42. Peterman Stanisław, 43. Piotrowski Edmund, 44. Plac Zygmunt, 45. Podgórska Marja, 46. Podgórski Zygmunt, 47. Potapczuk Marjan, 48. Rajchman Szymon Majer, 49. Rakowski Michał, 50. Rostkowski Czesław, 51. Russ Benjamin, 52. Siedlanowski Roman, 53. Skierniewski Franciszek, 54. Solczyński Edmund, 55. Sośnicki Walenty, 56. Stolarek Aleksander, 57. Sznajder Adam, 58. Sztajnsznajder Abram Chuna, 59. Sz wajdler Jan, 60. Trawkowski Józef, 61. Urbach Janusz Konrad, 62. Wajcman Józef, 63. Walczak Adam, 64. Wolczyński Józef, 65. Zajączkiewicz Józef Zenobjusz, 66. Zajde Majer, 67. Zerbe Emil.

b) spóźnieni: 1. Mincberg Lejb Jakób, 2. Rajchman Szymon Majer, 3. Zajde Majer.

c) nieobecni usprawiedliwieni: 1. Marczyńska Kazimiera, 2. Najder Stanisław, 3. Piątkowski Hipolit Ludwik.

d) nieobecni nieusprawiedliwieni: 1. Kapłan Abram Majer, 2. Orłowski Zygmunt.

II. Urzędnicy miejscy:

Obecni: M. Kalinowski, L. Chwalbiński, J. Zalewski, S. Stulkowski, J. Rybołowicz, T. Wisławski, A. Wysocki, W. Graliński, St. Rogowicz, St. Kempner, J. Stępowski, J. Waltratus, H. Illnicz, W. Jaworski, H. Konopka i R. Hoffman.

Przewodniczący: Komisarz Rządowy inż. Wacław Wojewódzki.

Sekretarz: Jan Barczewski, kierownik Oddziału Ogólnego Wydziału Prezydjalnego.

Porządek obrad.

- I. Zagajenie.
- II. Sprawa zaciągnięcia na rzecz Gminy m. Łodzi z Funduszu Pracy pożyczek długoterminowych na cele inwestycyjne 1935 roku (wniosek Komisarza Rządowego Nr. 1485 z dnia 16 marca 1935 roku) — II uchwalenie.
- III. Sprawa budżetu Zarządu Miejskiego w Łodzi na rok administracyjny 1935/36.

I. Zagajenie.

Posiedzenie otwiera o godz. 20 min. 20 Komisarz Rządowy inż. Wacław Wojewódzki, oświadczając, iż jest ono prawomocne. Na 72 radnych obecnych jest 64, nieobecnych 8. W trakcie posiedzenia przybywa 3 radnych, wymienionych powyżej w rubryce „spóźnieni”. Radni: K. Marczyńska, St. Najder i H. Piątkowski nieobecność swą usprawiedliwili.

Porządek obrad uważa się za przyjęty wobec niezgłoszenia przez obecnych żadnych wniosków w sprawie jego zmiany.

Przyjęto do wiadomości:

1. Oświadczenie, złożone w imieniu Frakcji Radnych Obozu Narodowego przez r. K. Kowalskiego, treści następującej:

„Postępowanie p. Przewodniczącego, nie poddającego dyskusji i głosowaniu wniosku Klubu Radnych Obozu Narodowego, uważam za sprzeczne z prawem. Tak Dekret z 1919 roku (Dz. Pr. P. P. Nr. 13, poz. 140), jak i Ustawa z 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294) przeprowadzają zasadę, że Rada Miejska jest organem uchwałodawczym i stanowiącym, powołanym do przeprowadzania zasad, dotyczących zarządu sprawami miasta (art. 21 Dekretu, art. art. 1 i 43 Ustawy), a więc Rada Miejska ma prawo i tylko ona wyłącznie decydować, w jaki sposób i kto ma zarządzać w Magistracie. Już art. 21 Dekretu wyraźnie wskazuje, że do kompetencji Rady Miejskiej należy: „Ustanawianie posad służ-

bowych i kasowanie ich" (p. 7), jak również „Uchwalanie etatów dla pracowników miejskich" (p. 8).

Tę samą zasadę wprowadza ustawa, która w art. 45 lit. d postanawia, że do zakresu działania Rady Miejskiej należy: „ustanawianie rodzaju i ilości stanowisk służbowych“.

Jeżeli zatem o ustanawianiu i kasowaniu posad w Zarządzie Gminy decyduje Rada Miejska, to ona tylko ma prawo uchwalić, że w Magistracie Łódzkim żądzi stanowisk publicznych zajmować nie mogą.

Wprawdzie przełożony Gminy decyduje o indywidualnych przyjęciach na posady w Magistracie, jednak Rada Miejska ma prawo ustanowić ogólne normy, dotyczące przyjmowania i zwalniania urzędników i nie Rada Miejska w tej mierze podlega Komisarzowi Rządowemu, lecz Komisarz Rządowy Radzie Miejskiej, jako przedstawicielce społeczeństwa.

Powolywanie się na Konstytucję jest mylne, bo władza, jaką jest Magistrat, ma prawo przyjmowania urzędników według swego swobodnego uznania, bo nigdzie niema przepisu, że urząd publiczny, jakim jest Zarząd Miejski, musi na posady przyjmować żydów.

Z tych względów Klub Obozu Narodowego przeciwko nieprawemu postępowaniu p. Komisarza Rządowego zakłada stanowczy protest“.

2. Oświadczenie, złożone w związku z tem przez Przewodniczącego, treści następującej:

„Stwierdzenie Obozu Narodowego, jakoby postępowanie moje było sprzeczne z prawem, jest bezpodstawne. Wszelkie przytoczone artykuły dekretu o samorządzie z dnia 4 lutego 1919 roku i ustawy samorządowej z dnia 25 marca 1933 roku wyraźnie zaznaczają, że do zakresu działania Rady Miejskiej należy jedynie: „ustanawianie rodzaju i ilości stanowisk służbowych oraz wysokości przywiązanych do nich uposażeń“, jak również „uchwalanie przepisów o obowiązkach i prawach funkcjonariuszów gminnych“. Angażowanie i zwalnianie pracowników miejskich, w myśl art. 46 ustawy samorządowej z dnia 23 marca 1933 roku, należy do wyłącznej kompetencji przełożonego gminy. W myśl art. art. 96 i 111 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 17 marca 1921 roku „wszyscy obywatele są równi wobec prawa. Urzędy publiczne są w równej mierze dla wszystkich dostępne na warunkach prawem przepisanych“. „Żaden obywatel nie może być z powodu swego wyznania i przekonań

religijnych ograniczony w prawach, przysługujących innym obywatelom". Wobec tego, że w myśl art. 66 ustawy samorządowej z dnia 23 marca 1935 roku „Nieważne są postanowienia organów ustrojowych Gminy, powzięte z naruszeniem istotnych wymagań formalnych, albo sprzeczne z obowiązującym prawem“, wniosku Obozu Narodowego w sprawie usunięcia z posad pracowników miejskich — żydów, nie mogłem poddać pod obrady Rady Miejskiej“.

II. W sprawie zaciągnięcia na rzecz Gminy m. Łodzi z Funduszu Pracy pożyczek długoterminowych na cele inwestycyjne 1935 r.:

Na wniosek przewodniczącego powzięto jednomyślnie, bez dyskusji — w związku z uchwałą Rady Miejskiej Nr. 40 z dnia 20 marca 1935 roku — uchwałą treści następującej:

Uchwała Nr. 46.

Rada Miejska, zgodnie z wnioskiem Komisarza Rządowego Nr. 1485 z dnia 16 marca 1935 roku, postanawia: (II uchwalenie)

1. zaciągnąć na rzecz Gminy Miejskiej Łódź z Funduszu Pracy na warunkach, przez tenże Fundusz ustalonych, trzy długoterminowe pożyczki, oprocentowane na 2% w stosunku rocznym, a mianowicie:
 - a) w kwocie zł. 115.615.— na budowę urządzeń kanalizacyjnych,
 - b) w kwocie zł. 884.585.— na budowę wodociągów,
 - c) w kwocie zł. 150.000.— na budowę drogi Łódź—Łagiewniki;
2. przyjąć w imieniu Gminy Miejskiej Łódź dotację w wysokości zł. 750.000.—, przyznaną przez Fundusz Pracy pismem Nr. III/1/5/II K. P. z dnia 15 marca 1935 roku na regulację rzeczek Jasieni i Łódki.

III. W sprawie budżetu Zarządu Miejskiego w Łodzi na rok administracyjny 1935/36:

Przewodniczący zawiadamia, iż, w związku z uchwałą Rady Miejskiej Nr. 12 z dnia 31 stycznia 1935 roku, Komisja Skarbowo-Budżetowa rozpatrywała preliminarz budżetu administracyjnego Zarządu Miejskiego w Łodzi na rok administracyjny 1935/36, przedłożony decyzją Komisarza Rządowego Nr. 1376 z dnia 26 stycznia 1935 roku, oraz preliminarz budżetowy zakładów i przedsiębiorstw Zarządu Miejskiego w Łodzi na rok administracyjny 1935/36, przedłożony decyzją Komisarza Rządowego Nr. 1400 z dnia 18 lutego 1935 roku, na 11 posiedzeniach, odbytych w czasie od dnia 5 lutego do dnia 15-go marca 1935 roku. Na posiedzeniu, odbytem w dniu 15 marca 1935 r.

preliminarz budżetowy Zarządu Miejskiego w Łodzi na rok administracyjny 1955/56 został w 3-cim czytaniu w głosowaniu en bloc przez Komisję Finansowo-Budżetową odrzucony. Sprawozdawcą generalnym Komisji Finansowo-Budżetowej na plenum jest r. L. Grzegorzak.

Zgodnie z regulaminem obrad Rady Miejskiej nad budżetem Zarządu Miejskiego w Łodzi na rok administracyjny 1955/56, po wysłuchaniu referatu generalnego sprawozdawcy Komisji Finansowo-Budżetowej o całokształcie preliminarza budżetowego, otwarta została debata generalna, w której głos zabierają mówcy generalni, wyznaczeni przez poszczególne ugrupowania radzieckie, składając przytem odpowiednie deklaracje.

W pierwszej kolejce mówców (czas trwania przemówienia maximum 30 minut) zabierają głos:

1. r. J. Wolczyński — w imieniu Frakcji Radnych Bezpartyjnego Bloku współpracy z Rządem,
2. r. A. Walczak — w imieniu Frakcji Radnych Jedności Socjalistycznej: P. P. S., Bund i N. S. P. P.,
3. r. L. J. Minberg — w imieniu Frakcji Radnych Zjednoczenia Bloku Żydowskiego,
4. r. I. M. Bialer — w imieniu Frakcji Radnych Zjednoczenia Bloku Sjonistycznego,
5. r. Z. Podgórski — w imieniu Frakcji Radnych Obozu Narodowego,
6. r. L. Holenderski — w imieniu Frakcji Radnych Poalej Sjon.
7. r. M. Potapczuk — w imieniu Frakcji Radnych Polskiego Stronnictwa Chrześcijańskiej Demokracji,
8. r. O. Kahlert — w imieniu Frakcji Niemieckiej.

W drugiej kolejce (czas trwania przemówienia maximum 15 minut) zabierają głos:

1. z ramienia Frakcji Radnych Obozu Narodowego rr.: W. Kapczyński, A. Belka i J. Kwiatkowski,
2. z ramienia Frakcji Radnych Bezpartyjnego Bloku Współpracy z Rządem — r. A. Sznajder,
3. z ramienia Frakcji Radnych Zjednoczenia Bloku Żydowskiego — J. Wajcman,
4. z ramienia Frakcji Radnych Zjednoczenia Bloku Sjonistycznego — r. J. Krausz,
5. z ramienia Frakcji Radnych Jedności Socjalistycznej: P. P. S., Bund i N. S. P. P. — r. Sz. Milman,
6. z ramienia Frakcji Radnych Polskiego Stronnictwa Chrześcijańskiej Demokracji — r. M. Pawlak.

W trakcie dyskusji przewodniczący przywołał dwukrotnie do porządku z zapisaniem do protokołu radnych J. K. Urbacha i Sz. Milmana za zakłócenie spokoju na sali obrad.

Radny J. Wolczyński zakłada uroczysty protest przeciwko niesłychanemu atakowi r. A. Belki na Marszałka Polski Józefa Piłsudskiego. Przewodniczący oświadcza, iż nie słyszał, aby r. A. Belka użył imputowanych mu przez r. J. Wolczyńskiego słów; po zapoznaniu się z protokołem stenograficznym dzisiejszego posiedzenia nada sprawie właściwy bieg.

Wobec wyczerpania się listy mówców przewodniczący, stwierdzając, iż debata generalna nad preliminarzem budżetowym Zarządu Miejskiego w Łodzi na rok administracyjny 1935/36 została zakończona, zamyka posiedzenie o godz. 1 min. 45.

Sekretarz

(—) *Jan Barczewski*

Kierownik Oddziału Ogólnego
Wydziału Prezydzjalnego

Przewodniczący

Komisarz Rządowy m. Łodzi

(—) *inż. W. Wojewódzki*

(inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

STATUT

O POBORZE NA RZECZ GMINY M. ŁODZI OPŁATY ZASTĘPUJĄCEJ ŚWIADCZENIA DROGOWE W NATURZE

Na podstawie art. 29 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 6 z 1921 roku, poz. 52) wprowadza się obowiązkowe na obszarze m. Łodzi świadczenia drogowe w środkach przewozowych i świadczenia te na podstawie art. 31 pwołanej ustawy oraz art. 30 ustawy z dnia 11 sierpnia 1925 roku o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106 z 1932 r., poz. 884) zastępuje się opłatą, pokrywającą koszty najmu środków przewozowych.

§ 1.

Globalne sumy kosztów najmu środków przewozowych, niezbędnych dla budowy i utrzymania ulic i placów miejskich w m. Łodzi i podlegających zastąpieniu opłatą, określa preliminarz budżetowy Zarządu Miejskiego w Łodzi na dany rok administracyjny (wymiarowy) zarówno w wydatkach zwyczajnych, jak i nadzwyczajnych.

§ 2.

Wysokość wydatków na najem środków przewozowych przed rozpoczęciem wymiaru opłaty na dany rok Zarząd Miejski poda do wiadomości mieszkańców m. Łodzi w drodze obwieszczenia, zamieszczonego w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim oraz w Dzienniku Zarządu Miejskiego w Łodzi, zawierającego również stawki opłaty od środków przewozowych (§ 4).

§ 3.

Opłatę, zastępującą koszt najmu środków przewozowych, pobiera się od posiadaczy środków przewozowych, których miejsca postoju, stałego wykonywania zawodu bądź garaże znajdują się na terenie m. Łodzi.

W wypadku niemożności ścisłego ustalenia tego miejsca miarodajnym dla wymiaru opłaty jest fakt opłacania przez zobowiązanego w Łodzi podatków bezpośrednich.

Za posiadacza uważa się również stałego użytkownika środków przewozowych, o ile właściciel tychże przelał na użytkownika prawo użytkowania.

Obowiązek płacenia opłaty powstaje w wypadku posiadania i użytkowania środka przewozowego przynajmniej w ciągu dwóch tygodni w okresie roku wymiarowego.

§ 4.

Opłata, wymieniona w paragrafie poprzedzającym, ustalona zostaje od poszczególnych środków przewozowych w punktach, jak następuje:

1. od konia	—	punktów	10
2. od wozu lekkiego, używanego w gospodarstwach rolnych, dorożki, bryczki, resorki:			
o zaprzęgu jednokonnym	—	„	50
o zaprzęgu dwukonnym	—	„	40
3. od platformy, wozu ciężarowego, furgonu, beczki asenizacyjnej:			
o zaprzęgu jednokonnym	—	„	60
o zaprzęgu dwukonnym	—	„	100
4. od wozu meblowego lub kotłowego	—	„	150
5. od karety, landa, powozu, wolantu:			
o zaprzęgu jednokonnym	—	„	50
o zaprzęgu dwukonnym	—	„	60
6. od pojazdu dwukołowego	—	„	50
7. od karawanu I klasy	—	„	100
„ II „	—	„	75
„ III „	—	„	40
8. od samochodu osobowego, prywatnego	—	„	75
„ taksówki	—	„	75
„ ciężarowego, półciężarowego i autobusu	—	„	100
9. od traktoru	—	„	200
10. od wozu przyczepnego do pojazdów, wymienionych w pp. 8 i 9	—	„	50

§ 5.

Stawki opłaty ustala Zarząd Miejski corocznie w ten sposób, że ustaloną w myśl § 1 sumę kosztów najmu środków przewozowych, dzieli przez sumę iloczynów, otrzymanych z przemnożenia ilości poszczególnych środków przewozowych przez ilość punktów (§ 4). Otrzymane w ilorazie cyfry ułamkowe, niższe od 0,5 zaokrągla się do tej granicy, wyższe od 0,5 — do 1 i iloraz ten, przemnożony przez ilość punktów, daje stawkę opłaty od poszczególnego środka przewozowego.

Posiadacze środków przewozowych, nabytych i dopuszczonych do ruchu po dniu 30 września roku wymiarowego, opłacają 50% należności, obliczonej w myśl poprzednich przepisów niniejszego paragrafu.

W pierwszym roku wymiarowym ilości poszczególnych środków przewozowych ustalone zostaną na podstawie danych Zarządu Miejskiego, uzyskanych przy ostatnim wymiarze opłaty za korzystanie z ulic miejskich, oraz danych, uzyskanych w drodze urzędowej odnośnie środków przewozowych mechanicznych.

W następnych latach wymiarowych przy obliczeniach brane będą pod uwagę ilości środków przewozowych, ujawnione przy wymiarze opłaty za rok poprzedzający.

§ 6.

Od obowiązku płacenia opłaty zwolnione są następujące osoby i instytucje:

1. osoby, którym według prawa międzynarodowego przysługuje prawo zakrajowości co do środków przewozowych, przeznaczonych do urzędowego użytku;
2. zakłady i urzędy państwowe i samorządowe, utrzymujące środki przewozowe na podstawie etatów organizacyjnych;
3. posiadacze środków przewozowych, służących do przewożenia poczty, co do tych środków przewozowych;
4. instytucje użyteczności publicznej i uznanych towarzystw dobroczynnych, jak: zakłady dezynfekcyjne, szpitale, pogotowia lekarskie ratunkowe, straż ogniowa, co do środków przewozowych, niezbędnych dla ich działalności;
5. stadniny, stacje ogierów, źrebięciarnie państwowe;
6. posiadacze licencjowanych ogierów i kłaczy, używanych tylko w celach hodowlanych, kłaczy wysokożrebnych i kłaczy ze źrebiętami ssąciami w okresie dwóch miesięcy, co do tych ogierów i kłaczy;
7. spółdzielnie urzędnicze i robotnicze;
8. zarejestrowane przedsiębiorstwa sprzedaży środków przewozowych, co do przedmiotów, utrzymywanych na sprzedaż, i
9. osoby przejezdne, przebywające w Łodzi ze środkami przewozowymi nie dłużej, jak 2 tygodnie.

Kierownictwu Oddziału Podatkowego Zarządu Miejskiego przysługuje prawo przyznawania zniżek opłaty w wypadkach na specjalne uwzględnienie zasługujących, przyczem maksymalna wysokość takiej zniżki wynosić może zł. 20.—.

§ 7.

O wymiarze opłaty płatnicy zostają powiadomieni przez doręczenie nakazu płatniczego.

Wymierzona kwota opłaty płatna jest w dwóch równych ratach:
I-sza w ciągu dni 30 po doręczeniu nakazu,

II-ga do dnia 31 sierpnia, a jeżeli doręczenie nakazu nastąpiło po dniu 1 lipca — do 30 listopada.

W wypadku skutecznego wymiaru po upływie miesiąca listopada — całkowita należna opłata płatna jest jednorazowo w ciągu dni 30 od daty doręczenia nakazu płatniczego.

§ 8.

Od posiadaczy środków przewozowych, podlegających rejestracji w Urzędzie Przemysłowym I Instancji, pobrana będzie na poczet należnej opłaty przedpłata przy wydaniu numeru rejestracyjnego i legitymacji na prawo jazdy w wysokości 50% należności przy równoczesnym doręczeniu nakazu płatniczego.

Reszta należnej opłaty płatna jest w ciągu dni 30 od daty doręczenia nakazu płatniczego.

Kierownictwo Oddziału Podatkowego Wydziału Finansowego Zarządu Miejskiego jest uprawnione do zwalniania od obowiązku uiszczenia przedpłaty w poszczególnych, na uwzględnienie zasługujących, wypadkach.

Do posiadaczy środków przewozowych, niezarejestrowanych z winy płatników, oraz w wypadkach zwolnienia od obowiązku uiszczenia przedpłaty, mają zastosowanie przepisy § 7.

Zarządowi Miejskiemu przysługuje prawo skutecznego wymiaru opłaty, gdy pierwotny wymiar z winy płatnika uskuteczono nie we właściwej wysokości.

§ 9.

Uiszczona opłata zwrotowi nie podlega.

O ile wycofanie środka przewozowego z ruchu nastąpiło przed dniem 1 października i nie z powodu przekroczenia przepisów policyjnych, nastąpi w wypadku wniesienia udokumentowanego podania — zwrot połowy uiszczonej całkowicie opłaty, bądź umorzenie niepobranej drugiej połowy wymierzonej opłaty.

Oдноśne podanie winno być wniesione do Oddziału Podatkowego Wydziału Finansowego Zarządu Miejskiego najpóźniej w ciągu dni 30 od dnia wycofania środka przewozowego z ruchu.

§ 10.

Wymiar opłaty uskutecznia się na podstawie danych, zebranych bądź drogą urzędową, bądź zgłoszonych przez zainteresowanych płatników.

§ 11.

O każdym fakcie powstania obowiązku płacenia opłaty posiadacze środków przewozowych winni zawiadomić Oddział Podatkowy Wydziału Finansowego Zarządu Miejskiego w ciągu dni 14.

Zarząd Miejski może dla celów kontroli zażądać od właścicieli nieruchomości złożenia wykazów osób, podlegających opłacie, jak również składania zawiadomień o zmianach, zachodzących w stanie posiadanych przez płatników środków przewozowych.

§ 12.

Odwołania w sprawach wymiaru opłaty podlegają przepisom art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr. 106 z 1932 roku, poz. 884).

§ 13.

Niewpłacenie opłaty w przepisany terminie pociągnie za sobą ściągnięcie jej w drodze przymusowej z doliczeniem kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 roku (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401).

W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 roku o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580) koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

§ 14.

Wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego statutu podlegają karze według art. art. 62—67 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106 z 1932 roku, poz. 884).

§ 15.

Statut niniejszy wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po zatwierdzeniu go przez władze nadzorcze i ogłoszeniu w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim i Dzienniku Zarządu Miejskiego w Łodzi.

Z dniem wejścia w życie niniejszego statutu przestaje obowiązywać statut o poborze kasy m. Łodzi opłaty za korzystanie z ulic miejskich, uchwalony przez b. Radę Miejską w dniu 15 grudnia 1932 roku.

Statut ten jednak ma nadal zastosowanie odnośnie wymiarów opłaty, uskuteczniionych w myśl jego postanowień.

Regulamin

Komisji Rewizyjnej Rady Miejskiej w Łodzi

uchwalony przez Radę Miejską w dniu 20 marca 1935 roku na podstawie art. 62 ustawy z dnia 23 marca 1935 roku o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 294), II rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 grudnia 1935 roku w sprawie wykonania powyższej ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 769) i rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 roku o kasowości i rachunkowości związków komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 11 z 1933 roku, poz. 72).

Zadania i zakres działalności Komisji.

§ 1.

Stałym kolegialnym organem Rady Miejskiej, zwanej dalej „Radą“, powołanym do wykonywania kontroli nad działalnością finansową i gospodarczą Zarządu Miejskiego, zwanego dalej „Zarządem“, jest Komisja Rewizyjna (art. 62 ust. 1 u. s.).

§ 2.

Do zakresu działania Komisji Rewizyjnej należy:

- a) bezpośrednia kontrola nad całokształtem i poszczególnymi kierunkami działalności Zarządu zarówno w zakresie administracji, jak jego urządzeń, zakładów i przedsiębiorstw pod względem prawidłowości i zgodności tej działalności z obowiązującymi przepisami, z postanowieniami statutów i uchwał Rady oraz budżetem i zasadami oszczędności w gospodarce publicznej, jak również
- b) należyte informowanie Rady o stwierdzonym stanie rzeczy w powyższym zakresie (art. 62 ust. 5 u. s.).

§ 3.

Z zakresu działania Komisji Rewizyjnej wyłączone są czynności Zarządu w sprawach administracji rządowej, a to czynności, które Prezydent załatwia jednoosobowo i pod osobistą odpowiedzialnością, jako organ wykonawczy władz rządowych, bądź jako władza administracji ogólnej.

Natomiast nie podlegają wyłączeniu: badania wykonania budżetu, związanego z temi czynnościami, oraz czynności kasowo-rachunkowe, dotyczące powyższych spraw (art. 48 i art. 62 ust. 6 u. s., § 62 II rozp.).

§ 4.

Komisja Rewizyjna w powyższym zakresie powołana jest do kontroli i oceny działalności Zarządu ze stanowiska formalnego i czynności jej dotyczą jedynie działalności finansowej i gospodarczej organów Zarządu (§ 63 ust. 1 i 2 II rozp.).

§ 5.

Badania i ocena działalności Zarządu pod względem jej zgodności z zasadami oszczędności w gospodarce publicznej polega na stwierdzeniu, czy Zarząd oraz podległe mu kierownictwo zakładów i przedsiębiorstw oszczędnie dysponuje kredytami, przewidzianymi w budżecie, oraz czy program i kolejność poczynań finansowych Zarządu odpowiada zasadom oszczędności. Z tego stanowiska Komisja Rewizyjna ma prawo badać i wydawać opinię, czy obsługa potrzeb publicznych jest zorganizowana w sposób oszczędny i działa sprawnie, czy z punktu widzenia zasad oszczędności i kontroli wewnętrznej racjonalna jest organizacja pracy w instytucjach miejskich i t. p. (§ 63 ust. 3 II rozp.).

§ 6.

W szczególności Komisja Rewizyjna jest obowiązana:

- a) badać corocznie przed przyjęciem przez Radę roczne sprawozdania Zarządu z wykonania budżetu oraz złożyć Radzie opinię i wnioski nie później, niż w ciągu 6 tygodni po otrzymaniu od Zarządu powyższego sprawozdania;
- b) badać corocznie zamknięcia rachunkowe za ubiegły okres budżetowy i roczne bilanse zakładów i przedsiębiorstw związku samorządowego oraz zgłosić w tym zakresie Radzie opinię i wnioski nie później, niż w ciągu 6 tygodni po otrzymaniu od Zarządu tych zamknięć;
- c) badać prawidłowość i zgodność z zasadami oszczędności wydatków i dochodów oraz czynności kasowych i rachunkowych w biurach Zarządu, jak również w zakładach i przedsiębiorstwach miejskich (§ 63 ust. 4 II rozp.).

Skład i wewnętrzna organizacja Komisji.

§ 7.

Komisja Rewizyjna składa się z przewodniczącego, jego zastępcy i 11 członków, wybranych przez radnych z pośród siebie lub z poza

swego grona na posiedzeniu przy składzie, stanowiącym conajmniej połowę ustawowej liczby radnych, i pod przewodnictwem jednego z radnych, wybranego w tym celu przez Radę zwykłą większością głosów jej członków. Równocześnie Rada wybiera 6 zastępców członków Komisji.

Kandydatury przewodniczącego Komisji i jego zastępcy winny być zgłaszane na piśmie i zaopatrzone w podpisy conajmniej 10 radnych. Głosowanie odbywa się kartkami na nazwiska kandydatów. Wybór następuje zwykłą większością głosów. W wypadku nieotrzymania większości przez żadnego z kandydatów następuje głosowanie eliminacyjne.

Kandydatury członków Komisji i ich zastępców zgłaszać należy na listach, zaopatrzonych w podpisy conajmniej 8 radnych. Głosowanie odbywa się kartkami na numery list, według oznaczenia przez przewodniczącego. Wybory są proporcjonalne (art. 35 ust. 4 i art. 62 ust. 2 i 3 u. s.).

§ 8.

Wszyscy członkowie Komisji Rewizyjnej powinni być obeznani z rachunkowością i skarbowością komunalną, a nadto członkowie Komisji, wybrani z poza grona radnych, muszą posiadać prawo wybieralności do Rady Miejskiej w Łodzi oraz władać językiem polskim w słowie i piśmie. Do składu Komisji Rewizyjnej nie mogą należeć osoby, wchodzące z Zarządem w stosunki prawne w charakterze kontrahenta, wyjąwszy wypadki, przewidziane w art. 9 ustawy samorządowej (art. 9 i art. 62 ust. 3 u. s., § 52 rozp. rach.).

§ 9.

Członkowie Zarządu nie biorą udziału w głosowaniu przy wyborze członków Komisji Rewizyjnej i nie mogą być wybierani do tej Komisji. Po ustąpieniu ze swego stanowiska członkowie Zarządu nie mogą być wybrani do Komisji Rewizyjnej do chwili ostatecznego zatwierdzenia zamknięć rachunkowych za okres ich urzędowania (art. 35 ust. 4 i art. 62 ust. 3 u. s.).

§ 10.

Przewodniczący, jego zastępca i członkowie Komisji Rewizyjnej oraz ich zastępcy wybrani są na okres kadencji tej Rady, która dokonała wyboru bez względu na to, czy pochodzą oni z grona radnych, czy też z poza tego grona.

W razie rozwiązania Rady Komisja Rewizyjna ulega automatycznemu rozwiązaniu.

Członkowie Komisji, powołani z listy zastępców lub z wyborów uzupełniających, urzędują tylko do końca kadencji, o której mowa w ustępie pierwszym (art. 2 ust. 2. u. s. i § 61 II rozp.).

§ 11.

Utrata mandatu członka Komisji Rewizyjnej w czasie trwania kadencji Rady następuje:

- 1) przez zrzeczenie się członkostwa Komisji,
- 2) w razie utraty mandatu radnego względnie — o ile chodzi — o członków, wybranych z poza grona radnych — w razie utraty prawa wybieralności do Rady,
- 3) w razie opuszczenia bez usprawiedliwienia trzech kolejnych posiedzeń Komisji,
- 4) wskutek odwołania członka z Komisji Rewizyjnej przez Radę.

Utratę mandatu członka Komisji Rewizyjnej stwierdza Rada. Na opróżnione miejsce w Komisji Rewizyjnej wchodzi zastępca z tego ugrupowania radzieckiego, z którego pochodził ustępujący. O ile takiego zastępcy niema, o wejściu do Komisji rozstrzyga los (art. 8 i art. 62 ust. 3 u. s., § 67 ust. 1 II rozp.).

§ 12.

Jeżeli Komisja Rewizyjna nie wykonywa ciężących na niej zadań, bądź wykonywa je nieudolnie albo niedbale, Rada winna całkowicie lub częściowo odnowić skład Komisji. W tym celu Rada na podstawie uchwały, powziętej większością głosów obecnych radnych przy składzie, stanowiącym conajmniej połowę ustawowej liczby radnych, wezwie przewodniczącego, wszystkich lub poszczególnych członków Komisji Rewizyjnej do złożenia mandatu w ciągu dnia 7, w razie zaś bezskuteczności wezwania osoby te odwoła z Komisji Rewizyjnej.

Przy podejmowaniu uchwały przewodniczy wybrany ad hoc radny. Członkowie Zarządu w głosowaniu udziału nie biorą.

Mandat członka Komisji Rewizyjnej uważa się za cofnięty od dnia powzięcia uchwały przez Radę.

O cofnięciu mandatu zainteresowani członkowie Komisji zostają powiadomieni pisemnie w ciągu dnia 3-ch od daty uchwały Rady (art. 35 ust. 4 u. s., § 67 II rozp.).

§ 13.

W wypadku całkowitego odnowienia składu Komisji Rewizyjnej następują nowe wybory według zasad obowiązujących dla wyborów pierwotnych (§ 7 regulaminu). Odnowiona całkowicie lub częściowo Komisja Rewizyjna urzęduje tylko do końca kadencji Rady, która wyborów dokonała (art. 2 ust. 2 u. s.).

Uprawnienia Komisji.

§ 14.

Komisja Rewizyjna ma prawo korzystać w poszczególnych wypadkach z pomocy powołanych przez siebie rzeczoznawców. Badania prawidłowości czynności kasowo-rachunkowych oraz rocznych sprawozdań rachunkowych mogą być powierzone tylko zaprzysiężonym buchalterom, obeznanym z rachunkowością komunalną, lub rewidentom, delegowanym przez zrzeszenia samorządowe.

Rzeczoznawcy ci mogą otrzymać na podstawie uchwały Komisji Rewizyjnej wynagrodzenie w granicach przeznaczonego na ten cel kredytu budżetowego (art. 62 ust. 8 u. s., § 63 ust. 5 II rozp., § 52 rozp. rach.).

§ 15.

W wykonaniu swych funkcji Komisja Rewizyjna, jak również z jej upoważnienia conajmniej dwóch jej członków łącznie ma prawo dostępu do kasy oraz do wszystkich ksiąg i dokumentów rachunkowych i kasowych w biurach Zarządu oraz w zakładach i przedsiębiorstwach miejskich.

Pozatem przysługuje Komisji względnie z jej upoważnienia dwu jej członkom łącznie prawo wglądu do akt, dokumentów, urzędzeń, robót publicznych i innych spraw gminy.

Członkowie Komisji mogą przy pełnieniu swych czynności żądać potrzebnych im wyjaśnień sporządzać potrzebne im wyciągi, odpisy i notatki (art. 62 ust. 7 u. s.).

§ 16.

O zamierzeniu jakichkolwiek czynności rewizyjnych przewodniczący Komisji Rewizyjnej obowiązany jest przed ich podjęciem zawiadomić Prezydenta i czynności powyższe może podejmować jedynie z jego wiedzą.

Członkowie Komisji, podejmujący czynności rewizyjne, muszą okazać kierownikowi rewidowanego urzędu, zakładu względnie przedsiębiorstwa przewidziane w § 15 regulaminu upoważnienie Komisji. Upoważnienie to kontrasygnuje Prezydent (§ 64 II rozp.).

§ 17.

Urzędnicy i funkcjonariusze urzędów, zakładów i przedsiębiorstw miejskich obowiązani są ułatwiać Komisji Rewizyjnej pełnienie jej funkcji w zakresie, ustalonym w § 15 regulaminu.

Stałym organem Prezydenta, współdziałającym z jego ramienia z Komisją Rewizyjną, jest Urząd Kontroli Miejskiej. Na żądanie przewodniczącego Komisji obowiązany jest Prezydent udzielić jej potrzebnej pomocy technicznej, której dostarcza Urząd Kontroli Miejskiej. Komisja sama nie ma prawa absorbowania swemi pracami pracowników miejskich.

§ 18.

Na uzasadnione żądanie Komisji Rewizyjnej winien Prezydent zwołać najpóźniej w ciągu 14 dni posiedzenie Rady i umieścić na porządku obrad tego posiedzenia sprawozdanie i wnioski Komisji. Jeżeli Prezydent nie uzna powodów, podanych przez przewodniczącego Komisji Rewizyjnej, za dostatecznie uzasadnione, obowiązany jest zwrócić się w tymże czasie do władzy nadzorczej w celu uzyskania jej decyzji (§ 66 II rozp.).

§ 19.

Członkowie Komisji Rewizyjnej, nie będący radnymi, mają prawo być obecnymi na posiedzeniach Rady, na których są rozpatrywane wnioski i sprawozdania Komisji, przyczem przewodniczącemu Komisji, jeżeli nie jest radnym, służy głos doradczy (art. 62 ust. 9 u. s.).

§ 20.

Komisji Rewizyjnej ani poszczególnym jej członkom nie przysługuje prawo bezpośredniego czynienia uwag ani też wydania jakichkolwiek zarządzeń urzędom, zakładom i przedsiębiorstwom miejskim lub też urzędnikom i funkcjonariuszom tych instytucyj.

W wypadkach, wymagających natychmiastowych zarządzeń, przewodniczący Komisji winien jej spostrzeżenia i wnioski zakomunikować bezzwłocznie Prezydentowi (art. 46 ust. 3 u. s.).

Tryb urzędowania Komisji.

§ 21.

Komisja Rewizyjna pełni swoje czynności bądź kolegjalnie, bądź za pośrednictwem delegacyj, złożonych conajmniej z dwóch członków, działających łącznie (§ 45 regulaminu).

§ 22.

Komisja Rewizyjna działa kolegjalnie (na posiedzeniach) w następujących sprawach:

- a) wybierania delegacyj do poszczególnych czynności rewizyjnych, wyznaczania rzeczoznawców oraz uchwalania wysokości wynagrodzenia dla rzeczoznawców,
- b) rozpatrywania uwag i wniosków z przeprowadzonych badań nad sprawozdaniem z wykonania budżetu miasta oraz rocznych zamknięć rachunkowych względnie bilansu, jakoteż rozpatrywanie wyników perjodycznych względnie sporadycznych rewizyj,
- c) ustalania układu i treści swoich sprawozdań i opinii dla Rady oraz sformułowanie innych wniosków, przedkładanych Radzie,
- d) podejmowania decyzyj w innych sprawach, poddanych pod obrady Komisji przez przewodniczącego w granicach właściwości Komisji.

§ 23.

Przeprowadzanie obowiązkowych półrocznych rewizyj perjodycznych oraz rewizyj sporadycznych, jakoteż badanie rocznych zamknięć rachunkowych i sprawozdań Zarządu, zarówno pod względem formalnym, jak i rzeczowym, należy z reguły do delegacyj Komisji Rewizyjnej, które mogą działać przy pomocy rzeczoznawców (§ 14 regulaminu). (§ 52 rozp. rach.).

§ 24.

Przy dokonywaniu rewizyj przez Komisję Rewizyjną obowiązani są asystować z ramienia Zarządu: przedstawiciel Urzędu Kontroli Miejskiej i przedstawiciel rewidowanego urzędu, zakładu względnie przedsiębiorstwa miejskiego. Prezydent według swego uznania może delegować nadto jednego z członków Zarządu, jakoteż innych urzędników miejskich.

Wyjaśnienia i uwagi, udzielane przez wymienione wyżej organa Zarządu w toku dokonywanych rewizyj, muszą być na ich żądanie zamieszczane w protokołach sprawozdawczych.

§ 25.

W wypadku stwierdzenia przez Komisję Rewizyjną nadużyć pieniężnych, przewodniczący Komisji, a w razie niemożności wykonywania przez niego czynności służbowych — jego zastępca lub jeden z członków Komisji, obowiązani są bezzwłocznie donieść o tem władzy nadzorczej. Obowiązek ten odnosi się również do wypadku stwierdzenia przez Komisję poważniejszych braków w gospodarce publicznej, wymagających bezzwłocznego ich usunięcia ze względu na grożącą miastu lub Skarbowi Państwa szkodę materialną (§ 68 ust. 2 II rozp.).

§ 26.

Pracami Komisji Rewizyjnej kieruje przewodniczący, który też zwołuje jej posiedzenia. W razie niemożności pełnienia przezeń czynności w tym zakresie zastępuje go stały wybrany równocześnie z nim, zastępca.

O wszystkich posiedzeniach Komisji przewodniczący zawiadamia władzę nadzorczą oraz prezydenta.

Zawiadomienia powinny być doręczane conajmniej na 3 dni przed dniem posiedzenia z podaniem porządku obrad (art. 67 ust. 4 u. s.).

§ 27.

Do ważności uchwał Komisji Rewizyjnej potrzebna jest obecność przewodniczącego względnie jego zastępcy i conajmniej 6 członków Komisji. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów, wliczając głos przewodniczącego. W razie równości głosów — głos jego rozstrzyga.

Do sprawozdań i wniosków, przedkładanych Radzie, o ile nie zostaną w Komisji przyjęte jednomyślnie, należy dołączyć pisemne sformułowanie stanowiska członków Komisji, sprzeciwiających się uchwale.

§ 28.

Posiedzenia i wszelkie czynności Komisji Rewizyjnej są poufne. Na posiedzeniach Komisji mogą być obecni, prócz jej członków, delegowani przez władzę nadzorczą jej przedstawiciele, przedstawiciel Urzędu Kontroli Miejskiej, inne organa Zarządu, które asystowały przy czynnościach rewizyjnych Komisji, jeżeli porządek obrad tej materji dotyczy, rzeczoznawcy, jeżeli ich sprawozdania są rozpatrywane, oraz inni urzędnicy miejscy, delegowani przez Prezydenta.

Przedstawiciele władzy nadzorczej, rzeczoznawcy oraz urzędnicy miejscy nie biorą udziału w głosowaniu, przysługuje im jednak głos doradczy (art. 67 ust. 4 u. s., § 65 ust. 4 II rozp.).

§ 29.

Z dokonanych czynności rewizyjnych Komisja Rewizyjna obowiązana jest sporządzić sprawozdanie (protokół), w którym prócz wniosku w sprawie zatwierdzenia zamknięć rachunkowych, bilansu i t. p. powinna przedstawić wnioski, zmierzające do usunięcia spostrzeżonych uchybień. Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej podpisuje przewodniczący względnie jego zastępca oraz wszyscy członkowie, którzy

brali udział w odnośnym posiedzeniu, z zachowaniem przepisu, zawartego w § 27 niniejszego regulaminu.

Na wypadek, gdyby wyjaśnienia i uwagi organów Zarządu, obecnych przy czynnościach rewizyjnych Komisji, nie zostały wbrew ich żądaniu włączone do protokołu (§ 24 regulaminu), mają te organa prawo złożyć do protokołu swoje wyjaśnienia i uwagi najpóźniej w ciągu dni 3-ch (§ 52 rozp. rach.).

§ 30.

Przed wniesieniem sprawozdania i wniosków Komisji Rewizyjnej pod obrady Rady rozpatrzyć je musi Zarząd i udzielić swych wyjaśnień nie później, niż w ciągu trzech tygodni po otrzymaniu materiałów Komisji.

W tym celu winien przewodniczący Komisji Rewizyjnej przesłać Prezydentowi każde sprawozdanie Komisji niezwłocznie po jego sporządzeniu. Prezydent obowiązany jest postawić sprawozdanie Komisji wraz z ewentualnymi wyjaśnieniami Zarządu na porządku obrad najbliższego po upływie terminu, przewidzianego w ust. 1, posiedzenia Rady, może jednak zależnie od okoliczności postawić je na porządku obrad posiedzenia wcześniejszego (art. 62 ust. 10 u. s., § 65 ust. 3 II rozp. i art. 48 ust. 2 rozp. rach.).

§ 31.

Komisja Rewizyjna składa swe sprawozdania Radzie bezpośrednio na posiedzeniu pod przewodnictwem wybranego ad hoc z grona radnych przewodniczącego.

Wyniki czynności referuje oraz odczytuje pisemne sprawozdanie Komisji jej przewodniczący bądź upoważniony przez niego członek Komisji.

Wyjaśnienia Zarządu przedstawia Prezydent lub wyznaczony przez niego członek Zarządu względnie urzędnik miejski.

W głosowaniu przy podejmowaniu uchwał Rady w sprawie wniosków Komisji Rewizyjnej członkowie Zarządu udziału nie biorą (art. 35 ust. 4 i art. 68 ust. 3 u. s., § 65 ust. 1 i 2 II rozp.).

§ 32.

Jeżeli Komisja Rewizyjna podniosła w sprawozdaniu swem jakiegokolwiek uchybienia w administracji lub gospodarce Zarządu, wówczas Prezydent obowiązany jest przesłać władzy nadzorczej odpis sprawozdań, opinii i wniosków Komisji wraz ze swymi wyjaśnieniami nie później, niż w ciągu 3 tygodni po utrzymaniu materiałów Komisji (§ 68 ust. 3 II rozp.).

§ 33.

Dopóki Rada nie rozpatrzy sprawozdania i wniosków Komisji Rewizyjnej, mają one charakter poufny i w stosunku do nich przewodniczący Komisji, jej członkowie, członkowie Zarządu, powołani przez Komisję rzeczoznawcy oraz urzędnicy miejscy obowiązani są dochować tajemnicy urzędowej.

Urzędników miejskich obowiązuje w tym względzie pragmatyka służbowa (§ 65 ust. 4 II rozp.).

§ 34.

O przyjęciu rocznego sprawozdania Zarządu z wykonania budżetu oraz o zatwierdzeniu rocznych zamknięć rachunkowych i bilansu i uznaniu ich za rzetelne względnie o odmowie ich przyjęcia i zatwierdzenia musi Rada, po wysłuchaniu sprawozdania (protokołu) Komisji Rewizyjnej i wyjaśnień Zarządu, powziąć odpowiednią uchwałę.

Ewentualne zarzuty, jakie Rada może na tle sprawozdań Komisji Rewizyjnej wnieść przeciw Zarządowi lub poszczególnym osobom, wchodzącym w skład Zarządu, muszą dokładnie wskazywać, jakich niewłaściwości, nieformalności i uchybień dopatruje się Rada w działalności finansowej i gospodarczej Zarządu lub poszczególnych osób, wchodzących w jego skład.

Opinia Komisji Rewizyjnej w sprawach, przewidzianych wyżej, jest prawnie konieczną i pominięcie tej opinii spowodować może unieważnienie przez władzę nadzorczą odnośnych uchwał Rady (art. art. 48 i 63 u. s., § 69 ust. 1, § 70 II rozp. i § 49 ust. 1 rozp. rach.).

§ 35.

Nad należytą działalnością Komisji Rewizyjnej czuwa władza nadzorcza, której w terminie miesięcznym od daty sporządzenia winny być przesyłane odpisy protokołów z dokonanych rewizyj wraz z odpisami udzielonych przez Zarząd wyjaśnień.

Władza nadzorcza może wzywać przewodniczącego Komisji Rewizyjnej do składania ponadto sprawozdań i wyjaśnień z zakresu kontroli w Gminie m. Łodzi (§ 68 ust. 1 II rozp. i § 52 ust. 6 rozp. rach.).

§ 36.

Korespondencję, związaną z tokiem prac Komisji Rewizyjnej, załatwia biuro Urzędu Kontroli Miejskiej.

Zależnie od uznania przewodniczącego Komisji korespondencja ta jest poufną lub jawną.

Postanowienia końcowe.**§ 37.**

Niniejszy regulamin wchodzi w życie z dniem zatwierdzenia go przez władzę nadzorczą (art. 62 ust. 2 u. s.).

§ 38.

Zmiana regulaminu niniejszego może być uchwalona przez Radę tylko większością $\frac{2}{3}$ głosów przy obecności conajmniej $\frac{2}{3}$ członków Rady (art. 33 i 34 dekretu o samorządzie).

R e g u l a m i n

Miejskiej Komisji Opieki Społecznej w Łodzi

działającej na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 roku (Dz. U. Rz. P. Nr. 29, poz. 267) o opiekach społecznych i o komisjach opieki społecznej, uchwalony przez Radę Miejską w Łodzi w dniu 20 marca 1935 roku.

I. Zadania Komisji.

§ 1.

Miejska Komisja Opieki Społecznej jest organem doradczym Zarządu Miejskiego w Łodzi w sprawach opieki społecznej.

Do zadań Komisji należy wydawanie opinii i inicjatywa w zakresie:

- a) organizacji i sposobu wykonywania opieki społecznej na terenie m. Łodzi,
- b) koordynowanie wykonywanej przez Zarząd Miejski opieki społecznej z działalnością opiekuńczą stowarzyszeń i instytucyj, istniejących na terenie m. Łodzi,
- c) sprawozdań i spostrzeżeń opiekunów społecznych,
- d) podziału miasta na okręgi opiekuńcze, ustalania liczby opiekunów i wyznaczania kandydatów na powyższe funkcje,
- e) preliminarza wydatków Zarządu Miejskiego na cele opieki społecznej,
- f) ustalania wysokości zapomóg i innych świadczeń w granicach budżetu Zarządu Miejskiego, zatwierdzonego przez Radę Miejską,
- g) sprawozdań Wydziału Opieki Społecznej,
- h) umarzania należności, przypadających Zarządowi m. Łodzi z tytułów publiczno- i prywatno-prawnych w zakresie opieki społecznej.

II. Skład Komisji.

§ 2.

W skład Komisji wchodzi:

- a) Prezydent miasta lub wyznaczony przez niego inny członek Zarządu Miejskiego — jako przewodniczący Komisji,

- b) 15 członków z ramienia Rady Miejskiej,
- c) 5 członków z ramienia opiekunów społecznych.

§ 5.

Członkowie Komisji wybierani są na okres kadencji Rady Miejskiej.

§ 4.

Urząd członka Komisji jest honorowy i bezpłatny.

III. Posiedzenia Komisji.

§ 5.

Komisja obraduje w składzie, przewidzianym w § 2.

Pozatem z urzędu są obecni na posiedzeniach z głosem doradczym: naczelnik Wydziału Opieki Społecznej, kierownicy oddziałów i inspektor wychowawczy tegoż Wydziału.

§ 6.

W razie niemożności przybycia na posiedzenie członkowie Komisji powinni zawiadomić przewodniczącego lub w jego nieobecności — naczelnika Wydziału Opieki Społecznej.

W protokołach posiedzeń powinien być odnotowany komplet obradujący, jakoteż nazwiska nieobecnych członków Komisji z wymienieniem powodu nieobecności.

§ 7.

Do ważności obrad Komisji konieczna jest obecność przewodniczącego i przynajmniej połowy członków Komisji.

Posiedzenia Komisji zwołuje przewodniczący z własnej inicjatywy lub na żądanie $\frac{1}{3}$ członków Komisji.

Posiedzenia są zwykle i nadzwyczajne.

§ 8.

Posiedzenia zwykle przeznaczone są do rozpatrywania spraw bieżących i odbywają się przynajmniej raz na kwartał w terminach, ustalonych zgóry.

Porządek obrad powinien być doręczony członkom Komisji nie później, jak na 5 dni przed posiedzeniem.

§ 9.

Posiedzenia nadzwyczajne dla rozpatrzenia spraw specjalnych lub nagłych zwołuje przewodniczący. Zaproszenia na posiedzenia nad-

zwyczajne muszą być doręczone członkom Komisji najpóźniej w przeddzień posiedzenia. Na posiedzeniach nadzwyczajnych nie mogą być poruszane inne sprawy prócz zamieszczonych na porządku obrad.

IV. Porządek obrad Komisji.

§ 10.

Porządek obrad posiedzeń Komisji układa przewodniczący.

Porządek obrad powinien zawierać:

- a) przyjęcie protokołu poprzedniego posiedzenia Komisji,
- b) komunikaty,
- c) zapytania i interpelacje,
- d) wnioski Wydziału Opieki Społecznej,
- e) wnioski, przyjęte na posiedzeniu jako nagłe.

§ 11.

Komunikaty mają charakter informacyjny. Członkowie Komisji, pragnący wszcząć dyskusję w sprawie poruszonej przez komunikat, mogą zgłosić wniosek, który w razie przyjęcia go przez Komisję, wchodzi na porządek obrad najbliższego posiedzenia.

W sprawach nagłych za zgodą większości członków Komisji może być jednak wszczęta dyskusja nad komunikatem na tem samym posiedzeniu.

§ 12.

Wnioski członków Komisji składane są na piśmie i powinny zawierać właściwą treść proponowanej uchwały.

§ 13.

Zapytania członków Komisji są zgłaszane po komunikatach przed przystąpieniem do właściwych obrad. Jeżeli przewodniczący będzie mógł udzielić wyjaśnień na tem samym posiedzeniu, sprawa zostanie umieszczona w punkcie d porządku obrad, w przeciwnym razie sprawa zostaje wniesiona na najbliższe posiedzenie.

§ 14.

Wnioski nagłe powinny być zgłaszane przez członków Komisji przed przystąpieniem do właściwych obrad. O przyjęciu nagłości decyduje komisja po wysłuchaniu nie więcej jak jednego głosu za nagłością i jednego przeciw; wnioski przyjęte wchodzi pod obrady na tem samym posiedzeniu, wnioski nieprzyjęte — na najbliższem posiedzeniu.

§ 15.

Jeżeli przedmiotem wniosku są przepisy, regulaminy i t. p., tekst ich winien być doręczony wszystkim członkom Komisji dla umożliwienia uprzedniego zaznajomienia się i zajęcia stanowiska podczas obrad.

§ 16.

Posiedzenia Komisji rozpoczynają się punktualnie o wyznaczonej godzinie; po stwierdzeniu, że liczba obecnych na posiedzeniu członków Komisji odpowiada art. 7 regulaminu, przewodniczący otwiera posiedzenie, zarządzając odczytanie protokołu poprzedniego posiedzenia, a po jego przyjęciu — komunikaty.

W razie zgłoszenia zapytań i wniosków w trybie przewidzianym w §§ 11, 12 i 13, przewodniczący zarządza uzupełnienie porządku obrad, poczem przystępuje do właściwych obrad.

§ 17.

Wszystkie uchwały Zarządu Miejskiego i Rady Miejskiej w sprawach opieki społecznej są odczytywane na posiedzeniach Komisji.

§ 18.

Członek Komisji nie może być obecny na posiedzeniu w czasie dyskusji i głosowania nad sprawą, w której zainteresowany jest on osobiście, jego współmałżonek, bądź jego krewni i powinowaci w pierwszych trzech stopniach.

§ 19.

Sprawy, wymagające gruntowniejszego opracowania lub rozpatrzenia, Komisja może powierzyć do opracowania specjalnej podkomisji. Wybory do podkomisji odbywają się po ustaleniu kandydatów. Po wyborach wybrany członek Komisji nie może odmówić przyjęcia mandatu.

§ 20.

Członkowie Komisji zabierają w dyskusji głos w kolejności zgłaszania się. W sprawie formalnej wolno zabierać głos w każdym czasie, lecz nie podczas przemówień i głosowania.

Na żądanie przewodniczącego należy podać treść sprawy; decyzja, czy sprawa jest formalną, należy do przewodniczącego.

Przed rozstrzygnięciem jednej sprawy formalnej żadna inna podniesiona być nie może.

§ 21.

Wniosek o zamknięcie listy mówców lub przerwanie dyskusji może być postawiony w każdym czasie.

Po zgłoszeniu wniosku przewodniczący odczytuje listę zapisanych do głosu, poczem zarządza głosowanie.

Po uchwaleniu zamknięcia listy mówców głos otrzymują jedynie zapisani na liście, po uchwaleniu zaś przerwania dyskusji — głos otrzymuje jedynie referent.

§ 22.

Uchwały Komisji zapadają większością głosów obecnych. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 23.

Głosowanie jest jawne. Na żądanie jednego członka Komisji musi być zastosowane głosowanie tajne.

§ 24.

Członków Komisji, wstrzymujących się od głosowania, uważa się jako głosujących za wnioskiem.

§ 25.

Członek Komisji ma prawo żądać zaznaczenia w protokule swego sprzeciwu przeciwko powziętej uchwale.

W tym wypadku muszą być dołączone do protokołu motywy sprzeciwu.

§ 26.

Z każdego posiedzenia Komisji sporządza się protokół, w którym zapisuje się uchwały w porządku, w jakim zostały powzięte. Przebiegu dyskusji w protokule się nie zaznacza.

Przewodniczący wyznacza protokółującego z pośród obecnych na posiedzeniu urzędników.

Protokół podpisuje przewodniczący zebrania i protokółujący oraz naczelnik Wydziału Opieki Społecznej.

§ 27.

Regulamin niniejszy wchodzi w życie z dniem 21 marca 1935 roku.

Z dniem tym traci moc obowiązującą regulamin Miejskiej Komisji Opieki Społecznej, uchwalony przez Radę Miejską na posiedzeniu w dniu 7 kwietnia 1930 roku.

Regulamin targowy dla targów małych, odbywających się w Łodzi

uchwalony przez Radę Miejską w dniu 20 marca 1955 roku na zasadzie art. 68 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 roku o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustaw z dnia 17 marca 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 293), z dnia 24 marca 1933 roku (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 209) oraz z dnia 10 marca 1934 roku (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350).

Rozdział I.

Uczestnicy targu.

§ 1.

Targi małe odbywają się w Łodzi w lokalach i na tych miejscach, które gmina na ten cel dostarczyła i urządziła jako targowiska.

§ 2.

(1) Każdy ma prawo uczestniczyć w targach małych i sprzedawać towary, których sprzedaż na danym targowisku jest dozwolona.

(2) Towary, do których sprzedaży wymagana jest koncesja, mogą sprzedawać tylko osoby, posiadające przepisaną koncesję.

(3) Kto z odwiedzania targów czyni samoistny przemysł, winien go zgłosić do władzy przemysłowej.

(4) Cudzoziemcy mają prawo uczestniczenia w targach narówni z krajowcami, o ile w zastosowaniu wzajemności nie wydano odmiennych postanowień.

Rozdział II.

Przedmiot obrotu targowego.

§ 3.

(1) Na targach małych wolno sprzedawać artykuły żywności, płody surowe przyrody, zwierzęta domowe z wyłączeniem większych zwierząt (koni, krów, wołów), narzędzia i sprzęty gospodarcze i rolnicze oraz wyroby, należące do ubocznych zajęć okolicznej ludności.

(2) Do obrotu targowego na targach małych dopuszcza się na mocy decyzji Urzędu Przemysłowego I Instancji, wydanej w trybie art. 61

ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 roku o prawie przemyslowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1954 roku (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350), ponadto towary łokciowe, ubrania, czapki, bieliznę, obuwie, pantofle, skóry, dodatki szewckie, szkło, emalję, drobne żelastwo, galanterję, przybory radjowe, mydła, stare książki, obrazy, kalendarze, wyroby stolarskie, koszykarskie, blacharskie, bednarskie, szczotki, miotły, wyroby gliniane.

(3) Sprzedaż mięsa, wędlin oraz innych wyrobów wędliniarskich, dziczyzny w kawalkach i ptactwa oskubanego na targach jest dozwolona tylko w mięsnych halach targowych.

(4) Wyszynk napojów alkoholowych na targowiskach jest wzbroniony.

Rozdział III.

Równouprawnienie uczestników.

§ 4.

Wszyscy uczestnicy targów mają równe prawo zawierania interesów targowych. Zarząd Miejski jednak w okresach zmniejszonej podaży towarów na targ może zarządzić, że w pierwszych pięciu godzinach targowych prawo zakupu artykułów żywnościowych przysługuje wyłącznie konsumentom.

Rozdział IV.

Targowiska.

§ 5.

- (1) Na targowiska wyznacza się następujące place i hale miejskie:
 - 1) plac im. Pułk. Boernera wraz z wylotową ulicą St. Żeromskiego do ulicy 6-go Sierpnia i do ulicy Śródmiejskiej,
 - 2) Wodny Rynek,
 - 3) Karolewski Rynek,
 - 4) plac w osiedlu im. Montwilli-Mireckiego,
 - 5) hale przy ul. Zgierskiej Nr. 6,
 - 6) hale przy Placu Wolności Nr. 12/13,
 - 7) plac przy ul. Żydowskiej Nr. 7,
 - 8) koncesjonowane targowiska na terenie Rzeźni Miejskiej.
- (2) Na targowiskach wyznaczonych wolno, z zastrzeżeniem ust. (5) i ust. (4) § 3 sprzedawać i kupować:
 - a) na wymienionych w punktach 1 do 5, wszystkie towary, objęte § 3 za wyjątkiem cieląt, kóz, owiec i świń;

- b) na wymienionem w punkcie 6 tylko owoce, warzywa i wyroby koszykarskie;
 - c) na wymienionem w punkcie 7 tylko twarde skóry i skóry stare t. zw. „kaptcie“;
 - d) na wymienionem w punkcie 8 cielęta, kozy, owce i świnie.
- (3) Zarząd Miejski w razie potrzeby może urządzać nowe targowiska za uzyskaniem zezwolenia w trybie art. 14 prawa przemysłowego.

Rozdział V.

Dni targowe.

§ 6.

(1) Targi małe odbywają się w Łodzi w każdy wtorek i piątek. Jeżeli w dniu targowym przypada uroczyste święto, targ odbywa się w dniu poprzedzającym.

(2) Za targi małe uważa się także codzienną sprzedaż na targowiskach artykułów żywnościowych, jak: nabiału, jaj, owoców, jarzyn, drobiu, pieczywa i innych towarów, sprzedawanych w znacznie mniejszych ilościach.

Rozdział VI.

Godziny targowe.

§ 7.

(1) Targi małe wolno rozpoczynać:

- a) w czasie od 1 kwietnia do 30 września o godzinie 5-ej,
- b) w czasie od 1 października do 31 marca o godzinie 6-ej.

U w a g a: Wjazd na targi może się odbywać o dwie godziny wcześniej.

(2) Targi małe kończą się:

- a) w czasie od 1 kwietnia do 30 września o godzinie 18-ej,
- b) w czasie od 1 października do 31 marca o godzinie 17-ej,
- c) przypadające na dzień 24 grudnia i soboty przed Wielkanocą i Zielonemi Świątkami o godzinie 12-ej, a na inne soboty o godzinie 16-ej.

Rozdział VII.

Stanowiska targowe.

§ 8.

(1) Na targowiskach Zarząd Miejski wyznaczy stanowiska targowe oraz stanowiska dla postoju wozów.

(2) Stanowiska targowe (oddzielnie dla każdego handlu), są albo stałe, t. j. wyznaczone kwartalnie, półrocznie lub rocznie, albo przygodne, t. j. wyznaczone przed rozpoczęciem każdego targu.

(3) Handlarzom (przekupniom), trudniącym się stale sprzedażą towarów na targowiskach, wyznaczyć należy z reguły stanowiska stałe.

(4) Sprzedawcy przygodni ustawić się powinni w tym porządku, jak na targowiska przybywają.

(5) Żaden sprzedawca nie może zajmować na jednym targowisku więcej, jak jedno stanowisko dla tego samego rodzaju towarów, ani też stanowiska tego dowolnie powiększać lub rozszerzać.

(6) Jeżeli na targowisku sprzedaje się rozmaitego rodzaju towary, wyznaczyć należy dla każdego rodzaju oddzielnie stanowisko.

§ 9.

(1) Wozów, wózków ręcznych i t. p., służących do przewozu towarów, nie wolno pozostawiać na targowiskach dłużej, niż to jest konieczne dla wyładowania przywiezionych towarów; na wyjątki z tego zakazu może pozwolić targowy organ nadzorczy.

(2) Wózki ręczne wolno pozostawiać na targowiskach tylko wtenczas, jeżeli przywiezione niemi towary są tego rodzaju, że wymagają pozostawienia ich przez czas trwania targu na wózkach.

(3) O ileby jednak stanowisko targowe danej osoby zostało wskutek pozostawienia wózka znacznie powiększone, należy wózek z targowiska koniecznie usunąć.

§ 10.

(1) Sprzedawcom zamiejscowym, przywożącym towary na targi wozami, wolno, o ile ruch targowy na to pozwala, zajeżdżać na targowiska wozami i z wozów tych na stanowiskach wyznaczonych towary sprzedawać.

(2) Wozy takie należy ustawić według bliższych wskazówek organu nadzorczego.

(3) Po dokonaniu sprzedaży towarów należy z wozami natychmiast odjechać z targowisk.

§ 11.

(1) Od każdego stanowiska (straganu, stołu, ławki, beczki i t. p.) uiścić należy zgóry opłatę ustanowioną w taryfie opłat przez Magistrat miasta Łodzi, na zasadzie art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1925 roku o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 września 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 884).

(2) Zaległe opłaty targowe ściąga Zarząd Miejski w drodze egzekucji administracyjnej.

(3) Ustanowione opłaty targowe zawiera taryfa, załączona do niniejszego paragrafu.

TARYFA OPLAT TARGOWYCH.

(1) W myśl decyzji Komisarza Rządowego Nr. 249 z dnia 7 października 1935 roku Zarząd Miejski w Łodzi na zasadzie art. 27 ustawy z dnia 11 sierpnia 1925 roku o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych w brzmieniu obwieszczenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 września 1932 roku (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 884) pobiera za korzystanie ze stanowisk targowych w Łodzi następujące opłaty targowe:

I. Za korzystanie ze stanowisk przygodnych.

od metra kwadratowego lub mniej	zł. 0.10
„ beczki dużej śledzi lub dwóch mniejszych	„ 0.20
„ wozu jednokonnego	„ 0.60
„ „ parokonnego	„ 0.80
„ „ frachtowego lub samochodu	„ 1.50

II. Za korzystanie ze stanowisk stałych.

Opłaty najkorzystniejsze, uzyskane w drodze ustnych publicznych przetargów oferentów.

(2) Oplat targowych, objętych ust. I nie pobiera się od producentów rolnych, dostarczających artykuły żywnościowe na targ, lecz tylko w tym przypadku, gdy sprzedaż tych artykułów nie odbywa się w miejskich halach targowych.

(3) Opłaty targowe winny być uiszczane zgóry za pokwitowaniami, opatrzonemi w pieczęć Zarządu Miejskiego w Łodzi: wymienione w ustępie I — należycie upoważnionym poborcom miejskim, zaś wymienione w ustępie II — bezpośrednio w Kasie Miejskiej (Plac Wolności 14) na podstawie doręczonych nakazów płatniczych.

(4) Nieuiszczone we właściwym terminie opłaty targowe ściąga Zarząd Miejski administracyjnie w myśl postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342).

§ 12.

(1) Sprzedawca traci prawo do stałego stanowiska:

a) jeżeli dłużej niż tydzień zalega z opłatą,

b) jeżeli samowolnie odstąpił swe stanowisko innej osobie,

c) jeżeli dłużej niż miesiąc nie używa stanowiska bez podania uzasadnionych powodów.

d) jeżeli pomimo trzykrotnego ukarania dopuszcza się przekroczeń tego regulaminu.

(2) Sprzedawca przygodny traci prawo do stanowiska, jeżeli nie zajął przydzielonego mu miejsca w godzinę po rozpoczęciu targu lub samowolnie je zmienił.

Rozdział VIII.

Postanowienia porządkowe.

§ 13.

(1) Ustawianie straganów, stołów, basenów oraz innych naczyń, tudzież zajmowanie wyznaczonych stanowisk, odbywać się powinno według wskazówek targowych organów nadzorczych, a wyznaczone przejścia i przejazdy mogą być użytkowane wyłącznie dla ruchu pieszo lub kołowego.

(2) Przejścia dla idących pieszo powinny mieć przynajmniej 1 mtr. szerokości, przejazd zaś dla wozów nie może być węższy od 2½ mtr.

§ 14.

Zakazane jest sprzedawanie towarów przez chodzenie po placu targowym, wywoływanie i głośnie zalecanie towarów, jakoteż urządzenie publicznego przetargu lub losowania.

§ 15.

(1) Sprzedawcom wolno zawieszać nad towarem okrycia w celu ochronienia go przed zmoknięciem, zakurzeniem lub szkodliwym działaniem słońca.

(2) Nakrycia takie powinny być wykonane z materiału nieprzemakalnego i umieszczone tak, aby nie hamowały ruchu, ani też w inny sposób publiczności nie przeszkadzały.

§ 16.

(1) Wszyscy sprzedawcy, wykonujący sprzedaż jakichkolwiek towarów na targowiskach w kramach, na straganach, stołach, wózkach i t. p., obowiązani są wywieszać na swych stanowiskach od strony frontowej w miejscu widocznym wpadającym w oczy — tablice z wyraźnym trwałym napisem, zawierającym imię i nazwisko i miejsce zamieszkania sprzedawcy.

(2) Tablica ma być blaszana, kształtu prostokątnego lub owalnego długości 25 cm., szerokości 15 cm., pomalowana na kolor czarny lub niebieski, z literami białymi wielkości co najmniej 5 cm.

(3) Sprzedawcy mleka, masła, jaj, drobiu, dziczyzny oraz innych towarów przynoszonych na targowiska w koszykach, naczyniach i t. p.

obowiązani są umieścić na tych przedmiotach (koszykach, klatkach, naczyniach i t. p.) małą tabliczkę, uwidoczniającą wyraźnie nazwisko i imię oraz miejsce ich zamieszkania.

§ 17.

(1) Sprzedaż towarów na targach odbywać się winna z reguły na miarę, wagę, lub na sztuki, przyczem wolno używać tylko przepisowych miar i wag.

(2) Towary w większych ilościach wolno jednak sprzedawać wprost z naczynia, w jakich na targ je przywieziono, jak koszach, workach, beczkach i t. p.

(3) Normalna miara (waga) ziemniaków, dostarczonych we workach na targi w celach odsprzedaży, powinna wynosić conajmniej 50 kg., miara normalna snopka słomy — 10 kg., miara normalna wiązki siana — 5 kg.

§ 18.

Wszyscy uczestnicy targu tak sprzedający, jak kupujący, obowiązani są na targu przyzwoicie się zachować i ściśle stosować do zarządzeń targowych organów nadzorczych.

§ 19.

Osoby, dotknięte chorobami zaraźliwymi, lub wstręt wzbudzającymi, osoby widocznie pijane, zakłócające swem zachowaniem się spokój publiczny, lub sprzeciwiające się zarządzeniom organów nadzorczych, będą z targu usunięte.

§ 20.

Wszelkie artykuły sprzedawane na targach podlegają kontroli sanitarnej organów nadzorczych.

§ 21.

(1) Nie wolno na targach sprzedawać artykułów zdrowiu szkodliwych, fałszowanych, zepsutych lub nieczystych.

(2) Artykuły takie zakwestjonują organy nadzorcze i odeślą do właściwej władzy państwowej, która po zbadaniu orzeknie, w myśl obowiązujących przepisów, czy towar ma być stronie zwrócony, w inny sposób użytkowany, lub też jako zdrowiu szkodliwy zajęty i zniszczony.

§ 22.

Artykułów do spożycia przeznaczonych, jak: nabiał, pieczywo, owoce, jarzyny, grzyby i t. p. nie wolno składać bezpośrednio na

ziemi, ani też w naczyniach nieczystych, na szmatach brudnych lub pochodzących z odzieży.

§ 23.

Do zawijania środków spożywczych nie wolno używać papieru brudnego, zabarwionego, zadrukowanego lub zapisanego, ani też wogóle materiałów brudnych.

§ 24.

(1) Sprzedaż mleka i jego przetworów na targach może się odbywać jedynie przy zachowaniu odnośnych przepisów rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 9 grudnia 1952 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad mlekiem i jego przetworami (Dz. U. R. P. Nr. 19/1953, poz. 128 oraz Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 378).

(2) Sprzedaż mleka i śmietanki na targach jest dozwolona tylko z naczyń zamkniętych (wózków zaopatrzonych w krany).

(3) Na naczyniach powinien być umieszczony wyraźnie, niedający się zmyć napis, zawierający imię, nazwisko i adres sprzedawcy.

§ 25.

(1) Masło wolno na targach sprzedawać w kawałkach po 500, 250 i 125 gramów.

(2) Do zawijania masła, sera i t. p. należy używać czystego papieru pergaminowego, woskowego lub celuloidowego, pozatem dla sera można używać papieru aluminiowego lub cynfolji, nie zawierającej ołowiu.

(3) Zawijanie masła w szmaty jest wzbronione.

§ 26.

Sprzedaż pieczywa oraz wyrobów cukierniczych na targach dopuszczalna jest jedynie przy zastosowaniu specjalnych urządzeń, zabezpieczających produkty te od wszelkich zanieczyszczeń (gablotki, szafki, wózki oszklone), jak to nakazuje § 30 rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 25 stycznia 1951 roku o dozorze nad wyrobami i obiegiem mąki i wyrobów mącznych (Dz. Ust. Nr. 15, poz. 120).

§ 27.

(1) W myśl rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 22 marca 1928 roku, wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji o zaopatrywaniu zwierząt w świadectwa miejsca pochodzenia i o badaniu zwierząt na stacjach kolejowych i przystaniach wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 408) świnie, owce, kozy i drób, spędzane na targi, winny

być przez ich posiadaczy zaopatrzone w odpowiednie świadectwo miejsca pochodzenia, zawierające dane, wymienione w § 3 tegoż rozporządzenia, a wystawione przez Zarząd miejscowej gminy lub przez Urząd, wyznaczony przez Wojewodę.

(2) Zwierząt, niezaopatrzonych w świadectwa miejsca pochodzenia, odpowiadającym powyższym przepisom, nie wolno dopuszczać na targowiska.

(3) Podczas trwania targu zwierzęta podlegają nadzorowi miejskiego lekarza weterynaryjnego.

§ 28.

(1) Drób żywy wszelkiego rodzaju wolno sprowadzać na targi i wystawiać na sprzedaż tylko w klatkach okratowanych lub w innych przewiewnych skrzyniach.

(2) Klatki (skrzynie) powinny być zbudowane tak, aby ptactwo mogło się w nich pomieścić wygodnie obok siebie.

(3) W każdej klatce (skrzyni i t. p.) musi być wewnątrz przymocowane naczynie do wody, napełnione wodą.

(4) Nie wolno wiązać zwierząt za skrzydła lub nogi, związywać 2 sztuki lub więcej razem, unosić za skrzydła lub nogi.

§ 29.

Świnie wolno dostarczać na targi tylko na wozach, zaś z wozów należy wyladowywać na ziemię.

§ 30.

Wzbronione jest na wszystkich targowiskach zabijanie, skubanie, odzieranie ze skóry i patroszenie zwierząt; zakaz powyższy nie dotyczy zabijania ryb.

§ 31.

Nie wolno sprowadzać na targi i wystawiać na sprzedaż żadnej zwierzyny łownej po upływie 10 dni od rozpoczęcia czasu ochronnego tej zwierzyny, przewidzianego w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 roku o prawie łowieckim (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 954).

Rozdział IX.

Opróżnienie targowisk.

§ 32.

(1) Natychmiast po ukończeniu targu należy rozpocząć rozbiórkę straganów oraz usuwać ich części, jak stoły, ławki, naczynia i t. p.;

w ciągu godziny prace te muszą być ukończone i targowiska zupełnie opróżnione.

(2) Nie wolno pozostawiać na targowiskach kości, liści lub innych większych odpadków, np. papieru, skorup od jaj i t. p.; każdy sprzedawca powinien usunąć takie odpadki równocześnie ze swymi sprzętami, albo wrzucać je do koszu, postawionego na ten cel przez Zarząd Miejski.

Rozdział X.

O nadzorze targowym.

§ 33.

(1) Organem nadzorczym w rozumieniu niniejszego regulaminu są miejskie organa targowe.

(2) Obowiązkiem organów targowych jest czuwać nad ścisłym przestrzeganiem regulaminu targowego i utrzymywać porządek podczas targu, oraz wykonywać kontrolę nad artykułami żywności i nad poborem opłat targowych.

(3) O każdym przekroczeniu tego regulaminu organa targowe są obowiązane donieść władzy targowej.

(4) Ktoby się czuł pokrzywdzony zarządzeniem organów targowych może wnieść zażalenie do władzy targowej.

§ 34.

Władzą targową jest Zarząd Miejski (Wydział Przedsiębiorstw Miejskich), który wykonuje zwierzchni nadzór nad targami i orzeka we wszystkich sprawach targowych.

Rozdział XI.

Postanowienia karne.

§ 35.

Za przekroczenia przepisów regulaminu targowego i rozporządzeń Zarządu Miejskiego, na podstawie tego regulaminu wydanych, o ile przekroczenia nie podpadają pod przepisy kodeksu karnego, prawa o wykroczeniach lub innych ustaw, winni będą karani w drodze administracyjnej przez Zarząd Miejski, jako władzę przemysłową I instancji w myśl ust. (3) art. 126 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 roku o prawie przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 roku (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 350), grzywną do 50 zł. lub karą aresztu do dni 3-ch, jeżeli do nich nie będzie stosowany ustęp pierwszy.

R o z d z i a ł XII.

Postanowienia końcowe.

§ 36.

Przepisy niniejszego regulaminu wchodzą w życie po zatwierdzeniu ich przez przemysłową władzę I instancji z dniem ogłoszenia ich w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 37.

Z chwilą wejścia w życie niniejszych przepisów tracą moc obowiązującą przepisy regulaminu targowego, dotyczącego targów na placach w m. Łodzi, a uchwalonego przez Radę Miejską w dniu 20 stycznia 1921 roku.

STATUT

Nagrody m. Łodzi dla Polskiej Nauki, Literatury Pięknej i Sztuk Plastycznych,

uchwalony przez Radę Miejską w Łodzi w dniu 20 marca 1935 roku.

Art. 1.

Ustanawia się nagrodę m. Łodzi dla polskiej nauki, literatury pięknej i sztuk plastycznych w wysokości zł. 10.000.— (dziesięć tysięcy złotych) rocznie. Nagroda ta jest niepodzielna.

Art. 2.

Nagroda przyznawana będzie naprzemian uczonym, literatom i artystom malarzom lub rzeźbiarzom Polakom pochodzenia chrześcijańskiego w ten sposób, że w najbliższym roku otrzyma ją jeden z wybitnych przedstawicieli polskich sztuk plastycznych (malarz lub rzeźbiarz), w roku następnym — jeden z wybitnych przedstawicieli polskiej literatury pięknej (poeta-liryk, powieściopisarz lub dramaturg), a w roku trzecim — jeden z wybitnych przedstawicieli polskiej nauki (uczony z dziedziny nauk matematyczno-przyrodniczych względnie uczonego z dziedziny nauk humanistycznych). Porządek ten będzie utrzymywany stale w przyszłości.

Art. 3.

Nagrodę przyznaje powoływany corocznie przez Magistrat Komitet, do którego prócz fachowych znawców współczesnej polskiej nauki względnie literatury pięknej względnie sztuk plastycznych (patrz art. 4, 5, 6 i 7) wchodzi stale z urzędu w charakterze przedstawicieli Zarządu Miejskiego w Łodzi: Prezydent miasta, przedstawiciel Rady Miejskiej i naczelnik Wydziału Oświaty i Kultury.

Art. 4.

W roku, w którym w myśl określonego w art. 2 porządku, nagroda przypada przedstawicielowi sztuk plastycznych, w skład Komitetu wchodzi prócz przedstawicieli Zarządu Miejskiego w Łodzi (patrz art. 3), trzech zaproszonych przez Magistrat reprezentantów polskiej krytyki sztuk plastycznych, delegat Akademii Sztuk Pięknych w Kra-

kowie, delegat Państwowej Szkoły Sztuk Pięknych w Warszawie i delegat Instytutu Propagandy Sztuki w Warszawie.

Art. 5.

W roku, w którym — w myśl określonego w art. 2 porządku — nagroda przypada przedstawicielowi literatury pięknej, do Komitetu wchodzi prócz przedstawicieli Zarządu Miejskiego w Łodzi (patrz art. 5), dwóch zaproszonych przez Magistrat reprezentantów polskiej krytyki literackiej, delegat Polskiej Akademji Umiejętności w Krakowie, delegat Uniwersytetu Warszawskiego oraz po jednym delegacie istniejących na terenie Rzeczypospolitej Polskiej zrzeszeń literackich, a mianowicie: Peenklubu, Związku Zawodowego Literatów Polskich, Towarzystwa Dziennikarzy i Literatów Polskich, oraz Związku Polskich Autorów Dramatycznych.

Art. 6.

W roku, w którym — w myśl określonego w art. 2 porządku — nagroda przypada przedstawicielowi nauki, do Komitetu wchodzi prócz przedstawicieli Zarządu Miejskiego w Łodzi (patrz art. 5), pięciu delegatów uniwersytetu w Warszawie, Krakowie, Lwowie, Poznaniu, Wilnie i Lublinie, delegat Politechniki Warszawskiej oraz delegat Kasy im. Mianowskiego w Warszawie.

Art. 7.

W razie odmowy wzięcia udziału w pracach Komitetu przez którekolwiek z członków, delegowanych przez zaproszone instytucje lub stowarzyszenia, Magistrat ma prawo uzupełnić skład Komitetu drogą zaproszenia innego z profesorów lub docentów uniwersytetów polskich, względnie innego z krytyków sztuk plastycznych, czy też literackich.

Art. 8.

Siedzibą Komitetu jest m. Łódź. Komitet rządzi się regulaminem, uchwalonym przez Magistrat. Komitet wydaje swe orzeczenia zwykłą większością głosów obecnych w ciągu miesiąca kwietnia każdego roku i komunikuje je Zarządowi Miejskiemu w Łodzi.

Art. 9.

Ogłoszenie nazwiska laureata nagrody następuje w dzień święta narodowego 3 maja każdego roku, wręczenie zaś dyplomu i nagrody laureatowi odbywa się w ciągu miesiąca maja każdego roku na uroczystym posiedzeniu Rady Miejskiej.

Art. 10.

Kwotę zł. 10.000.— na wypłatę nagrody wstawia się corocznie do budżetu Zarządu Miejskiego w Łodzi, poczynając od roku budżetowego 1932/33.

Art. 11.

Czynności, związane z wykonaniem niniejszego statutu, porucza się Prezydentowi miasta przy współdziałaniu Wydziału III — Oświaty i Kultury Zarządu Miejskiego w Łodzi.

KRONIKA.

I. Z ŻYCIA SAMORZĄDU MIEJSKIEGO W ŁODZI.

Decyzje Komisarza Rządowego m. Łodzi. W marcu 1955 roku Komisarz Rządowy powziął w zastępstwie Magistratu 61 decyzyj.

Dla powzięcia decyzyj zgłosił Wydział Prezydyjalny 5, Wydział Finansowy 5, Oddział Podatkowy 14, Wydział Oświaty i Kultury 6, Wydział Budownictwa 12, Wydział Zdrowotności Publicznej 5, Wydział Gospodarczy 8, Wydział Przedsiębiorstw Miejskich 2, Biuro Ewidencji Ludności 1, Przedsiębiorstwo p. n. „Kanalizacja i Wodociągi“ 5 wniosków.

2 wnioski dotyczą spraw budżetowych, 14 — spraw podatkowych, 1 — statutów, 9 — spraw budowlanych, 5 — opłat wszelkiego rodzaju, 6 — spraw gospodarczych, 10 — spraw finansowych, 5 — spraw gruntowych, 7 — dostaw wszelkiego rodzaju, 5 — subwencji i stypendjów i 5 — spraw różnych.

Z ważnych decyzyj, powziętych przez Komisarza Rządowego, należy wymienić:

1. wydzierżawienie od małż. O. i M. Hoffmanów betoniarni w Augustowie;
2. poczynienie zmian (virement) w budżecie Zarządu Miejskiego w Łodzi na rok administracyjny 1954/55;
3. ustalenie wysokości opłat za leczenie i utrzymanie chorych w szpitalach i sanatorjach miejskich;
4. umorzenie kosztów leczenia ubogich mieszkańców miasta, wypisanych ze szpitali miejskich na ogólną sumę zł. 202.994.74;
5. zaciągnięcie z Funduszu Pracy trzech długoterminowych pożyczek: w kwocie

zł. 115.615.— na budowę urządzeń kanalizacyjnych, w kwocie złotych 884.385.— na budowę wodociągów i w kwocie zł. 150.000.— na budowę drogi Łódź-Łagiewniki;

6. przyjęcie dotacji w wysokości złotych 750.000.—, przyznanej przez Fundusz pracy na regulację rzek;
7. obniżenie opłat za informacje adresowe, udzielane urzędowi skarbowym;
8. ustalenie wysokości opłat za świadczenia miejskich zakładów kąpielowych;
9. przyjęcie 2-ch dotacyj z Funduszu Pracy na zatrudnienie bezrobotnych w wysokości zł. 350.000.—
10. uchwalenie prowizorium budżetowego na czas od dnia 1 kwietnia 1955 roku do czasu zatwierdzenia przez władze nadzorcze budżetu Zarządu Miejskiego w Łodzi na rok administracyjny 1955/56.

Zaznacza się, że sprawy, wymienione w punktach: 2, 5, 6 i 9 wymagają zatwierdzenia przez Radę Miejską.

Posiedzenia Miejskiej Komisji do udzielania opinii o ulgach podatkowych. W dniach 4 i 25 marca r. b. w Oddziale Podatkowym Zarządu Miejskiego w Łodzi odbyły się posiedzenia Komisji do udzielania opinii o ulgach podatkowych.

Na posiedzeniu w dniu 4 marca r. b. Komisja rozpatrzyła ogółem 1145 spraw, z których na umorzenie zaopiniowała: 46 spraw podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na zł. 4.553.91, 384

· spraw miejskiego podatku od lokali za lata 1924—26 na zł. 11.062.52, 555 spraw zasadniczego podatku wojskowego na zł. 5.587.50, 512 spraw podatku od towarów przywożonych drogami żelaznymi na zł. 5.579.90, 1 sprawę podatku od sztydów i reklam na zł. 3.62, 1 sprawę podatku od oświetlenia elektrycznego na zł. 15.50, i 1 sprawę podatku od posiadania przedmiotów zbytku na zł. 125.—, 59 spraw opłaty za korzystanie z ulic miejskich na zł. 2.199.25.

W dniu 25 marca r. b. Komisja rozpatrzyła 846 spraw, z których zakwalifikowała na umorzenie: 590 płatnikom podatku miejskiego od lokali zł. 22.408.07, 151 płatnikom podatku od towarów przywożonych drogami żelaznymi zł. 1.825.90, 25 płatnikom podatku wojskowego (zasadniczego) zł. 420.—, 77 płatnikom opłaty za korzystanie z ulic miejskich zł. 3.195.75, 1 płatnikowi opłaty od umów o przeniesienie własności zł. 120.—, 1 płatnikowi podatku od posiadania przedmiotów zbytku zł. 150.—, i 1 płatnikowi podatku od sztydów i reklam zł. 3.—.

Posiedzenie Komisji specjalnej do spraw budowlanych. W dniu 18 marca r. b. w sali posiedzeń Zarządu Miejskiego w Łodzi pod przewodnictwem Komisarza Rządowego m. Łodzi — p. inż. W. Wojewódzkiego odbyło się pierwsze posiedzenie Komisji Specjalnej do spraw budowlanych, działającej na prawach Rady Miejskiej, a powołanej do życia uchwałą Rady Miejskiej z dn. 21 lutego 1955 roku.

W posiedzeniu wzięli udział członkowie Komisji pp. Baranowski Eugenjusz, Kapczyński Wacław, mec. Kowalski Kazimierz, Kożuchowski Wincenty, Trawkowski Józef, inż. Zerbe Emil oraz urzędnicy miejscy pp. Barczewski Jan, inż. Rybołowicz Jan, inż. Kwapiszewski Władysław i inż. Goldberg Henryk.

Na posiedzeniu tem Komisja zawiesiła 27 wniosków budowlanych, sprzecznych z zamierzeniami regulacyjnymi miasta.

Miejski Komitet W. F. i P. W. w nowym składzie. Wojewoda Łódzki p. Aleksander Hauke-Nowak, przewodniczący Wojewódzkiego Komitetu W. F. i P. W. — na wniosek przewodniczącego Miejskiego Komitetu W. F. i P. W. — p. inż. Wacława Wojewódzkiego, Komisarza Rządowego m. Łodzi, mianował na okres czasu od dnia 1 kwietnia 1955 roku do dnia 31 marca 1957 roku niżej wymienionych, jako członków Miejskiego Komitetu W. F. i P. W. Bromirskiego Rajmunda, Dobrowolskiego Stanisława, Egierskiego Mieczysława, Folta Zygmunta, dr. Frydmana Leona, Gorczykowskiego Pawła, dr. Grabowskiego Albina, Jeleniowskiego Henryka, inż. Kielbasińską Irenę, Konopkę Heljodora, Kopeczyńskiego Stefana, Kostowskiego Symforjana, Koziełskiego Władysława, Krachulca Zygmunta, inż. Kunstmana Jana, Malinowskiego Seweryna, Snawackiego Stefana i Taflńskiego Stanisława.

Należy zaznaczyć, że każdorazowy prełożony gminy jest z urzędu przewodniczącym Komitetu.

Ukonstytuowanie się nowych władz Oddziału IV Ligi Morskiej i Kolonjalnej. W dniu 25 lutego r. b. odbyło się Walne Zgromadzenie członków Oddziału IV Ligi Morskiej i Kolonjalnej przy Zarządzie Miejskim w Łodzi.

Na posiedzeniu tem Zarząd wspomnianego Koła ukonstytuował się następująco: Prezes—Mieczysław Kalinowski, dyrektor Zarządu Miejskiego w Łodzi, wiceprezesi — naczelnik Hilarjusz Illinicz i Stefan Pawlak, sekretarz — Adam Trepczyński, skarbnik — Kazimierz Bivan, zastępca sekretarza — Witold Dukwicz, zastępca skarbnika — Alfons Szczygielski.

Oddział dla gruźlików w Radogoszczu. Na skutek decyzji Komisarza Rządowego m. Łodzi — p. inż. Wacława Wojewódzkiego z dniem 1 kwietnia r. b. uruchomiony został przez Wydział Zdrowotności Publicznej Zarządu Miejskiego

w Łodzi Oddział dla gruźlików—mężczyzn w Radogoszczu.

Uruchomienie tego Oddziału, który liczy 40 łóżek, częściowo przyczyni się do izolacji chorych gruźlików, niebezpiecznych dla zdrowia otoczenia.

Życzenia imienninowe Zarządu Miejskiego dla Pana Marszałka Józefa Piłsudskiego. Z okazji imiennin Pana Marszałka Józefa Piłsudskiego Komisarz Rządowy m. Łodzi — p. inż. Wacław Wojewódzki w imieniu Zarządu Miejskiego wysłał depeszę treści następującej:

„Marszałek Józef Piłsudski
Belweder

Warszawa.

Wielkiemu Budowniczem Odrodzonej Polski, Honorowemu Obywatelowi m. Łodzi w dniu Imiennin wyrazy czci i hołdu oraz życzenia długiego jeszcze przewodnictwa Polsce w jej drodze do mocarstwowego rozwoju i potęgi składa

w imieniu Zarządu Miejskiego
w Łodzi

inż. Wacław Wojewódzki
Komisarz Rządowy“.

II. RÓŻNE.

Ludność Łodzi. Podług obliczeń Wydziału Statystycznego Zarządu Miejskiego w Łodzi, opartych na danych meldunkowych, ludność Łodzi na dzień 1 stycznia 1935 roku wynosiła 635.641 osób. W stosunku do 2-go powszechnego spisu ludności z dnia 9 grudnia 1931 roku, który wykazał 605,467 mieszkańców, oznacza to zwiększenie się ludności Łodzi o 28.174 osób.

Dokładnych danych, dotyczących struktury wyznaniowej ludności m. Łodzi — nie ma, bowiem materiały spisowe, zawierające źródło tych wiadomości,

znajdują się w Głównym Urzędzie Statystycznym w Warszawie i jeszcze nie przyszła kolej na opracowanie materiałów łódzkich. Można więc operować jedynie danymi przybliżonymi, z których wynika, że w chwili obecnej Łódź liczy około 350.000 rz.-katolików, ok. 50.000 ewangelików, ok. 225.000 osób wyznania mojżeszowego. Podział procentowy ludności Łodzi podług wyznań przedstawiałby się w świetle powyższych danych, jak następuje: rz.-katolicy — 55,70%, ewangelicy — 80/0, żydzi — 35,80/0.

SPRAWOZDANIE FINANSOWE ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŁODZI

za czas od 1 kwietnia 1934 r. do 31 marca 1935 r.

NAZWA RACHUNKU	Bilans otwarcia na dzień 1. IV. 1934 r.		Obroty od początku roku do marca 1935 r.		Obroty w miesiącu marcu 1935 r.		Ogólne obroty od początku roku do końca marca 1935 r.	
	Winien zł.	Ma zł.	Winien zł.	Ma zł.	Winien zł.	Ma zł.	Winien zł.	Ma zł.
Kasa	—	—	16,961,315.85	16,915,567.59	1,449,690.52	1,495,438.78	18,411,006.37	18,411,006.37
Wydatki budżetowe	—	—	22,991,183.06	1,010,236.05	2,675,097.98	630,309.74	25,666,281.04	1,640,545.79
Dochody budżetowe	—	—	123,958.33	22,874,679.05	6,351.60	2,108,990.49	130,309.93	24,983,669.54
Zakłady Miejskie	—	—	2,005,838.94	797,588.07	249,385.46	470,588.78	2,255,224.40	1,268,176.85
Instytucje kredytowe	—	—	18,355,965.46	18,339,173.15	1,445,532.47	1,462,324.78	19,801,497.93	19,801,497.93
Zobowiązania z tyt. wyk. budżetu	—	—	13,203,507.96	21,662,242.52	1,889,131.67	1,504,729.31	15,092,639.63	23,166,971.83
Sumy przechodnie	—	—	21,166,884.17	22,206,905.54	9,484,490.68	1,819,430.52	30,651,374.85	24,026,336.06
Weksle obce	—	—	630,940.33	630,940.33	37,000.—	37,000.—	667,940.33	667,940.33
Zaliczki	—	—	5,131,438.47	4,265,113.—	178,231.84	233,395.63	5,309,670.31	4,498,508.63
Dłużnicy i wierzyciele	—	—	3,169,787.44	3,112,142.68	73,869.03	201,493.57	3,243,656.47	3,313,636.25
Akcepty	—	—	1,295,327.47	1,468,322.47	162,995.—	—	1,458,322.47	1,468,322.47
Depozyty walorowe obce	—	—	1,429,791.04	83,919.78	13,569.—	—	1,443,360.04	83,919.78
Deponenci	—	—	83,919.78	1,429,791.04	—	13,569.—	83,919.78	1,443,360.04
Pożyczki krótkoterminowe	—	—	251,625.—	901,625.—	—	—	251,625.—	901,625.—
Przedsiębiorstwa komunalne	—	—	2,386,190.15	1,199,112.88	134,391.33	203,127.82	2,520,581.48	1,402,240.70
Różne rachunki	—	—	11,601,152.23	3,891,466.53	90,347.54	7,709,685.70	11,691,499.77	11,601,152.23
	—	—	120,788,825.68	120,788,825.68	17,890,084.12	17,890,084.12	138,678,909.80	138,678,909.80

NEKROLOG

Dnia 17-go marca 1935 roku zmarł, przeżywszy lat 25

ś. † p.

HENRYK BRACIK

pracownik Biura Ewidencji Ludności

Cześć Jego pamięci!

ZARZĄD MIEJSKI W ŁODZI.

**RUCH SŁUŻBOWY PRACOWNIKÓW
ETATOWYCH**

ZA MIESIĄC MARZEC 1935 ROKU

A. ZWOLNIENIA:

urzędnicy:

1. Obląg Stanisław, kancelista Wydziału Zdrowotności Publicznej z dniem 12. III. 1935 r.

niżsi funkcjonariusze:

2. Kobylińska Julja, woźna szkoły powszechnej z dniem 1. III. 1935 r.
3. Czechlewska Karolina, woźna szkoły powszechnej z dniem 16. III. 1935 r.

B. PRZENIESIENIA.

urzędnicy:

1. Wrocławski Józef, kancelista Biura Ewidencji Ludności przeniesiony z dniem 1. III. 1935 na stanowisko kontrolera do Wydziału Opieki Społecznej z dotychczasowym uposażeniem.

2. Panieński Antoni, sekretarz Miejskiej Czytelni Pism i Wypożyczalni Książek dla dorosłych przeniesiony z dniem 16. III. 1935 r. na równorzędne stanowisko do Biura Ewidencji Ludności z dotychczasowym uposażeniem.

3. Kotowiczówna Jadwiga, sekretarz Biura Ewidencji Ludności przeniesiony z dn. 16. III. 1935 r. na równorzędne stanowisko do I Miejskiej Wypożyczalni Książek z dotychczasowym uposażeniem.

niżsi funkcjonariusze:

4. Hartig Helena, sprzątaczką Biura Wojskowego przeniesiona z dniem 1. III. 1935 r. na równorzędne stanowisko do Wydziału Zdrowotności Publicznej z dotychczasowym uposażeniem.

5. **Nowicki Wojciech**, zmiatacz Brygady Oczyszczania Placów Miejskich przeniesiony z dniem 1. III. 1935 r. na stanowisko dozorecy I Okręgu Plantacyjnego z dotychczasowym uposażeniem.

6. **Urbaniak Feliks**, dozorca parkowy II Okręgu Plantacyjnego przeniesiony z dniem 25. III. 1935 r. na stanowisko woźnego szkoły powszechnej z dotychczasowym uposażeniem.

C. PRZENIESIENIA W STAN SPOCZYNKU:

urzędnicy:

1. **Korngold Michał**, nauczyciel Seminarjum Nauczycielskiego z dn. 1. III. 1935 r.

nizsi funkcjonariusze:

2. **Królewiecka Michalina**, sprzątaczką Wydziału Zdrowotności Publicznej z dn. 1. III. 1935 r.
3. **Jałocha Józef**, zmiatacz Brygady Oczyszczania Placów Miejskich z dniem 1. III. 1935 r.
4. **Krakowiak Stanisław**, woźny szkoły powszechnej z dniem 16. III. 1935 r.
5. **Wiśniewski Adam**, woźny Biura Ewidencji Ludności z dn. 16. III. 1935 r.
6. **Bukowska Marja**, dozorczeni oddziałowa Szpitala w Radogoszczu z dniem 16. III. 1935 r.
7. **Romański Józef**, woźny szkoły powszechnej z dniem 16. III. 1935 r.
8. **Wernerowa Natalja**, posługaczka Domu dla chronicznie chorych z dniem 1. II. 1935 r.
9. **Rothowa Marja**, sprzątaczką Wydziału Gospodarczego z dn. 1. II. 1935 r.

ZMARLI:

- Lewandowski Walenty**, woźny szkoły powszechnej z dn. 5. III. 1935 r.
-

OKÓLNIK NR. 8.

DO

WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW I BIUR
ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŁODZIODPISY ZWIĄZKOM ZAWODOWYM PRACOW-
NIKÓW MIEJSKICH W ŁODZI

PRZEDMIOT:

WYKORZYSTYWANIE PRZEZ PRA-
COWNIKÓW MIEJSKICH SWEGO STA-
NOWISKA SŁUŻBOWEGO

W ostatnim czasie stwierdzono, iż poszczególni pracownicy Zarządu Miejskiego, wykorzystując swe stanowiska służbowe, powodowali przyjmowanie do miejskich robót sezonowych zaprzęgów z końmi własnych, bądź stanowiących własność ich krewnych, bądź też takichże, lecz zapisanych fikcyjnie na nazwiska osób przedstawionych.

W związku z tem podaje się do wiadomości ogółu pracowników miejskich, że tego rodzaju czyny kolidują wyraźnie z postanowieniem art. 20 pragmatyki służbowej dla pracowników Zarządu Miejskiego w Łodzi, w myśl którego pracownikowi miejskiemu nie wolno starać się przez wyzyskiwanie swego stanowiska urzędowego o przysporzenie sobie lub rodzinie jakichkolwiek korzyści.

Winnych nieprzestrzegania postanowienia cytowanego wyżej art. 20 pragmatyki pociągać będą do surowej odpowiedzialności służbowej.

Okólnik niniejszy należy podać do wiadomości wszystkich pracowników Zarządu Miejskiego.

Łódź, dnia 12 marca 1935 roku.

Komisarz Rządowy m. Łodzi
(—) W. Wojewódzki
(inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OKÓLNIK NR. 9.

DO

WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW I BIUR
ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŁODZI

PRZEDMIOT:

- A. ZAROBKI NIEPODJĘTE,
- B. RACHUNKI I ROZRACHUNKI ZA ROK BUDŻETOWY 1934/35,
- C. ASYGNOWANIE WYDATKÓW I SUM POZABUDŻETOWYCH,
- D. ZNACZKI WARTOŚCIOWE.

Na wniosek Wydziału Finansowego Nr. II. A. 524/35 z dnia 28 lutego 1935 roku zarządzam co następuje:

A. W sprawie zarobków niepodjętych:

1. Niepodjęte w okresie 7-dniowym zarobki, asygnowane według list płacy, winny być wpłacone do Głównej Kasy Miejskiej za kwitem kasowym i zadeklarowane przez wpłacającego, jako „Zarobki niepodjęte“ na rzecz tego Wydziału, który wystawił daną listę płacy. (Np. niepodjętą pensję przez pracownika Wydziału Oświaty i Kultury z listy płacy, wystawionej przez Wydział Przewodny, należy deklarować, jako „Zarobek niepodjęty Wydziału Przewodny“.)

nego"; niepodjęty zarobek przez robotnika sezonowego z listy płacy, wystawionej przez Oddział Drogowy, należy deklarować, jako „Zarobek niepodjęty Wydziału Budownictwa“).

2. Kwit Głównej Kasy Miejskiej na wpłacone zarobki niepodjęte należy dołączyć przy składaniu list płacy w Wydziale Finansowym do tej listy, z której zarobek nie został podjęty. W związku z tem zarobki niepodjęte należy deklarować osobno dla każdej listy, aby tym sposobem dla każdej listy płacy otrzymać osobny kwit. Dołączenie kwitów do list płacy zarządza się w tym celu, aby przy następnej kontroli tych list w Wydziale Finansowym został usprawiedliwiony brak pokwitowania o pobraniu zarobku przez pracownika.
3. Odbitka kwitu Głównej Kasy Miejskiej będzie przekazywana temu Wydziałowi, który daną listę płacy wystawił. Na podstawie odbitek kwitów Wydział wystawiający listy płacy będzie prowadził ewidencję imienną niepodjętych zarobków.
4. W wypadku, gdy złożona w Głównej Kasie Miejskiej suma z tytułu niepodjętego zarobku istotnie nie podlega wypłacie — Wydział, który uprzednio zarobek ten asygnował, powinien przesłać do Wydziału Finansowego zarządzenie przeniesienia tej wpłaty na sumy budżetowe.
5. Niepodjęte we właściwym czasie zarobki mogą być wypłacone zainteresowanemu pracownikowi przez Główną Kasę Miejską po wylegitymowaniu go co do tożsamości i tylko na zasadzie pisemnego zaświadczenia Wydziału asygnującego, że przeszkód do wypłacenia tej sumy niema. Zaświadczenie takie wydawane pracownikom przez Wydziały, asygnujące pobory, winno posiadać następującą formę (przykładowo): „Wydział Prezydjalny — Oddział Personalny — stwierdza, że niepodjęta należność z listy płacy przez p. S. Wolskiego, pracownika Wydziału Oświaty i Kultury w sumie zł. 198.— może być wypłacona. Należność ta została wpłacona do Głównej Kasy Miejskiej według kwitu Nr. B. 5405. Podpis“.

B. W sprawie ostatecznego terminu nadsyłania zarządzeń rachunkowych z kredytów r. 1954/55.

Aby umożliwić Wydziałowi Finansowemu ściśle wykonanie postanowień §§ 38 i 39 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych o kasowości i rachunkowości związków komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 11 z roku 1955 poz. 72) oraz § 47 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych (Dz. Ust. R. P. Nr. 11 z roku 1955 poz. 71), należy przyjąć następujące zasady:

1. Zarządzenia rachunkowe z kredytów roku budżetowego 1954/55 winny być złożone w Wydziale Finansowym do dnia 30 marca 1955 roku. Należy przeto dążyć do tego, aby zamówienia lub zakupy w ostatnich dniach marca nie były już czynione. Również do tej daty winny być złożone rozrachunki, dotyczące usług przedsiębiorstw komunalnych na rzecz agend administracyjnych Zarządu Miejskiego.
2. Składanie zarządzeń rachunkowych i rozrachunków po dniu 30 marca 1955 r. będzie usprawiedliwione w tych wypadkach, jeżeli dotyczą one usług lub dostaw, dokonywanych stale, codziennie do 31 marca 1955 roku włącznie. Zaliczyć tu należy: koszty leczenia w szpitalach obcych, koszty utrzymania pensjonariuszy w zakładach obcych; codzienne dostawy artykułów spożyw-

czych do instytucyj miejskich; usługi przedsiębiorstw komunalnych (np. Taboru), dokonane w ostatnich dniach marca.

3. Zarządzenia rachunkowe, dotyczące kredytów roku budżetowego 1954/55, winny być przesyłane do Zarządu Finansowego według specyfikacyj, numerowanych w dalszym ciągu dla roku 1954/55, chociażby zarządzenia te przesyłane były (w myśl punktu 2) po dacie 1 kwietnia 1955 roku. Specyfikacje, według których będą przesyłane zarządzenia, dotyczące już kredytów roku bieżącego 1955/56, powinny być odrębnie numerowane dla roku budżetowego 1955/56, poczynając od Nr. 1.

C. W sprawie asygnowania wydatków budżetowych z sum pozabudżetowych.

1. Poczynając od dnia 1 kwietnia 1955 roku z „rachunku wydatków budżetowych” (t. j. z kredytów budżetowych) mogą być asygnowane wyłącznie wydatki już udokumentowane rachunkami dostawców, fakturami lub innemi wystawionemi przez dostawców dowodami, stwierdzającemi, że dostawa lub czynność została dokonana jeszcze przed zapłatą.
2. Wypłaty czynione zgóry i pokrywające całkowicie przyszłe dostawy; wypłacane dostawcom awanse (raty, zaliczki) z tem, że rachunek zostanie złożony po opłaceniu ostatniej raty; powierzone instytucjom lub wydziałom jednorazowo sumy, z których wyrachowanie może nastąpić dopiero po uskutecznionych wydatkach — słowem — wszelkie wydatki preliminowane w budżecie, w związku z któremi przewiduje się, iż dowody rachunkowe (rachunki, faktury, frachty, sprawozdania i t. p.) zostaną złożone dopiero po wypłacie sum należnych dostawcom — mogą być asygnowane wyłącznie z sum pozabudżetowych z „rachunku Zaliczek do wyrachowania”.
3. Wypłaty z „rachunku Zaliczek do wyrachowania” mogą być uskuteczniiane wyłącznie na zasadzie decyzji Komisarza Rządowego. W wypadku, gdyby decyzja nie mogła być skierowana do Wydziału Finansowego w oryginale, wówczas odpis decyzji winien być poświadczony przez osobę, uprawnioną do podpisywania zarządzeń rachunkowych (przez naczelników wydziałów lub ich zastępców).
4. Po skompletowaniu dowodów rachunkowych, usprawiedliwiających wydatek z „rachunku Zaliczek do wyrachowania”, sumy te podlegają przeksięgowaniu na właściwe pozycje budżetowe. Zarządzenia przeksięgowania wystawia Wydział, który zadysponował wypłatą zaliczki.
5. Przy „rachunku Zaliczek” — prowadzony będzie „podrachunek Zaliczek budżetowych”. Z „podrachunku Zaliczek budżetowych” można asygnować wydatki; które mają wprawdzie pokrycie dowodowe (rachunki dostawców, frachty i t. p.), lecz które nie mogą być pokryte z kredytów budżetowych, a to z następujących względów:
 - a) bądź dlatego, że nie zostały jeszcze uruchomione odpowiednio kredyty na ten cel,
 - b) bądź, że kredyty na ten cel wogóle nie były przewidziane w budżecie; a kredyty dodatkowe nie zostały jeszcze zatwierdzone,
 - c) bądź, że wydatek dotyczy całego szeregu kredytów budżetowych, a w chwili wypłacania sumy nie został jeszcze ustalony rozdział sumy na poszczególne pozycje budżetowe (np. często wydatki na oczyszczanie posesyj miejskich lub na zakup odzieży nie mogą być podzielone do końca roku budżetowego, jakkolwiek wypłata z tego tytułu odbywa się przez cały rok).

Wydatki, wymienione w punkcie **a** i **b**, mogą być asygnowane wyłącznie na zasadzie decyzji Komisarza Rządowego. Wydatki, wymienione w punkcie **c**, jako przewidziane już w zatwierdzonym budżecie, a figurujące na „rachunkach Zaliczek” tylko przejściowo-dodatkowej aprobaty Komisarza Rządowego nie wymagają. Wydział, dysponujący takimi wydatkami, powinien jednak porozumieć się z Wydziałem Finansowym w sprawie otworzenia odpowiedniego konta w „rachunku Zaliczek” na księgowanie podobnych operacji.

6. Jeżeli w wypadkach, cytowanych w punkcie 5 **a** i **b**, przewiduje się szereg wydatków na jeden i ten sam cel (np. przy większych inwestycjach lub robotach budowlanych) wówczas Wydziały powinny otrzymać ramową decyzję Komisarza Rządowego, uprawniającą je do wydania na ten cel sumy zgórá określonej. Poszczególne zaś wypłaty, wchodzące w zakres wydatku ramowo już zaakceptowanego, osobnej decyzji nie wymagają. Dla wymienionych tu wydatków może być prowadzone osobne konto na „rachunku Zaliczek” (np. Zaliczki Budowa drogi Łódź — Łagiewniki” „Zaliczki — kanalizacja”).

D. Rozrachunek z tytułu wydanych znaków wartościowych.

1. Wydziały, operujące znakami wartościowymi, rozrachują je z Główną Kasą Miejską w dniu 30 marca 1955 roku. Za znaki wartościowe uważać należy znaki i druki, wydawane interesantom według zgóry ustalonej ceny, a więc:
 - a) znaki opłaty kancelaryjnej,
 - b) znaki rejestracyjne (rowerowe, wozowe, dla dorożek i t. p.),
 - c) druki wydawane według ceny zgóry ustalonej, jak: cenniki, regulaminy, deklaracje i t. p.,
 - d) kwitarjusz z określoną wartością kwitów (np. kwity targowiskowe, kwity za noclegi w Domach noclegowych).
2. Rozrachunek przeprowadzony będzie w ten sposób, że dnia 30 marca 1955 roku po godzinie 15 złożą Wydziały do Głównej Kasy Miejskiej zapasy niesprzedanych znaków wartościowych, wpłacając jednocześnie resztę należności za sprzedane do końca roku budżetowego znaki.
3. Dnia 1 kwietnia 1955 roku zrana podejmą Wydziały w Głównej Kasie Miejskiej potrzebne im znaki wartościowe. Odpowiednie zapotrzebowanie nadeślą Wydziały przed dniem 30 marca 1955 roku, aby Wydział Finansowy miał możliwość wcześniejszego przygotowania żądanych znaków do ekspedycji. Pozwoli to na rozdanie znaków w dniu 1 kwietnia 1955 roku bez większej straty czasu.
4. W wypadku, gdyby znaki wartościowe miały być w użyciu w czasie od 30 marca do 1 kwietnia 1955 roku (np. kwitarjusz za noclegi w domu noclegowym), wówczas wydziały podejmą je bezpośrednio po dokonanych rozrachunku w dniu 30 marca 1955 roku. Wpływy według tych znaków będą zaliczone już na rzecz dochodów budżetowych roku administracyjnego 1955/56.

Wszelkich bliższych wyjaśnień udzieli na żądanie Oddział Rachuby Wydziału Finansowego.

Łódź, dnia 11 marca 1955 roku.

Komisarz Rządowy m. Łodzi

(—) W. Wojewódzki

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OKÓLNIK NR. 10.

DO

WSZYSTKICH WYDZIAŁÓW, URZĘDÓW i BIUR
ZARZĄDU MIEJSKIEGO W ŁODZI

PRZEDMIOT:

PROWIZORJUM BUDŻETOWE NA
PIERWSZE MIESIĄCE ROKU ADMI-
NISTRACYJNEGO 1935/36

Wobec tego, że przyjęty przeze mnie preliminarz budżetowy Zarządu Miejskiego w Łodzi na rok administracyjny 1935/36 nie został dotychczas uchwalony przez Radę Miejską i wobec tego nie będzie zatwierdzony przez Wojewódzkie Władze Nadzorcze w terminie do dnia 31 marca 1935 roku, Zarząd Miejski w Łodzi gospodarować będzie, poczynając od dnia 1 kwietnia 1935 roku na podstawie prowizorium budżetowego, ustalonego decyzją moją Nr. 1518 z dnia 29 marca 1935 roku, podjętą zgodnie z przepisami, zawartymi w Rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 roku o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 51/24, poz. 522) oraz w Rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 grudnia 1932 roku, wydanym w porozumieniu z Ministrem Skarbu o sporządzaniu i ustalaniu budżetów związków komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 11/33, poz. 71).

Zaznaczam, że poszczególne wydatki, objęte prowizorium budżetowym, nie mogą przekraczać miesięcznie 1/12 części odnośnych wydatków zwyczajnych budżetu Zarządu Miejskiego w Łodzi (administracyjnego, zakładów opiekuńczych, szpitali i przedsiębiorstw komunalnych) na rok administracyjny 1934/35 z uwzględnieniem zmian, poczynionych uchwałą Rady Miejskiej Nr. 50 z dnia 26 marca 1935 roku (patrz załącznik), przyczem:

- a) nie mogą być brane w rachubę pozycje rozchodowe, na które nie zostały przewidziane kredyty w preliminarzu budżetowym na rok administracyjny 1935/36 oraz nowowprowadzone do tegoż preliminarza pozycje;
- b) pozycje rozchodowe, które w preliminarzu budżetowym na rok administracyjny 1935/36 przewidują kredyty zmniejszone, mogą być wykorzystane jedynie w wysokości 1/12 nowego zmniejszonego kredytu;
- c) należy wstrzymać się w okresie trwania prowizorium budżetowego z wydatkami, które nie są niezbędnie potrzebne do prowadzenia normalnej gospodarki miejskiej.

Łódź, dnia 29 marca 1935 roku.

Komisarz Rządowy m. Łodzi
(—) W. Wojewódzki
(inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OBWIESZCZENIE.

Na zasadzie § 7 Rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1928 roku, wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o obwodach urzędowego badania i postępowaniu w związku z badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 3/1929 r., poz. 31), podaje niniejszem do publicznej wiadomości, że z mocy art. 21 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 roku o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 60/1933 r., poz. 454), §§ 1 i 2 powołanego wyżej Rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1928 roku, oraz art. art. 48 i 72 Ustawy z dnia 25 marca 1933 roku o częściowej zmianie ustroju samorządu terytorjalnego (Dz. U. R. P. Nr. 35 1933, poz. 294) uchylony zostaje podział obszaru Gminy m. Łódź na dwa obwody urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa i ustanowione zostaje od dnia 5 kwietnia 1935 roku jeden obwód urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa na cały obszar Gminy m. Łódź.

Urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa, poczynając od dnia 5 kwietnia 1935 roku będzie dokonywane wyłącznie przez organa urzędowego badania w ich siedzibie, mieszczącej się w Łodzi przy ul. Inżynierskiej Nr. 1 w gmachu Rzeźni Miejskiej.

Łódź, dnia 25 marca 1935 roku.

Komisarz Rządowy m. Łodzi

(—) *W. Wojewódzki*

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OBWIESZCZENIE.

Zarząd Miejski podaje do publicznej wiadomości, że zgodnie z pismami Warszawskiego Towarzystwa Budowy i Eksploatacji Rzeźni Miejskich z dnia 18 marca 1935 roku i 25 marca 1935 roku z dniem 5 kwietnia 1935 roku Rzeźnia Miejska pobierać będzie następujące opłaty taryfowe:

Od uboju 1 szt. żerlaka do 100 kg.	—	zł.	4.05
Od uboju 1 szt. bydła rogatego wyżej 100 kg. do 150 kg.	—	„	6.50
Od uboju 1 szt. bydła rogatego wyżej 150 kg. do 250 kg.	—	„	8.00
Od uboju 1 szt. bydła rogatego wyżej 250 kg. do 325 kg.	—	„	9.80
Od uboju 1 szt. bydła rogatego wyżej 325 kg.	—	„	11.80
Od uboju 1 szt. cielęcia do 15 kg.	—	„	1.85
Od uboju 1 szt. cielęcia wyżej 15 kg.	—	„	2.40
Od uboju 1 szt. barana do 10 kg.	—	„	1.20
Od uboju 1 szt. barana wyżej 10 kg.	—	„	2.00
Od uboju 1 szt. kozy do 15 kg.	—	„	1.20
Od uboju 1 szt. kozy wyżej 15 kg.	—	„	1.65
Od uboju 1 szt. żrebaka do 100 kg.	—	„	4.80
Od uboju 1 szt. konia wyżej 100 kg. do 250 kg.	—	„	9.90
Od uboju 1 szt. konia wyżej 250 kg.	—	„	11.00
Od uboju 1 szt. prosięcia do 50 kg.	—	„	1.60
Od uboju 1 szt. świni wyżej 50 kg. do 80 kg.	—	„	6.50
Od uboju 1 szt. świni wyżej 80 kg.	—	„	7.50

Za korzystanie z obory w ciągu jednego dnia od sztuki:			
	bydła	—	zł. 0.50
	cielęcica i barana	—	„ 0.15
	świni	—	„ 0.25
Za korzystanie z targowiska:			
	bydła i koni	—	„ 1.00
	cielęta, barany i kozy	—	„ 0.50
	świnie	—	„ 0.50
Za obejrzenie mięsa przywozowego za 1 kg.		—	„ 0.07
Za wagę mięsa przywozowego za 10 kg.		—	„ 0.04
Za przechowanie mięsa za 1 kg.		—	„ 0.05
Za ważenie mięsa za 10 kg.		—	„ 0.04

Łódź, dnia 26 marca 1955 roku.

Komisarz Rządowy m. Łodzi

(—) W. Wojewódzki

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OBWIESZCZENIE.

Zarząd Miejski w Łodzi niniejszem podaje do publicznej wiadomości, że uchwalony przez Radę Miejską m. Łodzi w dniu 20 marca 1955 roku statut o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, zatwierdzony został reskryptem Urzędu Wojewódzkiego Łódzkiego z dnia 30 marca 1951 roku L. S. F. I. 4/3/55, zgodnie z uchwałą Wydziału Wojewódzkiego z dnia 29 marca 1955 roku, w brzmieniu następującem:

S T A T U T

o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1925 roku o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106 z 1932 r., poz. 884) wydaje się następujący statut o poborze na rzecz Gminy m. Łodzi podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

§ 1.

Podatkowi podlegają wszystkie urządzone na terenie m. Łodzi o charakterze publicznym zabawy, przedstawienia teatralne, kinematograficzne, widowiska, odczyty, produkcje słowne i muzyczne oraz wszelkie inne przedsięwzięcia, służące celom rozrywkowym lub pokazowym.

§ 2.

1. Podatek pobiera się w formie dodatku procentowego do zasadniczej ceny wykupionego biletu wstępu (podatek biletowy); w przy-

padkach zaś, gdy uczestnictwo w publicznych zabawach, rozrywkach lub widowiskach nie jest uzależnione od wykupienia biletów wstępu — w formie podatku ryczałtowego.

2. Podatek ryczałtowy pobiera się również obok podatku biletowego, o ile poza zasadniczą opłatą za wejście pobierane są jakiegokolwiek dodatkowe opłaty za korzystanie z poszczególnych imprez bez wydawania biletów.

§ 3.

1. Wolne od podatku są:

- a) amatorskie zawody sportowe, prócz zawodów konnych,
- b) odczyty, pokazy rzeczowe, świetlne i t. p., o charakterze propagandy państwowej, społecznej, naukowym lub oświatowym, o ile nie posiadają cech zarobkowych,
- c) muzea i wystawy dzieł sztuki i zabytków, nieposiadających charakteru zarobkowego,
- d) zabawy uczniowskie, popisy szkolne, przedstawienia, koncerty, urządzone przez szkoły, jeżeli wykonawcami są uczniowie szkół lub też inni wykonawcy, występujący wyłącznie dla celów wychowawczych, i jeśli dochód przeznaczony jest na cele szkolne,
- e) przedstawienia teatralne i koncerty, urządzone dla młodzieży specjalnie w celach pedagogicznych, po cenach minimalnych, zatwierdzonych przez Oddział Podatkowy Wydziału Finansowego Zarządu Miejskiego,
- f) akademje uroczyste, urządzone przez instytucje kulturalno-oświatowe i społeczne ku uczczeniu pamiątek narodowych,
- g) kąpieliska (stawy, baseny, plaże), ślizgawki, tory saneczkowe, korty tenisowe, o ile nie jest pobierana opłata za korzystanie, bądź jeżeli najwyższa z pobieranych opłat nie przekracza 25 gr. od osoby,
- h) imprezy, urządzone przez stowarzyszenia wyższej użyteczności, oraz uznane przez Zarząd Miejski, organizacje dobroczynne lub oświatowe, o ile dochód z tych imprez przeznaczony jest wyłącznie na cele dobroczynne lub oświatowe, zgóry określone,
- i) zabawy, urządzone przez osoby pojedyncze w prywatnych mieszkaniach, oraz zabawy reprezentacyjne, urządzone przez urzędy publiczne, o ile nie są pobierane pod żadną formą opłaty za wejście, bądź za konsumpcję trunków i potraw. Pomieszczeń klubowych i lokali stowarzyszeń nie uważa się za prywatne.

2. Prezydentowi miasta pozatem przysługuje prawo zwalniania od podatku w poszczególnych wypadkach przedstawień teatralnych, urządzanych specjalnie dla zrzeszeń pracowniczych, oraz prawo zwalniania od podatku lub stosowania ulg podatkowych dla innych imprez, na specjalne uwzględnienie zasługujących.

Uprawnienie to przechodzi na kierownictwo Oddziału Podatkowego Wydziału Finansowego Zarządu Miejskiego odnośnie imprez, za wejście za które nie pobiera się żadnych opłat lub gdy należność podatkowa względnie udzielana ulga podatkowa nie przekracza kwoty zł. 25.—.

§ 4.

Podatek wynosi:

1. 1⁰/₀ od stawek gry w totalizatora,
2. 10⁰/₀ od stawek gry, zakładów lub wygranych, przewidzianych w ust. 2 art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 roku (Dz. U. R. P. Nr. 106/32, poz. 884),
3. 10⁰/₀ opłaty za wejście:
 - a) na operę, przedstawienia dramatyczne oraz inne przedstawienia teatralne o wyższej wartości artystycznej,
 - b) na koncerty i występy solowe (gdy całość programu wypełnia jedna osoba, nie licząc akompanjamentu) o wyższej wartości artystycznej,
 - c) na odczyty, deklamacje, recytacje, pokazy, wystawy i do muzeów,
 - d) na ślizgawki, tory saneczkowe, korty tenisowe, do kąpielisk, na plaże, do ogrodów oraz za wynajem łodzi i t. p., o ile nie są połączone z innymi atrakcjami,
 - e) na kiermasze i bazary,
 - f) na zabawy nietaneczne, rozrywki i widowiska, nie mające celów zarobkowych, a urządzone przez prawnie istniejące stowarzyszenia i kluby,
 - g) na zawody konne,
 - h) na panoramy, pokazy zwierząt tresowanych, menażerje i t. p.

U w a g a: Najniższa kwota podatku przy stawce 10⁰/₀ wynosi 1 grosz od biletów wstępu.

4. 15⁰/₀ opłaty za wejście:
 - a) na farsę, operetkę, komedję muzyczną,
 - b) na zabawy na łodzi, ogrodowe, nie połączone z atrakcjami o charakterze rewjowym lub kabaretowym,
5. 30⁰/₀ opłaty za wejście:
 - a) na przedstawienia rewjowe (programy składane),
 - b) na rewje (pokazy) mody,

- c) na zabawy taneczne i inne zabawy, rozrywki i widowiska, nie połączone z atrakcjami o charakterze kabaretowym,
 - d) do cyrku, o ile przedstawienie nie jest połączone z walkami zapaśniczymi,
 - e) do t. zw. „Luna Parków“ oraz na wszelkiego rodzaju imprezy, znajdujące się na terenie tych przedsiębiorstw, jak: kolejki napowietrzne, karuzele, elektrodromy, welodromy, hipodromy, kołobiegi, huśtawki, siłomierze, strzelnice, zwierzynce, teatrzyki, cyrki, kręgielnie, gry zręcznościowe, automaty muzyczne, stereoskopowe, bilardowe, zręcznościowe, pokazy magiczne i t. p., o ile za korzystanie z tych imprez, niezależnie od opłaty za wejście na teren przedsiębiorstwa, pobierana jest oddzielna opłata,
 - f) na wyścigi konne i inne imprezy, połączone z grą lub zakładami,
 - g) do ujeżdżalni,
 - h) na szopki artystyczne, przedstawienia teatru marionetek i przedstawienia sylwestrowe (t. zw. „wesołki sylwestrowe“).
6. 50 % opłaty za wejście:
- a) na bale, maskarady, reduty i rauty,
 - b) na imprezy sportowe zawodowców,
 - c) na walki zapaśnicze,
 - d) na pokazy t. zw. „wybryków natury“, magiczne, na seanse spirytystyczne, hipnotyczne i t. p., do muzeów osobliwości,
7. 75 % opłaty za wejście na przedstawienia teatrów warieté i kabaretów,
8. do wszelkich innych imprez, powyższymi przepisami nieobjętych, Zarząd Miejski będzie stosował taką stawkę podatkową, do jakiej atrakcje te mogą być zaliczone ze względu na swój przeważający charakter.

§ 5.

Jeżeli publiczne zabawy, rozrywki i widowiska składają się z kilku części, podlegających różnym stawkom podatkowym, podatek pobiera się od całości według stawki dla części, podlegającej najwyższemu opodatkowaniu.

§ 6.

Od biletów stałych (abonamentowych) podatek ustala się w odpowiedniej kwocie ryczałtowej za cały okres czasu, na który bilet wydano.

§ 7.

Restauracje, cukiernie, kawiarnie i t. p. zakłady, w których odbywają się widowiska sceniczne, kabaretowe, świetlne, produkcje mu-

zyczne oraz dancingi, podlegają podatkowi ryczałtowemu w wysokości do zł. 25.— dziennie; jeżeli zaś są czynne po godzinie 24-ej — w wysokości do zł. 50.— dziennie.

§ 8.

Restauracje, cukiernie, kawiarnie i t. p. zakłady, posiadające dla publiczności instrumenty muzyczne, bilardy zwykłe i automatyczne oraz inne urządzenia do gry, sale tańca, stowarzyszenia i kluby, w których odbywają się gry towarzyskie (np. bilard, karty, domino i t. p.) podlegają podatkowi ryczałtowemu w wysokości do zł. 25.— dziennie.

§ 9.

Przedsięwzięcia o charakterze zabaw ludowych, a w szczególności karuzele, kolejki napowietrzne, elektrodromy, hipodromy, welodromy, cyklodromy, kołobiegi, huśtawki, siłomierze, strzelnice, teatrzyki, cyrki, kręgielnie, gry zręcznościowe, automaty muzyczne, stereoskopowe, bilardowe, zręcznościowe, pokazy magiczne i t. p., podlegają podatkowi ryczałtowemu w wysokości do zł. 10.— dziennie.

§ 10.

1. Wysokość podatku ryczałtowego w granicach, określonych w §§ 7, 8 i 9 niniejszego Statutu, ustala Komisja z udziałem rzeczoznawców, specjalnie do tego powołana przez Zarząd Miejski, po wysłuchaniu przedsiębiorcy względnie osoby urządzającej i na podstawie materiału, zebranego przez delegowanych urzędników.

W wypadku niezgłoszenia się wezwanych osób zainteresowanych, bądź odmowy udzielenia wyjaśnień — Komisja ustali wysokość podatku ryczałtowego tylko na podstawie posiadanego materiału.

Dla przedsiębiorstw stałych ryczałt może być ustalony w odpowiedniej kwocie miesięcznej.

2. Zmiana wysokości ryczałtu może nastąpić w każdym czasie.

3. W wypadkach, nieobjętych §§ 7, 8 i 9 i gdy nie może być uskuteczniiony wymiar podatku w postaci dodatku procentowego do zasadniczej ceny biletów wstępu — Zarząd Miejski uskuteczni wymiar podatku ryczałtowego po uprzednim zebraniu danych, co do frekwencji i dochodowości według zasad, jakieby należało zastosować do wymiaru podatku biletowego.

§ 11.

O wymiarze podatku ryczałtowego Oddział Podatkowy Wydziału Finansowego Zarządu Miejskiego powiadamia płatników specjalnem orzeczeniem.

§ 12.

1. Od przedstawień kinematograficznych podatek wynosi:

- A. od filmów, przedstawiających tematy polskie:
a) nieposiadających oceny	5 0/0
b) posiadających ocenę „Artystyczny“	5 0/0
c) posiadających ocenę „Kształcający“	2 0/0

ceny biletu wstępu;

B. od innych filmów:

a) nieposiadających oceny	35 0/0
b) posiadających ocenę „Artystyczny“	25 0/0
c) posiadających ocenę „Kształcający“	10 0/0

ceny biletu wstępu.

- U w a g a: a) najniższa kwota podatku od jednego biletu wstępu wynosi 1 grosz,
 b) przy ustalaniu kwoty podatku od ceny zasadniczej biletów wstępu ułamki grosza zaokrągla się wzwyż do całości.

2. Filmy, posiadające legitymacje, wydane przed dniem 1 kwietnia 1935 roku zalicza się do filmów nieposiadających oceny.

§ 13.

1. Jeżeli w czasie jednego przedstawienia są wyświetlane dwa filmy pełnoprogramowe (każdy o długości co najmniej 1500 metrów, a posiadający stampilę „Temat polski“ o długości co najmniej 900 metrów) o różnej skali podatkowej, podatek będzie wymierzany według średniej arytmetycznej obu stawek, przyczem ułamki procentów będą zaokrąglane wzwyż do jednostki.

2. Jeżeli w czasie jednego przedstawienia są wyświetlane trzy lub więcej filmów, podatek będzie wymierzany według stawki podatkowej dla filmu, od którego stawka podatkowa jest najwyższa. Takim samym zasadom podlegają przedstawienia, składające się z dwóch filmów, z których jeden lub obydwa nie są filmami pełnoprogramowymi.

§ 14.

Wyświetlanie tygodnika aktualności nie o temacie polskim, jako dodatku do zasadniczego programu, nie wpływa na wysokość stawki podatkowej od tego programu.

§ 15.

1. Film o temacie polskim, oznaczony stampilą „Krótkometrażowy“, jeśli będzie wyświetlany na wszystkich seansach w całości, jako

dodatek do zasadniczego programu, przy innych filmach, nieposiadających stampili „Temat polski“, wpłynie, tylko przez okres wyświetlania jednego programu, na obniżenie ogólnej sumy obliczonego podatku od całego programu w sposób następujący:

a) niemy bez oceny o	5 0/0
b) niemy bez oceny, posiadający stampilę „Propagandowy“ o	10 0/0
c) niemy z ocenami: „Artystyczny“ lub „Kształcący“ o	10 0/0
d) dźwiękowy bez oceny o	10 0/0
e) dźwiękowy bez oceny, posiadający stampilę „Propagandowy“ o	15 0/0
f) dźwiękowy z oceną „Artystyczny“ lub „Kształcący“ o	20 0/0

2. O ile Zarząd Miejski stwierdzi, że dodatek krótkometrażowy o temacie polskim, powodujący obniżenie ogólnej sumy podatkowej, nie był wyświetlany na wszystkich seansach danego programu, bądź nie był wyświetlany całkowicie, wówczas odpowiednia zniżka podatku przypadająca z całego programu, nie będzie przyznana, a już udzielona będzie cofnięta.

3. Filmy, posiadające stampilę „Krótkometrażowy“, „Temat polski“, jeżeli równocześnie są oznaczone stampilą „Reklamowy“, nie wpływają na obniżenie podatku od zasadniczego programu.

§ 16.

Metraż filmów krótkometrażowych o tematach polskich, wyświetlanych jako dodatki do programów zasadniczych, musi ściśle odpowiadać metrażowi, uwidocznionemu na legitymacji filmowej.

W przypadkach, gdyby metraż wyświetlanego dodatku nie odpowiadał metrażowi, uwidocznionemu na legitymacji filmowej, dodatek taki nie pociągnie za sobą zniżki podatkowej.

§ 17.

W miesiącach letnich, od dnia 1 maja do dnia 31 sierpnia włącznie, wymiar podatku od przedstawień kinematograficznych obniża się o 20 0/0 od ogólnej sumy przypadającego podatku.

§ 18.

1. Podatek miejski od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, pobierany w formie dodatku procentowego do zasadniczej ceny biletu, oblicza się od liczby wydanych biletów wstępu, przyczem nie bierze się pod uwagę biletów wolnego wejścia, wydanych bezpłatnie.

2. Cena, podana na bilecie, służy za podstawę wymiaru podatku nawet wówczas, gdy bilet sprzedany został po cenie niższej, niż na nim oznaczona.

5. Jeżeli poza opłatą za bilety wstępu są pobierane dodatkowe opłaty, bez uiszczenia których nie jest dopuszczalny udział w imprezie, jak np.: wykupienie programu, katalogu, kuponów bufetowych (na konsumpcję), innego biletu lub przedmiotu i t. p., Zarząd Miejski może pobrać podatek od dodatkowych opłat w formie ryczałtu, bądź też doliczyć obowiązkowe dopłaty do podstawy wymiaru podatku biletowego.

O ile nie będą sprzedawane bilety wstępu, wszelkie obowiązujące opłaty, nie wyłączając opłaty za przechowanie garderoby, będą wzięte pod uwagę przy ustalaniu wysokości podatku ryczałtowego.

4. Pod ceną zasadniczą rozumie się pobraną na rzecz przedsiębiorstwa względnie osoby, urządzającej imprezę, opłatę za wejście wraz z wszelkimi ustalonymi obowiązkowymi dopłatami, a nie wlicza się do niej podatku miejskiego oraz opłat, inkasowanych na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża i Funduszu Pracy.

§ 19.

Opłata za przechowanie garderoby nie będzie doliczana do podstaw opodatkowania, jeśli nie będzie przewyższać następujących norm:

- a) 10 gr. przy cenach ostatecznych biletów wstępu, z których najwyższe nie przekracza jednego złotego,
- b) 50 gr. przy wszystkich innych cenach biletów wstępu.

§ 20.

1. Przy kasach sprzedaży biletów wejściowych winien być wywieszony na widocznym miejscu zatwierdzony i zaopatrzony pieczęcią kontroli miejskiej cennik ze wskazaniem wszystkich cen miejsc podług kategorii lub rodzaju oraz ze wskazaniem wszelkich obowiązkowych opłat dodatkowych.

2. Wywieszenie cennika, niezatwierdzonego przez Zarząd Miejski i niezaopatrzonego pieczęcią kontroli miejskiej, jak również dokonywanie jakichkolwiek zmian cen na cenniku zatwierdzonym — jest niedopuszczalne.

3. Cena pobierana za bilet wstępu winna ściśle odpowiadać cenie, uwidocznionej w cenniku za daną kategorię lub miejsce.

4. Sprzedaż biletów winna się odbywać w ten sposób, aby zarówno nabywający, jak i kontroler miejski mogli widzieć, że bilety każdorazowo są wyrywane z zeszytów.

§ 21.

1. Podatek od biletów opłacają osoby, nabywające bilety wstępu na imprezę, inkasuje go zaś na rzecz Gminy — równocześnie z pobraniem opłaty za bilet — przedsiębiorstwo względnie osoba urządzająca.

2. Za czynności, związane z inkasem podatku, przedsiębiorca względnie osoba urządzająca imprezę otrzymują wynagrodzenie w wysokości 5% sum zainkasowanego podatku i wpłaconego przez nich do Kasy Miejskiej.

3. Podatek ryczałtowy opłaca przedsiębiorstwo, względnie osoba urządzająca imprezę.

4. Przy imprezach i przedsiębiorstwach stałych (o koncesjach rocznych na terenie m. Łodzi) zainkasowany podatek od biletu wstępu względnie podatek ryczałtowy winien być wpłacony do Kasy Miejskiej nie później niż w trzecim dniu po odbyciu się imprezy.

5. W razie niedotrzymania wskazanego wyżej terminu Zarząd Miejski może od przedsiębiorców lub osób, urządzających stale imprezy, zażądać złożenia zabezpieczenia w postaci kaucji pieniężnej, albo też uiszczenia zgóry całości lub części należności z tytułu przypadającego podatku.

6. Przy imprezach sporadycznych wymierzony podatek od biletów wstępu względnie podatek ryczałtowy, winien być wpłacony do Kasy Miejskiej zgóry, bądź winno być złożone równoznaczne zabezpieczenie.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Oddział Podatkowy może odstępować od powyższej zasady.

7. W razie niezapłacenia podatku zgóry i niezłożenia gwarancji, zabezpieczającej wpływ zainkasowanego podatku, Zarząd Miejski może delegować do kasy takiego przedsiębiorstwa na jego koszt swojego urzędnika do kontroli sprzedaży biletów oraz zainkasowania należnych wpływów podatkowych i opłat.

8. Wymóg złożenia kaucji lub uiszczenia zgóry należnego podatku Zarząd Miejski może zastosować również w stosunku do tych płatników, którzy w dniu wejścia w życie niniejszego statutu zalegać będą w płaceniu podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

9. Sumy podatku, wpłacone ponad normę, będą zwracane lub zaliczane na poczet innych należności podatkowych.

§ 22.

1. Za należyty pobór i terminowe uiszczanie podatku do Kasy Miejskiej ponoszą odpowiedzialność osoby, którym udzielono koncesji lub zezwolenia na urządzenie zabaw, rozrywek i widowisk, względnie osoby, które przez podpisanie odpowiedniego zgłoszenia taką odpowiedzialności na siebie przyjęły.

2. Przeciwno winnym niewpłacenia w wyznaczonym terminie do Kasy Miejskiej zainkasowanego podatku Zarząd Miejski występować będzie na drogę sądową z oskarżeniem z art. 262 K. K. 1932.

§ 23.

1. Przedsiębiorcy oraz osoby, urządzające publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, jak również właściciele lub dzierżawcy lokali, w których imprezy te mają się odbywać, obowiązani są najpóźniej na dwa dni przed rozpoczęciem się tychże zawiadomić o tem Oddział Podatkowy Wydziału Finansowego Zarządu Miejskiego.

2. Obowiązkwowi zgłoszenia podlegają również imprezy, wolne od podatku, prócz zabaw reprezentacyjnych, urządzanych przez urzędy publiczne.

3. Przedsiębiorstwa kinematograficzne przy każdorazowej zmianie programu, najpóźniej w dniu premjery, przed rozpoczęciem 1-go seansu, winny w godzinach urzędowych przedłożyć w Oddziale Podatkowym Wydziału Finansowego Zarządu Miejskiego oryginały względnie poświadczone przez Starostwo odpisy legitymacyj filmów, które mają być wyświetlane. W razie nieprzedstawienia legitymacji — odnośny film potraktowany zostanie jako nieposiadający oceny stampilowej. W razie nadejścia do Łodzi filmu w godzinach pozaurzędowych względnie bez legitymacji, przedsiębiorstwo kinematograficzne może tego samego dnia przystąpić do wyświetlania tego filmu, o ile jest dopuszczony do publicznego wyświetlania, pod warunkiem uprzedniego złożenia w Zarządzie Miejskim w godzinach urzędowych odpowiedniej deklaracji zastępczej według formy i treści, ustalonej przez Zarząd Miejski; legitymacja zaś względnie uwierzytelniony odpis powinny być złożone najdalej w ciągu 3-ch dni.

§ 24.

1. Równocześnie ze zgłoszeniem urządzający publiczne zabawy, rozrywki i widowiska winni nabyć po cenie kosztu w Zarządzie Miejskim bilety wstępu, przeznaczone do sprzedaży, a w wypadkach nieposiadania przez Zarząd Miejski odpowiednich biletów złożyć swoje, odpowiadające ściśle pod względem treści i formy ustalonemu przez Zarząd Miejski typowi.

2. Bilety przedkładane w Zarządzie Miejskim winny posiadać:

- a) numerację ciągłą w granicach do 99.999 dla poszczególnych kategorii miejsc,
- b) cenę ostateczną,

a ponadto przy imprezach sporadycznych na odwrocie każdego biletu datę imprezy i pieczętę osoby lub przedsiębiorstwa, urządzającego tę imprezę.

3. Bilety winny być sprzedawane ściśle według kolejności numeracji w poszczególnych kategoriach.

4. Stosowanie ulgowych biletów, t. j. opiewających na ceny niższe od normalnie obowiązujących na daną imprezę lub seans, uzależnione jest od uzyskania uprzedniej zgody Zarządu Miejskiego, który również określi najwyższy dopuszczalny procentowy stosunek sprzedanych biletów ulgowych do biletów po cenach normalnych.

5. Bilety ulgowe winny wskazywać dokładnie kategorie miejsc, na jakie zostają sprzedawane. Dla każdej kategorii winny być odmienne bilety, odpowiadające warunkom, ustalonym w ustępie 1-szym niniejszego paragrafu. Bilety ulgowe mogą być sprzedawane tylko przy kasie za gotówkę.

6. Do sprzedaży dopuszczone być mogą tylko bilety, zaopatrzone znakiem kontroli miejskiej.

7. Przesprzedaż biletów wstępu może się odbywać jedynie za uprzednią zgodą Oddziału Podatkowego Wydziału Finansowego Zarządu Miejskiego.

Niedopuszczalna jest sprzedaż biletów bez znaku kontroli miejskiej, jak również przedsprzedaż jakichkolwiek kuponów, zaproszeń, zawiadomień, innych biletów do zamiany i biletów po cenach ulgowych.

8. Do przedsprzedaży, kiedy ważność biletów nie jest ograniczona terminem względnie programem, mogą być dopuszczone tylko bilety, od których wymierzony został podatek według najwyższej dopuszczalnej stawki. Bilety takie winny posiadać na odwrocie (na odcinku zasadniczym i na odcinkach kontroli) napis „Przesprzedaż” oraz datę wydania biletu.

W wypadkach, kiedy ważność biletów jest ograniczona terminem względnie programem, wówczas bilety takie podlegają tej stawce podatkowej, jaka obowiązuje w terminie ich ważności względnie jaką zastosowano do danego programu. Bilety takie na odwrocie winny posiadać napis „Ważny od dnia do dnia” bądź „W dniu” lub „Ważny na” (oznaczenie imprezy) oraz datę wydania.

Bilety, znajdujące się w przedsprzedaży, winny być uwidocznione w odnośnym dniu wydania zarówno w „Sprawozdaniu” jak i „Ewidencji” sprzedanych biletów.

9. Zarząd Miejski może czynić wyjątki od powyższych wymagań, dotyczących treści i formy biletów, w odniesieniu do imprez sporadycznych.

§ 25.

1. Każda osoba, urządzająca publiczną zabawę, rozrywkę lub widowisko, ma prawo do pewnej, ustalonej indywidualnie przez Oddział

Podatkowy Wydziału Finansowego Zarządu Miejskiego, liczby biletów bezpłatnych jednorazowego wolnego wejścia, odpowiadających ściśle pod względem treści i formy ustalonemu przez Zarząd Miejski typowi.

2. Przedsiębiorstwa stałe, jak: teatry, kinoteatry i t. p., mają ponadto prawo do wydawania biletów bezpłatnych wolnego wejścia tygodniowych (z kuponami) lub według uznania Oddziału Podatkowego rocznych (bez kuponów), ważnych na jeden rok, w liczbie nieprzekraczającej 10% miejsc posiadanych na widowni.

3. Miesięczna norma biletów bezpłatnych jednorazowego wolnego wejścia (jednoosobowych) dla przedsiębiorstw stałych nie może przekraczać 50% liczby miejsc siedzących, posiadanych na widowni.

4. Dla imprez sporadycznych liczba biletów bezpłatnych jednorazowego wolnego wejścia ustalana jest każdorazowo przez Oddział Podatkowy Wydziału Finansowego Zarządu Miejskiego z tym zastrzeżeniem, że liczba biletów zużytych nie może przekraczać 10% liczby biletów, sprzedanych na daną imprezę.

W wypadkach przekroczenia ustalonych norm od nadwyżki obliczony może być podatek miejski według przepisów § 28.

5. Druki bezpłatnych biletów wolnego wejścia jednorazowych, tygodniowych i rocznych przedsiębiorcy otrzymywać mogą w Zarządzie Miejskim za zwrotem kosztów.

6. Bilety bezpłatne wolnego wejścia mogą opiewać również „na dwie osoby”, t. j. uprawniać do zajmowania 2-ch miejsc.

7. Wszelkie bilety bezpłatnego wolnego wejścia muszą być zaopatrzone w znak kontroli miejskiej.

8. Na biletach bezpłatnych wolnego wejścia winny być umieszczone przez wydającego nazwiska i adresy osób, którym bilety te zostaną wydane. Na biletach tygodniowych i rocznych nazwiska i adresy osób winny być wpisane przed oznaczeniem tych biletów znakiem kontroli miejskiej. Bilety roczne winny zawierać ponadto fotografię osoby, dla której bilet został wystawiony.

9. Za bilety bezpłatne wolnego wejścia nie może być pobierana żadna opłata za wejście, ani opłaty dodatkowe.

10. W wypadkach, zasługujących na specjalne uwzględnienie Oddział Podatkowy Wydziału Finansowego Zarządu Miejskiego może dopuścić wyjątki od przepisów niniejszego paragrafu.

§ 26.

1. Przedsiębiorca względnie urządzający imprezę, podlegającą podatkowi biletowemu, może zezwolić na uczestnictwo lub korzystanie z imprezy dopiero po okazaniu właściwych biletów wstępu, zaopatrzo-

nych w znak kontroli miejskiej, przyczem bilety jednorazowe winny ulec niezwłocznemu skasowaniu przez oderwanie odcinków kontroli.

2. Wzbronione jest:

- a) sprzedawanie kilku biletów niższej wartości wzamian jednego biletu wyższej wartości, przekazywanie biletów z oderwanymi odcinkami kontroli innej osobie, wpuszczanie kilku osób za jednym biletem oraz dzielenie biletów na części;
- b) używanie zamiast biletów wejścia zaproszeń, zawiadomień, biletów tymczasowych, kuponów i t. p.

U w a g a: Oddział Podatkowy w wypadkach, zasługujących na specjalne uwzględnienie, może dopuścić wyjątki od przepisów powyższego ustępu.

Wszelkie nielegalne dowody wyżej wymienione będą niezwłocznie przez kontrolerów odbierane.

§ 27.

1. Wpuszczanie widzów lub korzystających z imprezy na salę dopuszczalne jest tylko przez wejścia specjalnie do tego przeznaczone i zaopatrzone odpowiednimi napisami.

2. W przedsiębiorstwach stałych bileterzy przy wpuszczaniu publiczności na salę winni odcinek kontroli oderwać od biletu, bilet całkowity zwrócić nabywcy (widzowi), odcinek zaś niezgnieciony natychmiast wrzucić do specjalnej puszkii, umieszczonej nazewnątrz przy każdym wejściu na widownię. Klucze od puszek winny się znajdować w kasie przedsiębiorstwa do dyspozycji kontrolerów, aby mogli sprawdzać ich zawartość. Liczba oderwanych i znajdujących się w puszcze odcinków powinna zgadzać się z liczbą sprzedanych tego dnia biletów, uwzględniając wypadki niewykorzystania wykupionych biletów przez widzów. Administracja przedsiębiorstwa przed rozpoczęciem przedstawień w danym dniu winna opróżnić puszkii z odcinków z dnia ubiegłego.

Niedopuszczalne jest nawet czasowe przechowywanie odcinków biletowych po kieszeniach bileterów lub innych miejscach, niż przeznaczone.

3. Personel przedsiębiorstwa, względnie osoby, organizujące imprezę, winny posiadać legitymacje, zaopatrzone znakiem kontroli miejskiej.

§ 28.

W razie naruszenia przez przedsiębiorcę względnie osobę, urządzającą imprezę, postanowień niniejszego statutu tak, że okoliczności, miarodajnych dla obliczenia podatku, nie można z pewnością ustalić, wymiar podatku może być uskuteczniiony w ten sposób, jak gdyby

wszystkie rozporządzalne miejsca lub bilety zostały rozsprzedane po cenach zwykłych lub też ustalonych przez Zarząd Miejski w poszczególnym wypadku według wyższego szacunku. O skutecznym wymiarze podatku Zarząd Miejski powiadamia płatnika pisemnie.

§ 29.

1. Celem przeprowadzenia kontroli poboru podatku Zarząd Miejski na miejsce odbywania się imprez deleguje specjalnie upoważnionych urzędników (kontrolerów), którzy uprawnieni są do:

- a) wkraczania o każdej porze na teren lub do lokalu, gdzie odbywa się jakakolwiek impreza o charakterze publicznym,
- b) kontrolowania czynności kasowych przy sprzedaży biletów,
- c) sprawdzania wpływów kasowych i zapasów biletów w kasie,
- d) wglądu do książek, prowadzonych przez przedsiębiorstwo,
- e) sprawdzania biletów wstępu przy wejściu do lokali względnie miejscu, na terenie którego odbywa się impreza,
- f) dokonywania za pośrednictwem personelu obsługi kontroli biletów wejścia wśród widzów na widowni lub na terenach imprez wśród korzystających z tych imprez,
- g) dokonywania w każdym czasie pomiarów wyświetlanych filmów,
- h) przeprowadzania wszelkich czynności, mających na celu kontrolę należytego poboru podatku i opłat zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Przeprowadzanie kontroli winno się odbywać w zasadzie w obecności lub po zawiadomieniu przedsiębiorcy bądź osoby, należącej do personelu przedsiębiorstwa.

2. Dla osób, delegowanych do kontroli poboru podatku, w przedsiębiorstwach stałych winny być zarezerwowane na stałe na sali dwa miejsca, wyznaczone przez Oddział Podatkowy. Miejsca te winny być zaopatrzone przez przedsiębiorstwo w tabliczki z napisami „Urzędowe — Kontrola podatku”. W wypadkach, gdy miejsca takie nie będą wyznaczone lub nie będą mogły być wyznaczone oraz przy imprezach sporadycznych organizator imprezy względnie przedsiębiorca obowiązany jest wystawić dwa bilety bezpłatne wolnego wstępu na każdą imprezę, przedstawienie względnie seans. Gdyby bilety takie z jakiegokolwiek powodu nie zostały wystawione, wystawi je Oddział Podatkowy ze swym podpisem i pieczęcią oraz oznaczy je napisem „urzędowy”. Do biletów urzędowych nie mogą się odnosić żadne ograniczenia co do ważności, czynione przez dyrekcję względnie osoby, organizujące imprezę.

3. Przedsiębiorca i jego personel oraz osoby, organizujące imprezy, obowiązane są udzielać kontroli podatku wszelkich wyjaśnień

w sprawach poboru podatku i ściśle stosować się do wszelkich wskazówek, czynionych w przedmiocie kontroli. Na żądanie kontrolera przedsiębiorca i jego personel obowiązani są zażądać od widza biletu i okazać go kontrolerowi, lub też umożliwić bezzwłoczne dokonanie kontroli na widowni.

W razie uzasadnionej potrzeby na żądanie kontrolera przedsiębiorca lub organizator imprezy winien wezwać biletera do okazania zawartości kieszeni.

4. Właściciel przedsiębiorstwa obowiązany jest wywieszać w poczekalni i na sali w miejscach, wskazanych przez kontrolera podatku, wszelkie ogłoszenia, dotyczące kontroli.

5. Przedsiębiorcy względnie urządzający zabawy, rozrywki lub widowiska obowiązani są prowadzić wykazy sprzedanych biletów, jak również przedkładać Oddziałowi Podatkowemu Wydziału Finansowego Zarządu Miejskiego obrachunki sprzedanych biletów według ustalonych przez Zarząd Miejski wzorów i terminów oraz przechowywać przez 30-dniowy okres czasu wszelkie dowody, dotyczące ilości sprzedanych biletów.

6. Łącznie z obrachunkami ze sprzedanych biletów winny być przedkładane w Oddziale Podatkowym grzbiety zeszytów biletów sprzedanych, a przy imprezach sporadycznych ponadto wszystkie bilety nierozsprzedane lub nierozdane.

Bilety zwrócone ulegną natychmiastowemu zniszczeniu po uzgodnieniu obrachunku.

7. Przedsiębiorstwa stałe obowiązane są w dniu, kiedy następuje zmiana programu, powodująca zmianę stawki podatkowej, przedłożyć w Oddziale Podatkowym — przed rozpoczęciem sprzedaży — cały zapas posiadanych biletów oraz grzbietów książek biletowych, całkowicie wyprzedanych, w celu odnotowania zmiany stawki podatkowej.

8. Jeżeli w ciągu trzech dni po odbytej imprezie przedsiębiorca lub osoba, urządzająca nie zgłosi się w Oddziale Podatkowym z niesprzedanymi biletami do rozrachunku, podatek będzie obliczony i pobrany w takiej wysokości, jak gdyby wszystkie bilety były sprzedane.

§ 30.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 roku (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401). W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25-go czerwca 1932 roku o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych

(Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580), zmienionego częściowo rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2. I. 1953 r. (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 24) i z dnia 28. I. 1954 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 78), — koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

§ 51.

Od orzeczeń Zarządu Miejskiego w przedmiocie wymiaru i poboru podatku wolno, w myśl art. 48 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 106/52, poz. 884), odwołać się w ciągu dni 14 licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia, do Urzędu Wojewódzkiego Łódzkiego za pośrednictwem Zarządu Miejskiego.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia należności podatkowej we właściwym terminie.

§ 52.

Winni wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego statutu oraz wydanym do niego przepisom wykonawczym podlegają karze do wysokości zł. 345.90, o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62—66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1925 roku (Dz. U. R. P. Nr. 106/52, poz. 884).

§ 53.

Przepisy wykonawcze do niniejszego Statutu wyda Zarząd Miejski.

§ 54.

Statut niniejszy obowiązuje od pierwszego dnia miesiąca, następującego po zatwierdzeniu go przez władze nadzorcze, i podlega ogłoszeniu w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim oraz Dzienniku Zarządu m. Łodzi.

Z dniem wejścia w życie niniejszego Statutu przestaje obowiązywać Statut o podatku miejskim od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk na rzecz Kasy m. Łodzi, uchwalony przez Radę Miejską w dniu 25 marca 1955 roku, ma jednak jeszcze zastosowanie do spraw rozpoczętych przed wejściem w życie niniejszego statutu.

Łódź, dnia 30 marca 1955 roku.

Komisarz Rządowy m. Łodzi

(—) W. Wojewódzki

(inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OGŁOSZENIE

Zarząd Miejski w Łodzi w myśl art. 55 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 roku o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. Ust. R. P. Nr. 23/28 r., poz. 202) podaje do publicznej wiadomości, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w dniu 28 marca 1955 roku za Nr. BO-54-1-64 zatwierdziło na podstawie art. 55 wyżej cytowanego rozporządzenia zaakceptowany przez Komisarza Rządowego m. Łodzi decyzją z dnia 30 marca 1954 roku za Nr. 614 ogólny plan zabudowania m. Łodzi ze zmianami, uwidocznionymi na tym planie.

Plan powyższy przechowywany jest w Oddziale Regulacji Miasta i może być przeglądany przez osoby interesowane w poniedziałki, środy i piątki w godzinach od 9-ej do 12-ej.

Łódź, dnia 5 kwietnia 1955 roku.

Komisarz Rządowy m. Łodzi

(—) W. Wojewódzki

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OGŁOSZENIE.

Zarząd miejski w Łodzi ogłasza przetarg nieograniczony: I — na dostawę 1400 m.³ kamienia polnego, II — na przewóz materiałów do budowy dróg:

- a) 2650 tonn cementu,
- b) 150.000 sztuk krawężników i płyt chodnikowych,
- c) 60.000 sztuk kostki betonowej.

Warunki ogólne, wzór umowy i oferty otrzymać można w wydziale Budownictwa, Plac Wolności Nr. 14 pokój 34 w godzinach od 11 do 15. Oferty na dostawę kamienia i przewóz poszczególnych materiałów każda z osobna z odnaczeniem cen jednostkowych składać należy w Wydziale Budownictwa, pokój Nr. 41 do dnia 20 kwietnia 1955 roku do godz. 12-ej w kopertach podwójnych, zamkniętych z napisem:

„Oferta do przetargu na przewóz materiałów drogowych” lub

„Oferta do przetargu na dostawę kamienia”.

Koperta zewnętrzna powinna zawierać dowód złożenia wadium do depozytu Zarządu Miejskiego oraz drugą kopertę zalakowaną, zawierającą ofertę, podpisane warunki ogólne i wzór umowy.

Wadium w odpowiedniej wysokości może być złożone w gotówce lub w wartościach, wymienionych w warunkach ogólnych przetargu.

Oferty mogą być składane na część dostawy kamienia (200 m.³), względnie na przewóz poszczególnych materiałów.

Otwarcie ofert nastąpi dnia 20 kwietnia 1955 roku o godz. 12.15 w pokoju Nr. 44.

Zarząd Miejski zastrzega sobie prawo wyboru oferenta, prawo powierzenia tylko częściowej dostawy, jak również prawo odrzucenia wszystkich ofert.

Oferty, nieodpowiadające warunkom przetargu lub złożone po terminie, rozpatrywane nie będą.

Zaznacza się, że na kopercie zewnętrznej nie może być uwidocznione nazwisko oferenta.

Łódź, dnia 5 kwietnia 1955 roku.

ZARZĄD MIEJSKI W ŁODZI.

OGŁOSZENIE.

Na podstawie art. 155 Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. Nr. 59 z 1954 r., poz. 546) wzywam niżej wymienionych płatników państwowego podatku dochodowego do zgłoszenia się w biurze Oddziału Podatkowego (Plac Wolności 2, pokój 1), celem odbioru nadesłanych przez urzędy skarbowe w Łodzi nakazów płatniczych:

1 Urząd Skarbowy:

	Rok wym.	Nr. ks. b.
1. Andrzejak Ewaryst, Radwańska 11	1954	115
2. Birncwajg Abram, Wólczańska 154	„	109

	Rok wym.	Nr. ks. b.
5. Dziergowska Natalja, Karola Nr. 25	..	155
4. Fiszman Chaim, Wólczańska 128	..	57
5. Frenkiel Szyja, Piotrkowska 191	..	206
6. Gabała Antoni, Wólczańska 168	..	255
7. Głowacki Józef, Kopernika 45	..	585
8. Hendrych Bolesław, Karolewska 12	..	256
9. Alter Hersz, Żwirki 17	..	54
10. Hoese Herman, Bandurskiego 55	1955	214
11. Hoese Herman, Bandurskiego 55	1954	
12. Jaskiel Szmul, Wólczańska 128	..	98
15. Jelenowicz Josek, Wólczańska 128	..	97
14. Kac Frieda, Wólczańska 66	..	550
15. Kadoch Erika, Kopernika 26	..	14
16. Kamiński Kwiryn, Gdańska 97	..	44
17. Kotowski Szoel Kiwe, Wólczańska 127	..	548
18. Lajfer Jakób Majer, Wólczańska 66/68	..	221
19. Lajzerowicz Mojsze Dawid, Wólczańska 66	..	220
20. Mautner Fryderyk, Piotrkowska 175	1955	245
21. Rak Franciszek, Zamenhofa 16	1954	50
22. Repkiewiczowa Eugenja, Żwirki 2	..	249
25. Rosicki Józef, Piotrkowska 165	..	92
24. Rusler Dawid, Żeromskiego 74	..	521
25. Szcześniakowa Helena, Bandurskiego	..	565
26. Szejn Lajbuś, Wólczańska 66	..	590
27. Szyff Perl, Kopernika 55	..	589
28. Szymczak Władysław, Wólczańska 156	..	558
29. Turczyńska Lucyna, Piotrkowska 121	..	158
30. Wajsberg Izrael, Żwirki 17	..	57
31. Waldman Jakób, Wólczańska 128	..	50
32. Zamościański Hersz, Kopernika 55	..	118
35. Zezmer Akiba, Żwirki 5	..	

12 Urząd Skarbowy:

54. Bendorf Dawid, Kilińskiego 176	1955	86
55. Bieleński Leon, Piotrkowska 174	..	155
56. Byliński Michał, Kilińskiego 216	..	325
57. Haberberg Moszek, N. Zarzewska 24	..	2
58. Harberg Moszek, N. Zarzewska 24	..	2
59. Izbicki Abram, Piotrkowska 176	..	9/25
40. Gize Albert, Grabowa 25	..	72/5
41. Krakowiak Franciszka, Poznańska 49	..	292
42. Kloczkowski Romuald, Napiórkowskiego 67	..	516/21
45. Kolasa Julian, Słowiańska 7	..	205/5
44. Król Jan, Warszawska 25	..	576/21
45. Kahan Władysław, Piotrkowska 256	..	17/5
46. Laub Ida, Sienkiewicza 102	..	580/21
47. Muszyński Tadeusz, Rzgowska 50	..	226
48. Markowicz Paweł, Piotrkowska 164	..	590/21

	Rok wym.	Nr. ks. b.
49. Lederman Lajbuś, Napiórkowskiego 5	„	58/6
50. Swieczanowski Izrael, Kilińskiego 153	„	748/12
51. Zonenberg Waldemar, Lelewela 24	„	211
52. Jenda Laura, Orla 5	„	58
53. Jungling Matylda, Kilińskiego 151	„	7
54. Jerozolińska Rywka, N. Zarzewska 10	„	62
55. Kustosik Stanisław, Warszawska 11	„	19
56. Szron Chaja, Główna 51	„	544
57. Pluta Antoni, Podgórna 42	„	187
58. Piątkowski Benjamin, N. Zarzewska 4	„	107
59. Przybyłowski Stefan, Podgórna 25	„	311/7
60. Szeffler Emil, Główna 17	„	423
61. Tulke Bogumił, Przędzalnia 99	„	129
62. Ujma Ryszard, Napiórkowskiego 86	„	8/15
63. Zarzycki Edward, Główna 17	„	55/15
64. Zieliński Ignacy, Główna 7	„	150/15
65. Süssmilch Gustaw, Główna 1	„	46/15
66. Kram Gustaw, Szpitalna 15	1954	1102
67. Maroszek Edmund, Niższa 9	„	9
68. Rozenberg Izaak, Rzgowska 50	„	1754

Po upływie czterech tygodni od daty ukazania się niniejszego ogłoszenia w Łódzkim Dzienniku Wojewódzkim doręczenie uważa się za uskutecznione.

Łódź, dnia 9 kwietnia 1955 roku.

Komisarz Rządowy m. Łodzi

(—) W. Wojewódzki

(Inż. WACŁAW WOJEWÓDZKI)

OGŁOSZENIE.

Zarząd Miejski w Łodzi ogłasza przetarg nieograniczony na zabrukowanie, przebrukowanie i konserwację ulic w granicach miasta.

Wzór oferty, warunki ogólne, techniczne, ślepy kosztorys i wzór umowy otrzymać można w Wydziale Budownictwa, Plac Wolności Nr. 14, pokój Nr. 54, w godzinach od 11 do 13.

Oferty składać należy w Wydziale Budownictwa, pokój Nr. 41 do dnia 27 kwietnia 1955 roku do godz. 12 w kopertach podwójnych, zamkniętych, z napisem: „Oferta do przetargu na roboty brukarskie“.

Koperta zewnętrzna powinna zawierać dowód złożenia wadium do depozytu Zarządu Miejskiego oraz drugą kopertę, zawierającą ofertę, wypełniony kosztorys, wzór umowy i warunki ogólne.

Wadium w wysokości zł. 1.000 może być złożone w gotówce lub wartościach, wymienionych w warunkach ogólnych przetargu.

Otwarcie ofert nastąpi w dniu 27 kwietnia 1955 roku o godz. 12.15 w pokoju Nr. 44.

Zarząd Miejski zastrzega sobie prawo wyboru oferenta, jak również prawo odrzucenia wszystkich ofert.

Oferty, nieodpowiadające warunkom przetargu lub złożone po terminie, rozpatrywane nie będą.

Zaznacza się, że na kopercie zewnętrznej nie może być uwidocznione nazwisko oferenta.

Łódź, dnia 12 kwietnia 1955 roku.

ZARZĄD MIEJSKI W ŁODZI.

OGŁOSZENIE.

Bilans zamknięcia firmy „Wędliniarnie S. Diszkin Spółka Akcyjna w Łodzi“ na dzień 31 grudnia 1954 roku. Stan Czynny: R-k Ruchomości zł. 61.147.20. Reszta Inwentarzowy oraz Maszyn Fabryki Piotrk. 8 zł. 70.406.51. R-k Kasy zł. 45.387.77. R-k Dłużników zł. 61.975.—. Obligacje 60/0 Poż. Narod. zł. 160.—. R-k Zysków i Strat zł. 38.438.50. Ogólna suma: zł. 275.514 gr. 78. Stan Bierny: Kapitał Akcyjny zł. 250.000.—. Fundusz Amortyzacyjny zł. 25.282.02. R-k Wierzycieli zł. 252.76. Ogólna suma zł. 275.514.78.

Rachunek Zysków i Strat: Rozchód: zł. 15.751.87. Przychód: zł. 8.800.—. Strata zł. 4.951.87.

OGŁOSZENIE.

Bilans zamknięcia na dzień 31 grudnia 1954 roku firmy pod nazwą „Towarzystwo dla Handlu i Przemysłu Mięsnego S. Diszkin Spółka Akcyjna w Łodzi. Stan czynny: R-k nieruchomości zł. 202.759.15. R-k placu Pomorska 71 — zł. 54.354.20. R-k Maszyn zł. 50.000.—. R-k Ruchomości zł. 2.271.95. R-k Kasy zł. 541.86. R-k weksli zł. 802.55. R-k Dłużników zł. 156.299.99. R-k protestów zł. 1.192.05. Obligacje 60/0 Poż. Narod. zł. 352.—. Sumy przechodnie zł. 50.284.45. R-k Zysków i Strat zł. 60.517.79. Sumy Pozabilansowe zł. 245.195.62. Razem zł. 764.171 gr. 39. Stan bierny: Kapitał Akcyjny zł. 500.000.—. Kapitał Amortyzacyjny zł. 25.274.21. R-k Akceptów zł. 4.589.50. R-k Wierzycieli Hipotecznych, Piotrkowska 8 — zł. 56.700.—. R-k Wierzycieli Hipotecznych, Piotrkowska 51 — zł. 53.500.—. R-k Zaległych Podatków Państw. Komun. zł. 64.377.56. R-k Wierzycieli zł. 10.996.25. Opłaty Kanalizacyjne Piotrkowska 8 i 51 — zł. 3.805.—. Sumy Przechodnie zł. 153.25. Sumy Pozabilansowe zł. 245.195.62. Razem zł. 764.171 gr. 39.

Rachunek Zysków i Strat: Rozchód: zł. 70.162.38. Przychód: zł. 64.862.55. Strata: zł. 5.299.85.—.

OGŁOSZENIE.

Zarząd Spółki „Towarzystwo dla Handlu i Przemysłu Mięsnego S. Diszkin Spółka Akcyjna w Łodzi“ podaje do wiadomości, że na Zwyczajnym Walnym Zgromadzeniu akcjonariuszów, odbytem w dniu 6-go kwietnia 1955 roku uchwalono: Upoważnić Zarząd do dokonania fuzji z Spółką p. f. „Wędliniarnie S. Diszkin Spółka Akcyjna w Łodzi“ w drodze nabycia wszystkich jej aktywów i pasywów za sumę zł. 200.000.—, płatną akcjami nowej emisji firmy Towarzystwo dla Handlu i Przemysłu Mięsnego S. Diszkin Sp. Akc. w Łodzi w stosunku 8 akcji Spółki pod nazwą: Towarzystwo dla Handlu i Przemysłu Mięsnego S. Diszkin Sp. Akc. w Łodzi na każde 10 akcji Spółki p. f. „Wędliniarnie S. Diszkin Sp. Akc. w Łodzi, wartości nominalnej po zł. 100.— każda, włączając w to prawo użytkowania w firmie nazwiska „S. Diszkin“ i „Wędliniarnie S. Diszkin“. Towarzystwo dla Handlu i Przemysłu Mięsnego S. Diszkin Sp. Akc. w Łodzi ma wypuścić nową emisję 2000 sztuk akcji po zł. 100.— wartości nominalnej. Po dokonaniu rejestracji

uchwały niniejszej i trzykrotnych ogłoszeń wymienionych w art. 466 kod. handl. i po upływie 6 miesięcy od daty ostatniego ogłoszenia dokonana zostanie zamiana akcji firmy „Wędliniarnie S. Diszkin Sp. Akc. w Łodzi” na akcje nowej emisji „Towarzystwa dla Handlu i Przemysłu Mięsnego S. Diszkin Spółka Akcyjna w Łodzi” w powyższym stosunku. Wobec tego, że Towarzystwo dla Handlu i Przemysłu Mięsnego S. Diszkin Sp. Akc. w Łodzi kapitału zapasowego nie posiada, akcjonariusze „Wędliniarnie S. Diszkin Sp. Akc. w Łodzi” żadnych dopłat do akcji nie dokonają. Za podstawę do połączenia obydwu Spółek uznać bilans zamknięty na dzień 31 grudnia 1954 roku. Akcjonariuszom „Wędliniarnie S. Diszkin Sp. Akc. w Łodzi”, którzy otrzymają przydział nowej emisji akcji „Towarzystwa dla Handlu i Przemysłu Mięsnego S. Diszkin Sp. Akc. w Łodzi” przyznać udział w zyskach i stratach „Towarzystwa dla Handlu i Przemysłu Mięsnego S. Diszkin Sp. Akc. w Łodzi” od dnia 1 stycznia 1955 roku. Termin do zgłoszenia fuzji niniejszej do rejestru handlowego w Łodzi wyznaczyć na dzień 1 października 1955 roku.

OGŁOSZENIE.

Władysław Suwalski, zam. w Łodzi, zagubił kartę rzemieślniczą i potwierdzenie zgłoszenia, wydane przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

August Szlabs, zam. w Łodzi, przy ul. Wysokiej Nr. 18, zagubił kartę rzemieślniczą Nr. 924 i potwierdzenie zgłoszenia Nr. 2599, wydane w 1928 roku przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Firma: „Ernest Szulc” — Łódź, Zamenhofska Nr. 2, zagubiła potwierdzenie zgłoszenia na ręczny wózek, wydane przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Firma: „Barwarot” — Łódź, Pabjanicka 49, zagubiła potwierdzenie zgłoszenia Nr. 16924 l. dz. 1551/54, wydane przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Kurc Rubin, zam. w Łodzi przy ul. Dowborezyków Nr. 10, zagubił potwierdzenie zgłoszenia na prowadzenie mechanicznej snowalni Nr. 25875/28, wydane przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Jan Antecki, zam. w Łodzi przy ul. Wólczańskiej Nr. 91 (dawniej św. Jakuba Nr. 15) zagubił kartę rzemieślniczą, wydaną przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Calel Jakubowicz, zam. w Łodzi przy ul. Zgierskiej Nr. 30, zagubił potwierdzenie zgłoszenia Nr. 3055 (na wózek ręczny), wydane przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Szymon Majerczyk, zam. w Łodzi przy ul. Ogrodowej Nr. 3, zagubił potwierdzenie zgłoszenia, wydane przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Zarządu Miejskiego w Łodzi.

OGŁOSZENIE.

Syna Józef, zam. w Łodzi przy ul. Łagiewnickiej Nr. 9, zagubił potwierdzenie zgłoszenia, wydane przez Urząd Przemysłowy I-ej Instancji Zarządu Miejskiego w Łodzi.